

สภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4
โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่

จินตนา สุจจันท์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

2549

ISBN 974 – 656 - 7233

๙๗๔-๙๗๔-๖๕๖-๗๒๓-๗

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือของบุคคลหลายท่าน รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพร ปัญญาภิโญผล รองศาสตราจารย์ กนกทิพย์ พัฒนาพัฑฒน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกียรติสุดา ศรีสุข และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ฤตินันท์ สมุทรทัย กรุณาให้คำปรึกษาทางด้านสถิติ และการวิจัย อาจารย์ สายแซ่ สรรพกิจจำนง และอาจารย์ พยอมศรี วรณวนารักษ์ ช่วยแนะนำ แก้ไขปรับปรุงเครื่องมือสำหรับการวิจัย คุณณรงค์ฤทธิ์ อินทนาม กรุณาวิเคราะห์ข้อมูลให้ ผู้บริหาร ครู และนักเรียนโรงเรียนนาร่องการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และคุณเกศสุภรณ์ เชื้อนเพชร ช่วยในการพิมพ์ด้วยความอดทนยิ่ง ตลอดจนคณะศึกษาศาสตร์ ที่มอบทุนอุดหนุนในการวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อซึ่งได้ล่วงลับไปแล้ว และคุณแม่ตลอดจนญาติพี่น้องทุกท่านที่ได้ส่งเสริมสนับสนุนเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยเสมอมา

จินตนา สุจจันท์

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

สภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4
โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ (2) เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 จำแนกตามขนาดโรงเรียน (3) เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามปลายปิดและปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่าง นักเรียน 1,430 คน เลือกโดยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิจากนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 จำนวน 15,059 คน และกลุ่มตัวอย่างครู 58 คน เลือกโดยวิธีการเจาะจงจากจำนวนครู 91 คน

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษานำร่องครั้งแรกกับนักเรียน 20 คน และครู 4 คน และได้ทำการศึกษานำร่องครั้งที่สองกับนักเรียน 217 คน และครู 14 คน ใช้วิธีสัมประสิทธิ์แบบแอลฟาของครอนบัค (the Cronbach's coefficient of alpha) คำนวณหาค่าความเชื่อมั่นจากแบบสอบถามที่เก็บมาจำนวน 217 ชุด ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเองจากนักเรียน 1,650 คน ในโรงเรียนนำร่อง 10 แห่ง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ได้แบบสอบถามคืนมาจำนวน 1,430 ชุด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติและการพรรณนาวิเคราะห์ การวิจัยครั้งนี้ใช้ระดับนัยสำคัญที่ .01 และ .05 สถิติที่ใช้ในการวิจัยมีดังต่อไปนี้ คือ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การทดสอบค่าที (t - test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (F - test) และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe's test)

ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย ส่วนใหญ่บิดามารดามีอาชีพรับจ้างและรายได้ไม่น้อยกว่า 10,000 บาทต่อเดือน เริ่มเรียนภาษาอังกฤษครั้งแรกในระดับประถมศึกษา มีครูสอนภาษาอังกฤษเป็นชาวไทย ปัญหาที่นักเรียนพบในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 3 อันดับแรกได้แก่ วิธีการสอนของครู การขาดความรู้ทางไวยากรณ์ และเวลาในการ

ฝึกทักษะ นักเรียนในทุกขนาดโรงเรียนมีความชอบวิชาภาษาอังกฤษ ต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ และเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

2. ครูกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ ทำวิจัยน้อยและไม่ค่อยได้ผลิตสื่อ มีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนในระดับมากถึงมากที่สุด ครูเห็นว่าความสามารถด้านการฟังและการพูดมีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด และครูทั้งหมดเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพราะช่วยให้สื่อสารถูกต้อง ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ

3. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่า นักเรียนในทุกขนาดโรงเรียนชอบวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และต้องการพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนในระดับมาก แต่ระหว่างขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันในทุกทักษะ โดยนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3

ปัญหาที่ครูพบในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คือ

1. หลักสูตรมีความเป็นอุดมคติสูงยากที่จะปฏิบัติได้ มาตรฐานของหลักสูตรเหมาะกับระดับความสามารถของนักเรียนในเมือง เวลาในการจัดการเรียนการสอนน้อย ทำให้นักเรียนมีโอกาสฝึกทักษะต่าง ๆ น้อย

2. ผู้เรียนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษน้อยและแตกต่างกัน ไม่มีนิสัยรักการอ่านและการค้นคว้า

3. ขาดงบประมาณสนับสนุนในการซื้อและผลิตสื่อการเรียนการสอน

4. ครูใช้วิธีการสอนและการประเมินแบบเดิม ไม่หลากหลาย ไม่มีโอกาสไปฝึกอบรม

เกี่ยวกับวิธีการสอนและการวัดผลเพิ่มเติม

Conditions and Problems in English Learning and Teaching on Level 3-4 in Pilot Schools
for B.E. 2544 Basic Education Curriculum Implementation,
Chiang Mai Province

Abstract

The purposes of this study were 1) to investigate conditions and problems in English learning and teaching on levels 3-4 in pilot schools for B.E. 2544 Basic Education Curriculum Implementation, Chiang Mai Province 2) to compare the students' opinions on English learning and teaching on levels 3-4 for classified sizes, and 3) to compare the students' opinions on English learning and teaching between level 3 and level 4 students. The research instrument were closed and open ended questionnaires. The samples used in this study consisted of 1,430 students chosen by stratified random sampling from 15,059 students of levels 3-4 and 58 teachers chosen by purposive sampling from 91 teachers.

The pilot study was first conducted with 20 students and 4 teachers and later it was conducted again with 217 students and 14 teachers. To establish the instrument's reliability, the Cronbach's coefficient of alpha was used to test the 217 responses and the reliability was 0.88. 1,650 copies of questionnaires were distributed to 10 pilot schools in the second semester of the 2004 academic year and there were 1,430 copies returned.

The data were analyzed through the statistical package program and the open ended questionnaires were analyzed descriptively. The significant difference was tested at 0.01 and 0.05 level. The following statistical analyses used were frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, one-way ANOVA (F-test) and Scheffe's test.

The results of the study were as follows:

- 1) There were more female students than male students in the sampling group.

Most of their parents were employees and earned less than 10,000 baht a month. Most students learned English with Thai teachers and they began learning English in a Primary school. Their first three problems in learning English were teaching methods, a lack of English grammar knowledge, and time for practicing. Students from all sizes of schools,

small medium and large, liked English subject and wanted to improve their English skills. Their opinions towards the importance of English grammar were at high level.

2) Most teachers were female who finished a bachelor degree and had never been aboard before. They conducted few researches and hardly produced instructional media. They were more overburdened with other tasks than their instructional ones ranging from high to the highest level. They wanted to develop their abilities in listening and speaking abilities ranging from high to the highest level. All teachers agreed that English grammar was essential to English learning because it helped communication effective and precise.

3) When comparing students' opinions on learning English, students from all sizes of schools liked English subject at high level and wanted to develop their abilities in listening, speaking, reading, and writing at high level. However, students from all sizes of schools wanted to develop all of their English skills differently. Students in small and medium sizes of schools wanted to develop all skills in learning English at higher level than students in large size of schools.

4) When comparing students' opinions on learning English between level 3 and level 4 students, level 4 students wanted to develop their English skills at higher level than level 3 students.

The problems the teachers found in learning and teaching English were:

1) The curriculum was too ideal to put into practice. The standard of curriculum was suitable to the performance level of students in town. The study time of English was not enough so the students had a little time to practice all English skills.

2) The students had little and different background in English. They hardly had reading and searching habits.

3) There was a shortage of budget in buying and producing instructional media.

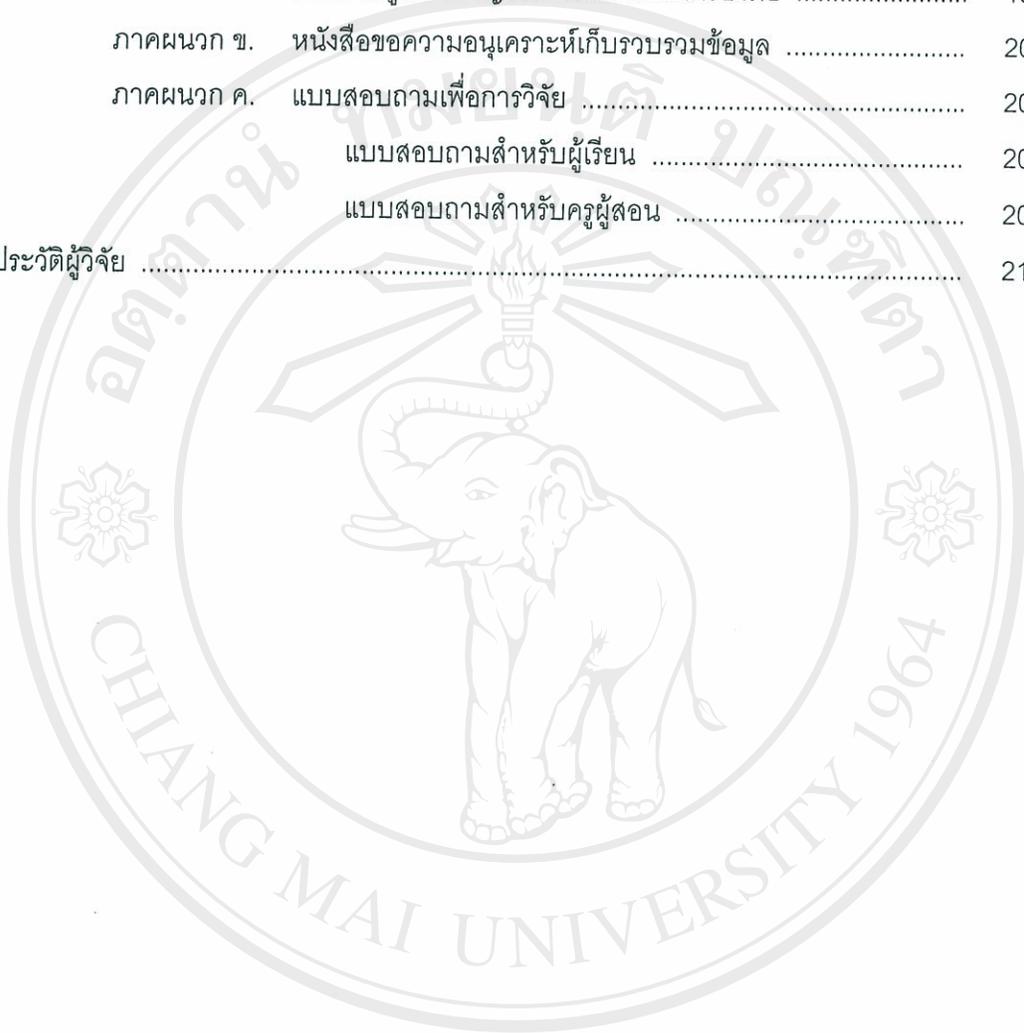
4) The teachers used old teaching methods and traditional evaluation means and had no chance to be trained through the new methods.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญแผนภูมิ	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
ความหมายของหลักสูตร	7
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544	8
หลักสูตรสถานศึกษา	11
หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	14
การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ	21
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	54
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	54
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	56
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	57
การเก็บรวบรวมข้อมูล	57
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	58

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วง ชั้นที่ 3 – 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตร การศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่	60
1. ด้านผู้เรียน	60
1.1 ข้อมูลทั่วไป	60
1.2 สภาพการจัดการเรียนการสอน	65
1.3 ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	73
2. ด้านครูผู้สอน	83
2.1 ข้อมูลทั่วไป	83
2.2 สภาพการจัดการเรียนการสอน	87
2.3 ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	139
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามขนาดโรงเรียน	143
ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาตอนต้น) กับ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาตอนปลาย) โรงเรียนแกนนำการใช้ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ ...	166
บทที่ 5 บทสรุป	178
สรุปผลการวิจัย	178
อภิปรายผล	185
ข้อเสนอแนะ	190
ข้อเสนอแนะจากข้อค้นพบ	190
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	191
บรรณานุกรม	192

	หน้า
ภาคผนวก	198
ภาคผนวก ก. รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ	199
ภาคผนวก ข. หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล	200
ภาคผนวก ค. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	201
แบบสอบถามสำหรับผู้เรียน	203
แบบสอบถามสำหรับครูผู้สอน	208
ประวัติผู้วิจัย	213

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
3.1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่ใช้ในการวิจัย	56
4.1	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามเพศ	60
4.2	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นเรียน	61
4.3	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามอาชีพของบิดา	62
4.4	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามอาชีพของมารดา	63
4.5	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครอง	64
4.6	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นเรียนที่เริ่มเรียน ภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรก	65
4.7	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามการเคยเข้าร่วมกิจกรรม ภาษาอังกฤษ	66
4.8	จำนวนและร้อยละของนักเรียนที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ จำแนกตาม ประเภทของกิจกรรม.....	67
4.9	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามประเภทของครูที่สอนภาษาอังกฤษ	68
4.10	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามการมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษใน เทศกาลต่าง ๆ	69
4.11	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามการมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษใน เทศกาลต่าง ๆ	70
4.12	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามการมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษกับ ชาวต่างประเทศตามสถานที่ท่องเที่ยว	71
4.13	จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามกิจกรรมที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษกับ ชาวต่างประเทศ	72
4.14	จำนวนและร้อยละของนักเรียนโดยรวม จำแนกตามปัญหาการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ	73
4.15	จำนวนและร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามปัญหาการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ	74
4.16	จำนวนและร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 จำแนกตามปัญหาการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ	77

ตารางที่	หน้า
4.17 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามเพศ	83
4.18 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามอายุ	84
4.19 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามประสบการณ์การสอน	85
4.20 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามวุฒิการศึกษา	86
4.21 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามระดับชั้นที่สอน	87
4.22 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความถนัดในการสอนไวยากรณ์	88
4.23 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความถนัดในการสอนการฟัง	89
4.24 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความถนัดในการสอนการพูด	90
4.25 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความถนัดในการสอนการอ่าน	91
4.26 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความถนัดในการสอนการเขียน	92
4.27 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถ ด้านไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	94
4.28 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถ ด้านการฟังมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	95
4.29 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถ ด้านการพูดมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	96
4.30 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถ ด้านการอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	97
4.31 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถ ด้านการเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	98
4.32 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการเคย / ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ .	100
4.33 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการเคยมี / ไม่เคยมีการเพิ่มพูนความรู้ ภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา	101
4.34 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามจำนวนครั้งที่ได้ไปอบรม / สัมมนาต่อปี ..	102
4.35 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามปีสุดท้ายที่ได้ไปอบรม / สัมมนา	103
4.36 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามภาระงานสอนวิชาภาษาอังกฤษและ วิชาอื่น	104
4.37 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่สอนภาษาอังกฤษ / สัปดาห์	105

ตารางที่	หน้า
4.38	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามจำนวนนักเรียน / ห้องเรียน 106
4.39	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามภาระงานประจำอื่นนอกเหนือจากงานสอน 107
4.40	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการผลิตผลงานวิชาการภาษาอังกฤษ 108
4.41	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามประเภทของผลงานที่ผลิต 109
4.42	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความต้องการพัฒนาความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 110
4.43	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความต้องการพัฒนาความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษ 111
4.44	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความต้องการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ 112
4.45	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความต้องการพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ 113
4.46	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความต้องการพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ 114
4.47	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ 116
4.48	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอน 117
4.49	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามขวัญและกำลังใจ 118
4.50	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามโอกาสที่ได้พัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษ 119
4.51	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการใช้หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 122
4.52	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามแนวทางในการจัดทำหลักสูตร 123
4.53	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ 125
4.54	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามประเภทของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษในโรงเรียน 126
4.55	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามประเภทของหนังสือที่ใช้ประกอบการสอน 128
4.56	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามลักษณะของเอกสารประกอบการเรียน .. 129

ตารางที่	หน้า
4.57	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการใช้ข้อสอบแบบปรนัยในการวัดผล ... 130
4.58	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการใช้ข้อสอบแบบอัตนัยในการวัดผล ... 131
4.59	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการใช้การสอบปฏิบัติจริงในการวัดผล .. 132
4.60	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการใช้ชิ้นงาน / แฟ้มสะสมงานในการวัดผล 133
4.61	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการให้ความสำคัญของการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 135
4.62	จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามเหตุผลของการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 136
4.63	ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความชอบวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามขนาดโรงเรียน 143
4.64	ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการมีทักษะภาษาอังกฤษ จำแนกตามขนาดโรงเรียน 144
4.65	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการมีทักษะภาษาอังกฤษของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ 145
4.66	ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียน จำแนกตามขนาดโรงเรียน 146
4.67	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ 147
4.68	ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความสำคัญของไวยากรณ์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามขนาดโรงเรียน 148
4.69	ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความจำเป็นของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จำแนกตามขนาดโรงเรียน 149
4.70	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความจำเป็นของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ 150
4.71	ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ จำแนกตามขนาดโรงเรียน 151

ตารางที่	หน้า
4.72 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนแต่ละขนาด เป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ่	152
4.73 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมในชั้นเรียนที่ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น จำแนกตามขนาดโรงเรียน	153
4.74 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการทำกิจกรรมในชั้นเรียนช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ่	154
4.75 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น จำแนกตามขนาดโรงเรียน .	155
4.76 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ่	157
4.77 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน จำแนกตามขนาดของโรงเรียน	159
4.78 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการมีต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ่	160
4.79 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำแนกตามขนาดของโรงเรียน	161
4.80 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ่	162
4.81 ผลการเปรียบเทียบความชอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4	166
4.82 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4	167
4.83 ผลการเปรียบเทียบความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4	168

ตารางที่	หน้า
4.84 ผลการเปรียบเทียบความสำคัญของไวยากรณ์ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4	169
4.85 ผลการเปรียบเทียบความจำเป็นของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4	170
4.86 ผลการเปรียบเทียบความต้องการทำงานในสถานที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4	171
4.87 ผลการเปรียบเทียบกิจกรรมในชั้นเรียนที่ช่วยทำให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4	172
4.88 ผลการเปรียบเทียบกิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ช่วยทำให้นักเรียนมีทักษะการใช้ ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4	173
4.89 ผลการเปรียบเทียบต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4	174
4.90 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4	175

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
1	ผังมโนทัศน์วิสัยทัศน์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	15
2	ผังมโนทัศน์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)	18
3	ผังมโนทัศน์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 4 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6)	20
4	A Comparison of the 8 Methods of Teaching English as a Foreign Language	29

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นในโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่คนสามารถเดินทางหรือติดต่อสื่อสารถึงกันได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว การได้รู้ภาษาต่างประเทศทำให้คนสามารถใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด เพื่อความเข้าใจกันระหว่างคนต่างชาติ ต่างภาษา หรือเพื่อใช้ภาษาในการเจรจาทางการค้า เศรษฐกิจและการเมือง นอกจากนี้ยังสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากศาสตร์แขนงต่าง ๆ ปัจจุบันประชากรโลกประมาณ 60 เปอร์เซ็นต์สามารถใช้ภาษาได้มากกว่า 2 ภาษา (Richards and Rodgers, 1986, p. 1)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่งที่มีความสำคัญ ทั่วโลกมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษามากกว่า 380 ล้านคน เช่น ในประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และประเทศอื่น ๆ ที่เคยตกเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ และมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองประมาณ 350 – 400 ล้านคน นอกจากนี้ยังมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเกือบ 1,000 ล้านคน ดังนั้นถ้ารวมประชากรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ จะมีประชากรโลกทั้งหมดรวมกันประมาณ 1 – 1.5 พันล้านคน จัดว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดในโลก (Baugh and Cable, 2003, p. 6)

การปฏิวัติทางเทคโนโลยีทางการสื่อสารมีส่วนช่วยในการกระจายการใช้ภาษาอังกฤษไปยังภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลก เนื่องจากข้อมูลประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์ที่บันทึกไว้ในอินเทอร์เน็ตถูกบันทึกไว้เป็นภาษาอังกฤษ (อังกาณ จินตนา สุจจันนท์, 2546, หน้า 40) ปัจจุบันคนเกือบ 100 ล้านคนทั่วโลกใช้อินเทอร์เน็ตในการติดต่อสื่อสารหรือค้นคว้าข้อมูลเพื่อการศึกษาหาความรู้ จากการศึกษาจำนวนประชากรโลกที่ใช้อินเทอร์เน็ต พบว่า แนวโน้มของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ เช่น ในปี 1999 มีสัดส่วนของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ต่อสัดส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศประมาณ 54 เปอร์เซ็นต์ต่อ 46 เปอร์เซ็นต์ และคาดว่า ในปี 2005 สัดส่วนนี้จะเปลี่ยนเป็น 43 เปอร์เซ็นต์ต่อ 57 เปอร์เซ็นต์ (สุมาลี ชิโนกุล, 2546, หน้า 43) จากจำนวนผู้ใช้ภาษาอังกฤษที่มีมากกว่าภาษาต่างประเทศภาษาอื่น ๆ และแนวโน้มของผู้ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สองและ

ภาษาต่างประเทศมีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญทางด้านการค้า เศรษฐกิจ การเมือง ศาสนา และการศึกษา

นอกจากนั้นความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทางการสื่อสารทำให้ความรู้ในปัจจุบันและอนาคตเป็นความรู้ที่ไม่มีพรมแดน และสามารถแพร่กระจายได้ทันทีหลังจากที่เกิดองค์ความรู้ใหม่ ๆ ขึ้นและทุกคนเข้าถึงความรู้นั้นได้ (Borderlessness, because knowledge travels even more effortlessly than money. ... it is allowing knowledge to spread near – instantly, and making it accessible to everyone. (The next society, 2005, p. 3) การเรียนรู้จึงไม่จำกัดอยู่แต่ในห้องเรียน ทุกคนสามารถเรียนรู้ที่ไหนก็ได้ เมื่อไรก็ได้ (any where and any time) ทักษะภาษาอังกฤษจึงช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เพิ่มเติมได้ด้วยตนเองตลอดชีวิตในยุคที่ความรู้ไร้พรมแดน ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในมาตรา 8 ที่ระบุว่า การจัดการศึกษาให้ยึดหลักการจัดการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักนายกรัฐมนตรี, 2545 ข, หน้า 6) ทั้งนี้เพื่อให้คนสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมยุคใหม่ที่เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และสอดคล้องกับนโยบายด้านการศึกษาของรัฐบาลที่มุ่งจะพัฒนาประเทศไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญที่จะนำไปสู่ระบบเศรษฐกิจบนฐานความรู้ (Knowledge – based economy) ให้ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันที่จะได้รับความรู้และการฝึกอบรมได้ตลอดชีวิต มีปัญหาเป็นทุนไว้สร้างงานและสร้างรายได้ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 ข, หน้า 3 - 4) นอกจากนี้ รัฐบาลได้เร่งจัดทำแผนอินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษา ตั้งเป้าไว้ว่าในอีก 4 ปีข้างหน้า (2549 – 2552) ทุกโรงเรียนจะต้องมีอินเทอร์เน็ตใช้เพื่อการศึกษา (“แม้ว่า” จี ศธ. ไรต์แม๊ปปฏิรูปการศึกษา, 2548, หน้า 33) ดังนั้นทักษะทางภาษาจึงมีความสำคัญ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ จึงได้กำหนดภาษาอังกฤษให้เป็น 1 ใน 8 สาระการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ในระดับสากล เพื่อการศึกษาและการเรียนรู้ที่จำเป็นกับเทคโนโลยียุคใหม่ให้สามารถก้าวทันวิทยาการที่เกิดขึ้นทั่วทุกมุมโลก (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 5)

เนื่องจากความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ทำให้ประเทศไทยต้องปรับหลักสูตรการศึกษาของชาติมาเป็นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เริ่มใช้ในโรงเรียนนอกร่องและโรงเรียนเครือข่ายที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศรายชื่อทั่วประเทศ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2545 และจะใช้ครบทุกชั้นเรียนในปีการศึกษา 2547 ส่วนการใช้หลักสูตรในโรงเรียนทั่วไปมีการเริ่มใช้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2546 และจะใช้ครบทุกชั้นเรียนในปีการศึกษา 2548 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้าคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ)

หลักสูตรการศึกษาใหม่นี้ครอบคลุมการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี ซึ่งประกอบด้วย 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ คือ สาระการเรียนรู้ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ และมีการกำหนดโครงสร้างหลักสูตรขั้นพื้นฐานออกเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียนดังนี้คือ ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 และช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 โดยมีจุดประสงค์ที่จะพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยการเพิ่มศักยภาพของผู้เรียนให้สูงขึ้น สามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุขได้บนพื้นฐานของความเป็นไทยและความเป็นสากล ทั้งนี้เนื่องจากมีข้อจำกัดหลายประการของหลักสูตรเดิม ซึ่งในส่วนของเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารและการค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ที่มีอยู่หลากหลายในยุคสารสนเทศ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 1) ซึ่งแนวโน้มความต้องการทรัพยากรมนุษย์ในอนาคตของไทยต้องการผู้ที่มีความรู้กว้างในหลายสาขาวิชา (multidisciplinary knowledge) สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง คิดเป็น แก้ปัญหาได้ วิเคราะห์และวิจัย เป็น มีทักษะพื้นฐานที่ดีทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ู้ภาษาต่างประเทศดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ (เกื้อ วงศ์บุญสิน และสุวภาณี สุรเสียงสังข์, 2547, หน้า 51) แต่จากผลงานวิจัยของกาญจนา ปราบพาล (2545, หน้า 1, 10) พบว่า ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทยต่ำกว่ามาตรฐานโลก นอกจากนั้นในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – 2549) ได้ระบุยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพของคนในหัวข้อที่เกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยระบุให้มีการปรับปรุงหลักสูตรให้มีความหลากหลาย ... โดยเพิ่มเนื้อหาสาระที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ เช่น ภาษาต่างประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานยกร่างรัฐธรรมนูญ, 2545, หน้า 42)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็น 1 ใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งได้กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้น การเรียนภาษาต่างประเทศต่างจากการเรียนสาระอื่น เนื่องจากการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นการเรียนเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาและเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาที่ดี ผู้เรียนต้องมีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษา ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดการเรียนการสอนภาษาจึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษาและกิจกรรม

การฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเอง เพื่อให้เป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 ก, หน้า 2)

กระทรวงศึกษาธิการได้ทำการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ก่อนปี 2548 ซึ่งตามแผนแล้วการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ (National Test) จะประเมินหลังจากการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานครบทุกช่วงชั้นในปีการศึกษา 2548 แต่กระทรวงศึกษาธิการต้องการให้ผู้เรียนในหลักสูตรเดิมได้รับการประเมินด้วยในลักษณะของการนำร่อง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2543 ซึ่งพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน (ไอคิว, 2547, หน้า 5) และปีการศึกษา 2548 ได้มีการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test หรือ O-Net) ผลการทดสอบปรากฏว่า เด็กไทยได้คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ 30.18 คะแนน ต่ำกว่า 50 % และเป็นคะแนนเฉลี่ยที่ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยวิชาหลักวิชาอื่น ๆ เช่น วิชาภาษาไทย (คะแนนเฉลี่ย 48.68 คะแนน) วิชาสังคม (คะแนนเฉลี่ย 42.69 คะแนน) และวิชาวิทยาศาสตร์ (คะแนนเฉลี่ย 33.94 คะแนน) (บันเด็กไทยคุณภาพ, 2549, หน้า 15) ซึ่งสอดคล้องกับบทสรุปครึ่งแผนพัฒนา ฉบับที่ 9 ที่ได้ระบุว่า การพัฒนาศักยภาพของคนยังไม่ก้าวหน้าและยังไม่ประสบความสำเร็จ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไทยยังไม่เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่แสดงให้เห็นถึงคุณภาพการเรียนการสอนที่ดีขึ้น (ลม เปลี่ยนทิศ, 2547, หน้า 5)

ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีหลายประการด้วยกัน เช่น การที่มีผู้เรียนมากเกินไปใน 1 ห้องเรียน ทำให้เป็นการยากในการจัดระบบในห้องเรียน ควบคุมชั้นเรียนไม่ได้ ผู้เรียนขาดความสนใจ ขาดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ทำให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพ (Xu, 2001) หรือการที่ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษที่เพิ่งเรียนมาในสถานการณ์จริงคือ ผู้เรียนไม่มีโอกาสติดต่อสื่อสารกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จึงไม่มีโอกาสได้ฝึกใช้จริง Irvin (2000) ได้กล่าวว่า ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ได้แก่ การที่ครูผู้สอนไม่ได้เป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาพูด ทำให้ทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนมีปัญหา ผู้เรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก ขาดความรู้ทางด้านไวยากรณ์ และขาดความรู้ความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่แฝงเข้ามาพร้อมกับภาษาที่เรียน นอกจากนี้ ปรรณากาลเนาวกุล (อ้างใน วีรนุช ปิณฑอนิช, 2547, หน้า 17) กล่าวว่า ปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ ครูเอกภาษาอังกฤษมีไม่เพียงพอ ความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของครูผู้สอน ห้องเรียนใหญ่เกินกว่าที่จะจัดกิจกรรมได้ ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในห้องเรียนและการขาดสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสม

จังหวัดเชียงใหม่เป็น 1 ใน 30 จังหวัดท่องเที่ยวที่รัฐบาลมีนโยบายที่จะพัฒนา
 ความสามารถด้านภาษาอังกฤษให้กับประชาชนเพื่อการท่องเที่ยว และเป็นจังหวัดซึ่งมีโรงเรียนที่
 ได้รับการคัดเลือกให้เป็นโรงเรียนแกนนำในการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
 ไปจัดการศึกษาจำนวน 10 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนฝางชนูปถัมภ์ โรงเรียนเชียงดาววิทยาคม
 โรงเรียนจอมทอง โรงเรียนวัฒโนทัยพายัพ โรงเรียนแม่อาววิทยาคม โรงเรียนแม่แตง โรงเรียน
 สันป่าตอง โรงเรียนฮอดพิทยาคม โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ และโรงเรียนสันกำแพง

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาสภาพและ
 ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้น
 พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนและปรับ
 กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่
2. เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามขนาดโรงเรียน
3. เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาตอนต้น) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาตอนปลาย) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนและครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4
 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัด
 เชียงใหม่

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง ข้อเท็จจริงในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่

ปัญหาการจัดการเรียนการสอน หมายถึง อุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่

โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ หมายถึง โรงเรียนที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นโรงเรียนแกนนำในการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ไปใช้จัดการศึกษา จำนวน 10 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนฝางชนูปถัมภ์ โรงเรียนเชียงดาววิทยาคม โรงเรียนจอมทอง โรงเรียนวัฒโนทัยพายัพ โรงเรียนแม่อาววิทยาคม โรงเรียนแม่แตง โรงเรียนสันป่าตอง โรงเรียนฮอดพิทยาคม โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ และโรงเรียนสันกำแพง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัยครั้งนี้คือ

1. เพื่อทราบข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา
2. เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 - 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้คือ

1. ความหมายของหลักสูตร
2. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
3. หลักสูตรสถานศึกษา
4. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
5. การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
6. การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของหลักสูตร

หลักสูตรมีความสำคัญมากต่อการจัดการเรียนการสอน มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของหลักสูตรดังนี้

สุมิตร คุณานุกร (2520, หน้า 8) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเป็นโครงการที่ประมวลความรู้และประสบการณ์ทั้งหลายที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียน ไม่ว่าจะป็นภายในหรือภายนอกโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้

เสริมศรี ไชยสร (2526, หน้า 5) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า เป็นแผนประสบการณ์ (โครงการ) หรือกระบวนการทั้งหมดที่มีองค์ประกอบอยู่ 3 ประการ คือ (1) วัตถุประสงค์ (2) เนื้อหาหรือประสบการณ์ที่ต้องการให้เด็กได้รับรวมทั้งวิธีการจัด และ (3) การประเมินผล

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537, หน้า 7) กล่าวว่า หลักสูตรหมายถึง มวลประสบการณ์ทั้งหลายที่ทางโรงเรียนจัดให้แก่นักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้และพัฒนาตนเองไปในทิศทางที่พึงปรารถนา

ชูศรี สุวรรณโชติ (2544, หน้า 41) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า หลักสูตรหมายถึง มวลประสบการณ์ทุกชนิดที่ครูสร้างให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมอย่างมีความสุขและเจริญอกงาม ซึ่งอาจสรุปความหมายของหลักสูตรว่าเป็น

1) ประสบการณ์ทุกชนิดที่ครูให้กับผู้เรียน 2) วิชาและเนื้อหาวิชาที่สร้างขึ้นให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ 3) ประมวลกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูจัดให้กับผู้เรียน 4) ปฏิริยาสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน 5) ความคาดหวังที่ครูกำหนดไว้ให้ผู้เรียนบรรลุเมื่อสำเร็จการศึกษา และ 6) เครื่องกำหนดชี้แนวทางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

Good (1959, p. 149) ให้ความหมายหลักสูตรว่า เป็นกลุ่มของวิชาการที่ได้รับการจัดอย่างเป็นระบบที่นักเรียนต้องเรียนเพื่อให้สำเร็จการศึกษาหรือรับวุฒิปัต

Taba (1962, p. 268) กล่าวว่า หลักสูตรหมายถึงสิ่งที่นักเรียนควรเรียนและครูควรสอน (... as a prescription for what pupils should learn and teachers should teach)

Richmond (1971, p. 4) ระบุว่า หลักสูตรหมายถึงโปรแกรมทั้งหมดของโรงเรียน ซึ่งเป็นแนวทางที่สำคัญทางการศึกษาที่ครูปฏิบัติหรือกระทำ

Posner (1992, p. 4) กล่าวว่า หลักสูตรอาจหมายถึงผลการเรียนที่คาดหวัง (as the expected ends of education) หรือวิธีการให้การศึกษาคาดหวัง (as the expected means of education) เช่น แผนการสอน

Kelly (1999, p. 7) ได้สรุปว่า หลักสูตรหมายถึงประสบการณ์ทั้งหมดของผู้เรียนซึ่งเป็นผลมาจากการจัดการศึกษา

Kerr (อ้างใน Kelly, 1999, p. 6) กล่าวว่า หลักสูตรหมายถึง การเรียนรู้ที่ได้รับการวางแผนหรือชี้แนะโดยโรงเรียน ซึ่งอาจจะจัดให้เป็นรายบุคคลหรือเป็นรายกลุ่ม ภายในหรือภายนอกโรงเรียนก็ได้

โดยสรุป หลักสูตรหมายถึง ประสบการณ์ที่นักเรียนได้รับจากโรงเรียน ซึ่งได้รับการวางแผนอย่างเป็นระบบ และมีการประเมินผลเพื่อบ่งชี้ถึงการสำเร็จการศึกษา

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรแกนกลางที่ใช้เป็นกรอบในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาดังแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนกระทั่งถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่ง

เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ที่กำหนดให้บุคคลมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึง มีคุณภาพและไม่เก็บค่าใช้จ่าย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542, หน้าคำปรารภ)

หลักสูตรการศึกษาที่ใช้อยู่เดิมเป็นหลักสูตรพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ล้าสมัย ไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคมไทย ซึ่งมีผลมาจากการพัฒนาในยุคโลกาภิวัตน์ที่ทำให้การสืบค้น แสวงหาความรู้และการถ่ายทอดความรู้และการเรียนรู้เป็นไปอย่างกว้างขวางและ

รวดเร็ว เกิดขึ้นพร้อมกับความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารรูปแบบต่าง ๆ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี, 2545 ก, หน้า 2) นอกจากนั้นการเปลี่ยนแปลงทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีดังกล่าว ยังได้ส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม จึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนหลักสูตรการศึกษาของชาติเพื่อใช้การศึกษาพัฒนาคนให้สามารถปรับตัวรับกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

หลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีข้อจำกัดอยู่หลายประการดังต่อไปนี้

1. การกำหนดหลักสูตรจากส่วนกลางไม่สามารถสะท้อนสภาพความต้องการที่แท้จริงของสถานศึกษาและท้องถิ่น
2. การจัดหลักสูตรและการเรียนรู้คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยียังไม่สามารถผลักดันให้ประเทศไทยเป็นผู้นำด้านวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยีในภูมิภาค จึงจำเป็นต้องปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้คนไทยมีทักษะกระบวนการและเจตคติที่ดีทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี มีความคิดสร้างสรรค์
3. การนำหลักสูตรไปใช้ยังไม่สามารถสร้างพื้นฐานในการคิด สร้างวิธีการเรียนรู้ให้คนไทยมีทักษะในการจัดการและทักษะในการดำเนินชีวิต สามารถเผชิญปัญหาสังคมและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศยังไม่สามารถที่จะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารและการค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ที่มีอยู่หลากหลายในยุคสารสนเทศ

(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 1)

เพื่อให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นไปตามแนวนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศ จึงได้มีการกำหนดหลักการและจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 4) ไว้ดังนี้

หลักการ

เพื่อการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นไปตามแนวนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศ จึงกำหนดหลักการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไว้ดังนี้

1. เป็นการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มุ่งเน้นความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นการศึกษาเพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนจะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน โดยสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มศักยภาพ
4. เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรที่จัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบ ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดจุดหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์
2. มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียน และรักการค้นคว้า
3. มีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ มีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีการคิด วิธีการทำงาน ได้เหมาะสมกับสถานการณ์
4. มีทักษะและกระบวนการ โดยเฉพาะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ลักษณะการคิดการสร้างปัญญา และทักษะในการดำเนินชีวิต
5. รักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี
6. มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภค มีค่านิยมเป็นผู้ผลิตมากกว่าเป็นผู้บริโภค
7. เข้าใจในประวัติศาสตร์ของชาติไทย ภูมิใจในความเป็นไทย เป็นพลเมืองดี ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
8. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
9. รักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม

การจัดการศึกษาให้เป็นไปตามหลักการและจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานดังกล่าว ได้มีการกำหนดโครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็น 4 ช่วงชั้น คือ ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 และมีการกำหนดสาระการเรียนรู้ไว้ 8 กลุ่มสาระดังนี้

- 1) ภาษาไทย 2) คณิตศาสตร์ 3) วิทยาศาสตร์ 4) สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5) สุขศึกษา และพลศึกษา 6) ศิลปะ 7) การงานอาชีพและเทคโนโลยี และ 8) ภาษาต่างประเทศ สาระการ

เรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มนี้เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ โดยอาจจัดเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกประกอบด้วยภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เป็นสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด และเป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาและวิกฤตของชาติ กลุ่มที่สองประกอบด้วยสุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ เป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างสรรค์ศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์

การจัดการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ใช้เวลา 12 ปี ผู้เรียนสามารถจบการศึกษาได้ 2 ช่วงคือ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ถือว่าจบการศึกษาภาคบังคับ และจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ถือว่าจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการได้เริ่มใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในปีการศึกษา 2546 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 4 และในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 4 และให้ใช้ครบทุกชั้นเรียนในปี 2548 โดยได้เริ่มใช้ในโรงเรียนแกนนำที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศรายชื่อไว้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2545 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 4 และในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 4 และให้ใช้ครบทุกชั้นเรียนในปี 2547

หลักสูตรสถานศึกษา

หลักสูตรสถานศึกษา เป็นหลักสูตรระดับท้องถิ่น ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้นโดยใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตร และใช้ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัญหาหรือความต้องการในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น มาจัดทำสาระของหลักสูตรและจัดการเรียนรู้

การที่สถานศึกษาขั้นพื้นฐานต้องจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาเองเนื่องจากนโยบายของการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี ที่กำหนดให้รัฐจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ให้มีการกระจายอำนาจ การมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน และการใช้นวัตกรรมตลอดจนรูปแบบที่หลากหลาย ให้สอดคล้องกับสภาพความแตกต่างของแต่ละบุคคล และความ

แตกต่างของท้องถิ่น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542, หน้า 16) นอกจากนั้นในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎีกา, 2545 ข) ได้ระบุไว้ในมาตรา 8, 9, 27 และ 39 ดังนี้

มาตรา 8 และ 9 (หน้า 6 – 7) ได้ระบุให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและมีการกระจายอำนาจไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

มาตรา 27 (หน้า 15 – 16) ได้ระบุให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ และให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตร

มาตรา 39 (หน้า 24) ได้ระบุให้กระทรวงกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษาทั้งด้านวิทยาการ งบประมาณ การบริหารงานบุคคลและการบริหารทั่วไปไปยังคณะกรรมการและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาโดยตรง

ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการโดยคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงเป็นผู้กำหนดหลักสูตรแกนกลาง ซึ่งได้แก่มาตรฐานวิชาแกน (content standards) และมาตรฐานช่วงชั้น (benchmarks) ส่วนการกำหนดสาระของหลักสูตร ซึ่งได้แก่ การออกแบบการเรียนการสอนรายวิชาต่าง ๆ (course syllabus) เป็นหน้าที่ของสถานศึกษา

สถานศึกษาจึงต้องจัดทำหลักสูตรของตนเอง เพื่อเป็นแผนในการจัดการเรียนรู้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและส่งเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนได้พัฒนาตามธรรมชาติไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตนเอง ดังระบุไว้ในมาตรา 22 (หน้า 13) ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ เพื่อพัฒนาสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ ทุกคนได้รับโอกาสเท่าเทียมกันที่จะเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มีปัญหาเป็นทุนไว้สร้างงานและรายได้ โดยยึดหลักว่า การศึกษาสร้างคน สร้างงาน และสร้างชาติ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 ข, หน้า 1)

โรงเรียนต้องจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาทั้งหมดในระยะแรก ต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่อง การกำหนดรายละเอียดสาระการเรียนรู้แกนกลาง ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เมื่อวันที่ 27 มกราคม 2546 ระบุว่า ให้สถานศึกษานำรายละเอียดสาระการเรียนรู้แกนกลางที่ได้พัฒนาแล้วไปเป็นแนวทางในการเทียบเคียง ตรวจสอบหรือปรับใช้เป็นสาระการเรียนรู้รายปี หรือรายภาคของหลักสูตรการศึกษาในสัดส่วนประมาณร้อยละ 70 โดยยึดหยุ่นตามธรรมชาติของแต่ละสาระการเรียนรู้หรือช่วงชั้น และให้สถานศึกษากำหนดรายละเอียดสาระการเรียนรู้ประมาณร้อยละ 30 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 ค, หน้า 3)

การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ต้องจัดทำให้มีการบูรณาการตั้งแต่หลักสูตร วิธีการเรียนการสอน มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการฝึกทักษะ กระบวนการคิด

การจัดการ การแก้ไขปัญหา จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นในทุกเวลา ทุกสถานที่

กระบวนการจัดหลักสูตรสถานศึกษามีดังนี้คือ

1. การกำหนดวิสัยทัศน์ ภารกิจ เป้าหมายและสภาพความสำเร็จของการจัดการศึกษาให้ชัดเจน
2. การจัดทำโครงสร้างหลักสูตรของสถานศึกษาตามจุดมุ่งหมายของแผนการเรียน นโยบายของสถานศึกษา และความต้องการของชุมชน
3. กำหนดสาระการเรียนรู้และแผนการเรียนรู้ที่คาดหวังในรายวิชาพื้นฐานและรายวิชาเพิ่มเติมเป็นรายปีหรือรายภาค
4. วางแผนการเรียนรู้ ออกแบบการจัดการเรียนรู้ และกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในหลักสูตรอย่างเต็มศักยภาพ
5. จัดทำหลักสูตร กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน และออกแบบกิจกรรมการพัฒนาอย่างหลากหลาย สนองต่อความถนัดและความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน
6. กำหนดรูปแบบ วิธีการ หลักเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนรู้ เอกสารหลักฐานการศึกษาที่สำคัญและจำเป็น
7. จัดทำโครงสร้างและมาตรฐานการทำงานภายในสถานศึกษาเพื่อพัฒนาระบบส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ พร้อมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ ระบบและวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาตามมาตรา 48 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ
8. จัดทำหลักสูตรการศึกษา พร้อมทั้งกำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาที่ครอบคลุมสาระการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับสภาพผู้เรียน สถานศึกษาและท้องถิ่น และสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานของหลักสูตรแกนกลาง (ชมรมหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ชกฐ.), ม.ป.ป., หน้าคำชี้แจง)

โดยสรุป หลักสูตรสถานศึกษาหมายถึง หลักสูตรที่สถานศึกษาจัดทำขึ้นเพื่อพัฒนาผู้เรียน ให้มีความรู้ ความสามารถ ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของแต่ละคน สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง มีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐาน 1 ใน 8 กลุ่มสาระที่กำหนดให้เป็นองค์ความรู้และกระบวนการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์

ภาษาอังกฤษได้รับการกำหนดให้เรียนทุกช่วงชั้น สถานศึกษาสามารถจัดเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียน และจัดเป็นสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมเป็นรายวิชาใหม่ให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัด ความสนใจตั้งแต่ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6) ขึ้นไป ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงานอาชีพ รวมทั้งใช้ความรู้ภาษาอังกฤษในการศึกษาค้นคว้าความรู้ในเรื่องต่าง ๆ จากสื่อที่มีอยู่มากมาย เป็นการขยายขอบเขตของความรู้ที่ตนมีอยู่ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ดีต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ควรจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษาและกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่กันไป ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนพึ่งตนเองได้ (Learner – Independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong – Learning) โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 ก, หน้า 2)

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545 ก, หน้า 2 – 6) ได้ระบุในคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับโครงสร้าง วิสัยทัศน์ และมาตรฐานการเรียนรู้คุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 ดังนี้

1. โครงสร้าง

โครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency – Based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

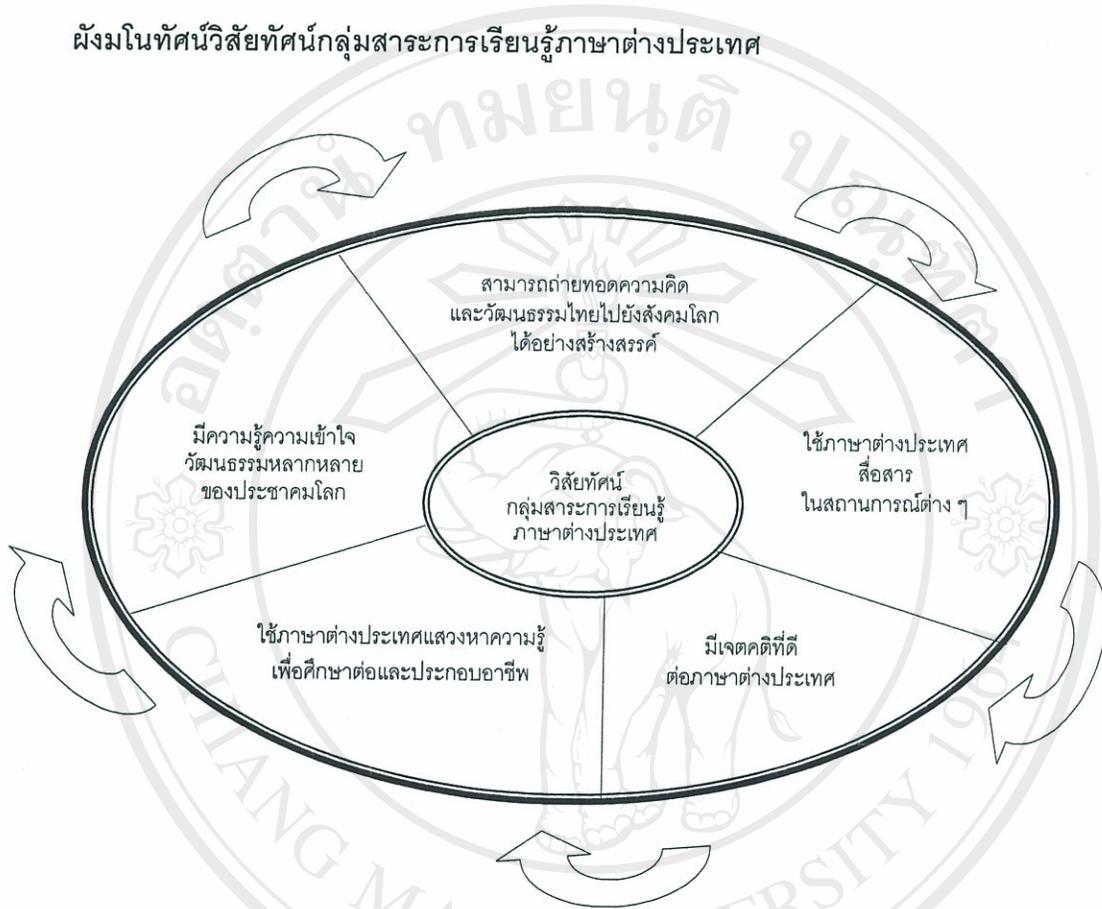
- (1) ช่วงชั้น ป. 1 – 3 ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)
- (2) ช่วงชั้น ป. 4 – 6 ระดับต้น (Beginner Level)
- (3) ช่วงชั้น ม. 1 – 3 ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)
- (4) ช่วงชั้น ม. 4 – 6 ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

2. วิสัยทัศน์

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจใน

เรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก สามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

ผังมโนทัศน์วิสัยทัศน์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ที่มา: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 ก. การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. หน้า 2.

3. สาระ

สาระของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง องค์ความรู้ที่เป็นสากลสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยสาระด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อทำความเข้าใจ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์และความรู้สึกในเรื่องต่าง ๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures) หมายถึง ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยม และความเชื่อที่แสดงออกทางภาษา

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชน และเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

4. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาระดับพื้นฐาน

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น โดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสม เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ และมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

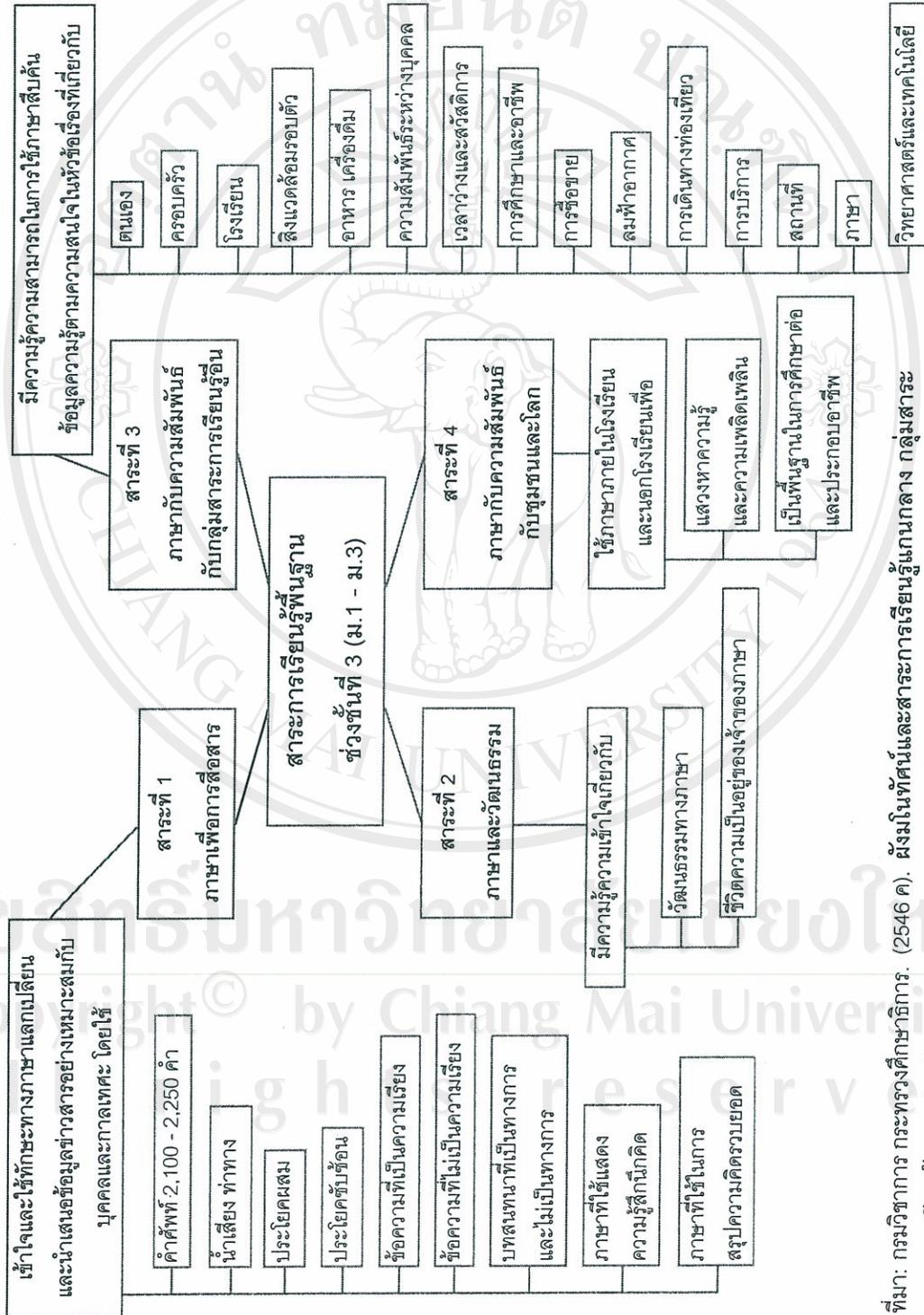
5. คุณภาพของผู้เรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็น สาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงาน อย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวัง หลักสูตรการศึกษาขั้น พื้นฐานได้กำหนดคุณลักษณะของผู้เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเมื่อจบแต่ละช่วงชั้น ว่าควรมีลักษณะอย่างไร สำหรับผู้ที่จบช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 ควรมีลักษณะดังนี้

คุณภาพของผู้เรียนช่วงชั้นที่ 3 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร สร้าง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกนึกคิดและความคิดรวบยอด โดยใช้คำเสียง ท่าทางใน รูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ
2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับ ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และ สวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100 – 2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็น นามธรรมมากขึ้น)
3. ใช้ประโยคผสม (Compound Sentence) และประโยคซับซ้อน (Complex Sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ
4. อ่าน เขียน ข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็น ทางการ ที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse Markers)
5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของ ภาษาตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น
6. มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศสืบค้นข้อมูลความรู้ในกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่น ๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น
7. มีฝึนการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม อย่างต่อเนื่อง หาความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

ผังมโนทัศน์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)

ที่มา: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546 ค). ผังมโนทัศน์และสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: คุรุสภา ลาดพร้าว. หน้า 14.

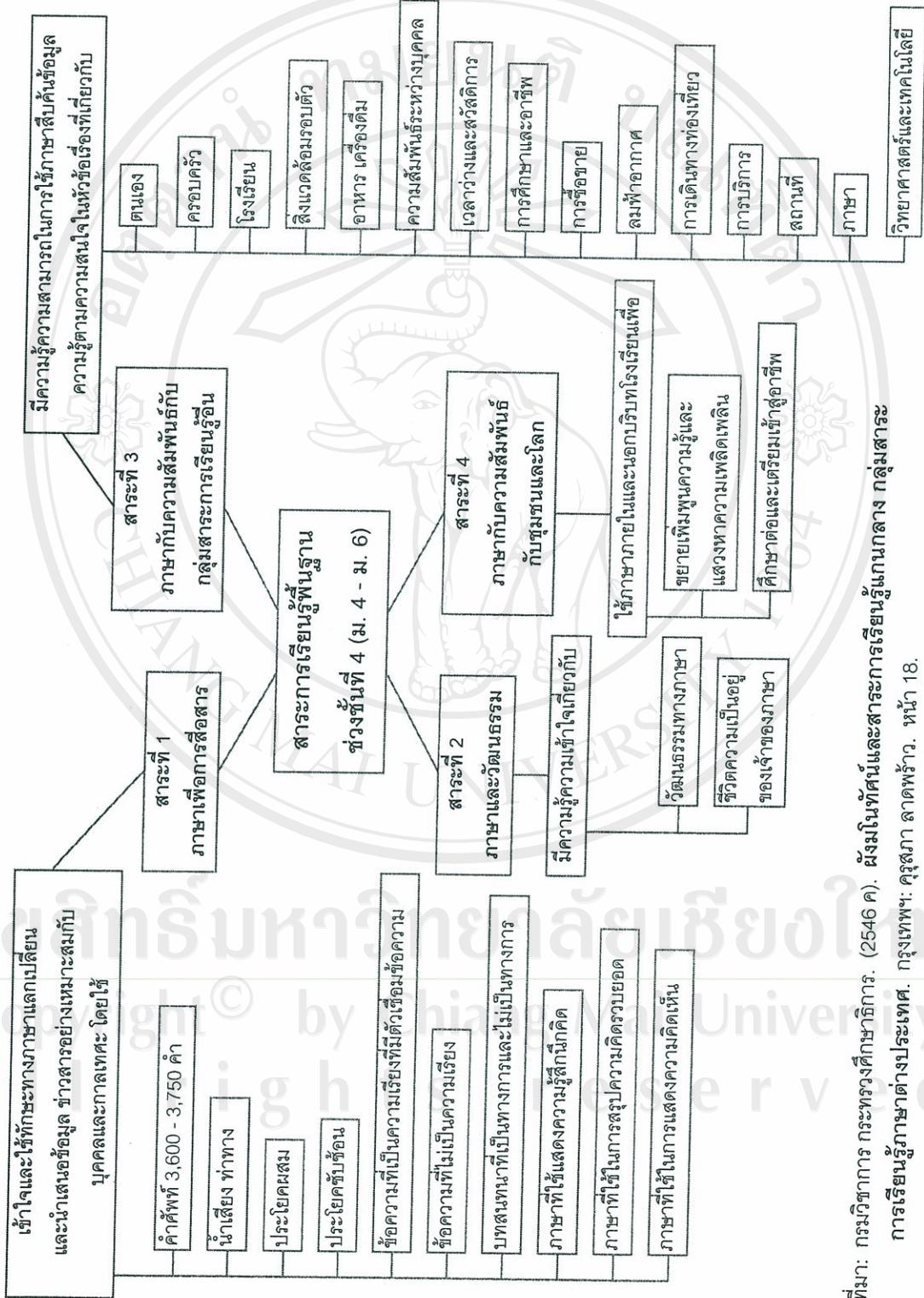
คุณภาพของผู้เรียนช่วงชั้นที่ 4 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกนึกคิด แสดงความคิดเห็นรอบคอบในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษา งานอาชีพ ชุมชนและสังคมโลก ในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ
2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 3,600 – 3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)
3. ใช้ประโยคผสม (Compound Sentence) และประโยคซับซ้อน (Complex Sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ
4. อ่าน เขียนข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse Markers)
5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น และสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ
6. มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูลความรู้ในสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ที่เรียน ตามความสนใจและระดับชั้น จากสื่อที่หลากหลาย
7. ฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หาความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ผังมโนทัศน์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 4 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6)

ที่มา: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546 ค). ผังมโนทัศน์และสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: คุรุสภา ลาดพรั้ว. หน้า 18.

การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันมีหลายวิธีด้วยกัน วิธีการสอนเหล่านี้ได้เปลี่ยนแปลงไปตามการเปลี่ยนแปลงทางทฤษฎีของจิตวิทยาการเรียนรู้ และ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ วิธีการสอนแต่ละวิธีมีข้อดีข้อเสีย ยังไม่มีวิธีการสอนวิธีไหนที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิธีการสอนที่ดีที่สุด การตัดสินใจจะเลือกใช้วิธีการสอนแบบไหนขึ้นอยู่กับอายุ ประสบการณ์การเรียนรู้ cognitive style ของผู้เรียน และเรื่องหรือเนื้อหาที่จะสอน ก่อนที่จะกล่าวต่อไปเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น มีคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องที่ควรทราบ คือ TESOL ESL และ EFL ซึ่ง Carter และ Nunan (2002, pp. 1-2) ได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

TESOL (Teaching English to Speakers of Other Languages) หมายถึงการสอน ภาษาอังกฤษทั้งในฐานะที่เป็นภาษาที่สองและการสอนภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็น ภาษาต่างประเทศ

ESL (English as a Second Language) หมายถึงภาษาอังกฤษที่สอนและเรียนใน ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร เช่น ในประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา นิวซีแลนด์ และออสเตรเลีย เป็นต้น ซึ่งผู้เรียน อาจใช้ภาษาแม่ของตนเองที่บ้าน แต่มีความ จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารในห้องเรียน ที่ทำงาน หรือในชุมชนที่อาศัยอยู่

EFL (English as a Foreign Language) หมายถึงภาษาอังกฤษที่สอนในประเทศที่ไม่ได้ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร เช่น ในประเทศไทย เม็กซิโก หรือเกาหลี เป็นต้น ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจึงใช้ว่าการสอนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) ไม่ใช้การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (English as a Second Language)

นอกจากนั้นยังมีคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนคือ แนวคิดในการสอน (Approach) วิธีการ สอน (Method) และเทคนิคการสอน (Technique) ซึ่ง Anthony (citing in Richards and Rodgers, 1986, p.15) ได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

แนวคิดในการสอน (Approach) เป็นข้อตกลงเบื้องต้นที่เกี่ยวกับธรรมชาติของการเรียน

การสอนภาษา (An approach is a set of correlative assumptions dealing with the nature of language teaching and learning)

วิธีการสอน (Method) เป็นกระบวนการสอนทั้งหมด เป็นลำดับขั้นตอนของการนำเสนอ เนื้อหาของภาษาเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับธรรมชาติของการเรียนการสอนภาษาว่าได้ กำหนดไว้ว่าอย่างไร (Method is an overall plan for the orderly presentation of language material ... which is based upon the selected approach)

เทคนิคในการสอน (Technique) เป็นขั้นนำไปใช้ในห้องเรียน เป็นกลวิธีที่ใช้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขณะนั้นในห้องเรียน ซึ่งแน่นอนว่าเทคนิคที่ใช้นั้นต้องกลมกลืนไปในทิศทางเดียวกับแนวคิด (Approach) และวิธีการสอน (Method) (A technique is implementational – that which actually takes place in a classroom Techniques must be consistent with a method, and therefore in harmony with an approach as well.)

โดยสรุปคือ แนวคิด (Approach) เป็นทฤษฎีกว้าง ๆ เกี่ยวกับการสอน ส่วนวิธีการสอนนั้นเป็นแผนการสอนทั้งหมดที่ระบุอย่างเจาะจงว่าจะสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอย่างไร และลำดับสุดท้ายคือ เทคนิคในการสอน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียน บางเทคนิคสามารถใช้ได้ในหลาย ๆ วิธีสอน เช่น การพูดซ้ำ หรือการเขียนตามคำบอก

Larsen – Freeman (2002, pp. 11 – 136) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนภาษาอังกฤษไว้หลายวิธี แต่จะขอสรุปย่อไว้ ณ ที่นี้ 8 วิธีดังนี้คือ

1. วิธีสอนแบบ Grammar – Translation Method

วัตถุประสงค์ดั้งเดิมของการสอนด้วยวิธีนี้คือ ต้องการให้คนสามารถอ่านวรรณคดีที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษได้ ซึ่งการที่ผู้เรียนจะสามารถอ่านวรรณคดีภาษาอังกฤษได้ ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้กฎทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งคำศัพท์ การเรียนการสอนจะเป็นแบบครูเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนจะต้องอ่านภาษาอังกฤษซึ่งส่วนใหญ่เนื้อหาจะเกี่ยวกับวัฒนธรรม นักเรียนจะต้องท่องจำโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ ส่วนทักษะการอ่านและการเขียนจะมีความสำคัญมากกว่าทักษะการฟังและการพูด เทคนิคที่ใช้ในวิธีสอนแบบนี้ได้แก่ การแปล (Translation) คำถามสำหรับการอ่านเพื่อความเข้าใจ (Reading comprehension questions) การหาคำเหมือน / คำตรงกันข้ามกัน (Antonyms / Synonyms) การเติมคำในช่องว่าง (Fill - in – the blanks) การท่องจำ (Memorization) และการเขียนเรียงความ (Composition) เป็นต้น

2. วิธีสอนแบบ Direct Method

วัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ จะไม่มีการใช้ภาษาแม่และจะไม่มีการแปลความหมายเป็นภาษาแม่ในห้องเรียนที่ใช้วิธีการสอนแบบ Direct Method เพื่อให้ นักเรียนคิดเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนจะได้รับการฝึกพูดในสถานการณ์จริง เช่น ภาษาที่ใช้ในการซื้อของหรือไปทำธุรกรรมที่ธนาคาร วิธีสอนแบบนี้จะเน้นการสอนคำศัพท์มากกว่าโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และเน้นการสอนพูดและการออกเสียงที่ถูกต้องมากกว่าทักษะการอ่านและการเขียน เทคนิคที่ใช้ในวิธีสอนแบบนี้ได้แก่ การอ่านออกเสียงดัง ๆ (Reading aloud) แบบฝึกหัดการถาม-ตอบ (Question and answer exercise) แบบฝึกหัดบทสนทนา

(Conversation practice) แบบฝึกหัดการเติมคำลงในช่องว่าง (Fill – in – the – blank exercise) การเขียนตามคำบอก (Dictation) การวาดแผนที่ (Map drawing) เป็นต้น

3. วิธีสอนแบบ Audio – Lingual Method

การสอนแบบ Audio – Lingual Method เน้นการพูดเป็นหลัก เป็นการเรียนคำศัพท์ในสถานการณ์ที่ใช้คำศัพท์นั้น ๆ มีการฝึกการใช้ประโยคที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์รูปแบบต่าง ๆ วิธีการสอนแบบนี้อาศัยหลักทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ และจัดโดยมีการสร้างเงื่อนไข การให้รางวัล เพื่อให้ผู้เรียนเปลี่ยนลักษณะนิสัยการใช้ภาษาแม่มาเป็นการสร้างลักษณะนิสัยใหม่ เพื่อจะได้ใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง โดยการเรียนรู้ ๆ จนเกิดขึ้นได้อย่างอัตโนมัติโดยไม่ต้องคิด ผู้สอนจะเป็นต้นแบบของการใช้ภาษาให้กับผู้เรียนได้เลียนแบบการใช้ภาษาอังกฤษ วิธีการสอนแบบนี้จะนำเสนอคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ใหม่ ๆ ในรูปของบทสนทนา ผู้เรียนจะเรียนบทสนทนาโดยการเลียนแบบและทำซ้ำ ๆ การฝึกทักษะการอ่านและการเขียนจะขึ้นอยู่กับบทสนทนาที่ได้เรียนมาก่อนหน้านี้ บทสนทนานี้จะเป็นบทสนทนาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การสอนแบบนี้จะเน้นระบบของเสียงและรูปแบบของโครงสร้างไวยากรณ์มากกว่าคำศัพท์ นอกจากนั้น ทักษะการฟัง และการพูดได้รับการเน้นมากกว่าทักษะอย่างอื่น ซึ่งการสอนจะเรียงลำดับจากทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนตามลำดับ จะมีการเน้นทักษะการออกเสียงตั้งแต่เริ่มเรียน ซึ่งอาจจะฝึกในห้องปฏิบัติการทางภาษามีการเปรียบเทียบระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาแม่ (Contrastive analysis) เทคนิคที่ใช้ได้แก่ การท่องจำบทสนทนา (Dialog memorization) การฝึกซ้ำ ๆ (Repetition drill) การฝึกแบบลูกโซ่ (Chain drill) การใช้ Minimal pair เพื่อเปรียบเทียบเสียง การเติมบทสนทนาให้สมบูรณ์ (Complete the dialog) และ Single – slot หรือ Multiple – slot substitution drill เป็นต้น

4. วิธีสอนแบบ Silent Way

ในช่วงปี 1960 - 1970 นักภาษาศาสตร์ Chomsky ได้ต่อต้านแนวคิดที่ว่า การเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องของการสร้างลักษณะนิสัย โดยการตอบสนองต่อสิ่งเร้า แต่เป็นการค้นพบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษา โดยการตั้งสมมุติฐาน ผ่านกระบวนการคิด (Cognitive approach) ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นขณะเรียนภาษาเป็นสัญญาณที่บอกว่าผู้เรียนกำลังตรวจสอบสมมุติฐานที่ตนเองตั้งไว้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษา แนวคิดนี้นำไปสู่การสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมากมาย วิธีสอนแบบ Silent Way ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดนี้เช่นกัน ซึ่งเชื่อว่าการสอนเป็นเรื่องรอง การเรียนเป็นเรื่องหลัก (Teaching should be subordinate to learning) โดยสังเกตจากการเรียนภาษาของเด็ก พบว่าการเรียนภาษาเกิดขึ้นจากตัวผู้เรียน โดยผ่านกระบวนการหลายอย่างในตัวผู้เรียน เช่น การรับรู้ จินตนาการ สัญชาตญาณ และความคิดสร้างสรรค์

วิธีสอนแบบ Silent Way มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อแสดงออกถึงความคิดและความรู้สึกของตนเองได้ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อผู้สอนให้อิสระผู้เรียนพัฒนากฎเกณฑ์ต่าง ๆ ภายในตัวผู้เรียน เพื่อใช้แก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ผู้สอนจะให้สิ่งที่ผู้เรียนต้องการรู้เท่านั้น เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ผู้เรียนจะเป็นอิสระจากผู้สอน แนวคิดของวิธีสอนนี้คือ ไม่มีใครเรียนแทนใครได้ การเรียนรู้เกิดจากตัวผู้เรียนเอง เป็นความรับผิดชอบของผู้เรียน การสอนจะเน้นที่การออกเสียงตั้งแต่แรกเริ่ม ถึงแม้การสอนจะครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะ แต่จะเริ่มที่ฟังและพูดก่อน ส่วนการอ่านและเขียนจะตามมาทีหลัง มีการใช้ภาษาแม่ได้ในห้องเรียน เพราะเชื่อกันว่าความรู้เดิมที่มีเกี่ยวกับภาษาแม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ ความผิดของผู้เรียนถือว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ ถ้าผู้เรียนพยายามที่จะฝึกใช้ภาษาใหม่ที่เรียนมา ผู้สอนใช้ข้อผิดพลาดของผู้เรียนในการตัดสินใจว่า ควรจะข้ามหรือฝึกในเรื่องนั้นต่อไปหรือไม่ เทคนิคการสอนที่ใช้ในวิธีการนี้ได้แก่ แผนภูมิเรื่องเสียงและสี (Sound – color chart) ความเงียบของผู้สอน (Teacher's silence) การช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดของเพื่อนร่วมห้องเรียน (Peer correction) Rods และแผนภูมิคำ (Word chart) เป็นต้น

5. วิธีสอนแบบ Desuggestopedia

วิธีสอนแบบ Desuggestopedia ได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อขจัดความรู้สึกของผู้เรียนที่ว่าผู้เรียนไม่สามารถประสบความสำเร็จจากการเรียนได้ หรือความรู้สึกด้านลบที่ผู้เรียนมีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถหลุดพ้นจากความรู้สึกนั้นได้ วิธีการสอนแบบนี้จะใช้หลักการสร้างสิ่งแวดล้อมในการเรียนให้สนุกสนาน รื่นรมย์ ซึ่งเชื่อว่า ผู้เรียนสามารถเรียนได้จากสิ่งแวดล้อม ถึงแม้จะไม่ได้วางแผนจัดสิ่งแวดล้อมนั้นเพื่อการเรียนภาษาต่างประเทศโดยตรงก็ตาม

ในกระบวนการเรียนการสอน ผู้สอนคาดหวังว่าจะเร่งการเรียนภาษาต่างประเทศในการสื่อสารให้กับผู้เรียน โดยอาศัยพลังสมองของผู้เรียน ผู้เรียนจะต้องไว้วางใจ เชื่อใจ และเคารพผู้สอน เมื่อผู้เรียนไว้วางใจและเชื่อใจในตัวผู้สอนจะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้น นอกจากนี้ในห้องเรียนควรมีการตกแต่งด้วยโปสเตอร์ที่แสดงถึงข้อความเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ซึ่งต้องดูสดใส

น่าสนใจ และมีการเปลี่ยนบ่อย ๆ ผู้เรียนทุกคนต้องมีการกำหนดตัวตนใหม่ (New identities) มีการใช้ภาษาแม่ในชั้นเรียนได้ มีการใช้เสียงดนตรีประกอบในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนรู้สึก

ผ่อนคลาย เมื่อผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย การเรียนภาษาจะเกิดขึ้นได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นมากขึ้น การสอนวิธีนี้นั้นคำศัพท์มากกว่าโครงสร้างไวยากรณ์ เนื่องจากมีความเชื่อว่า ผู้เรียนจะเรียนได้ดีถ้าผู้เรียนให้ความสนใจกับการใช้ภาษามากกว่ารูปแบบภาษา การสอนพูดได้รับการเน้นเช่นกัน เทคนิคที่ใช้ในวิธีสอนแบบนี้ได้แก่ การจัดชั้นเรียน (Classroom set-up) การแนะนำในทางบวก (Positive suggestion) เลือกตัวตนหรือมีบทบาทใหม่ (Choose a new identity) บทบาท

สมมุติ (Role play) การฟังคอนเสิร์ตครั้งแรก (First concert) และการฟังคอนเสิร์ตครั้งที่สอง (Second concert) เป็นต้น

6. วิธีสอนแบบ Community Language Learning

วิธีสอนแบบนี้ ได้มองผู้เรียนอย่างรอบด้าน 'whole person' ไม่ได้ให้ความสำคัญในแง่ของความฉลาดเท่านั้น แต่ได้ให้ความสำคัญถึงความรู้สึก ปฏิกริยาตอบสนองทางด้านร่างกาย สัญชาตญาณและความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่จะรู้สึกกลัวเวลาที่ต้องเรียนสิ่งใหม่ ๆ ซึ่งความกลัวนี้จะหายไปได้ถ้าผู้สอนเปลี่ยนบทบาทจากครูผู้สอนเป็นผู้ให้คำปรึกษาด้านภาษา 'Language Counselors' ซึ่งหมายถึงผู้สอนมีความเข้าใจว่าผู้เรียนต้องใช้ความพยายามมากพอสมควรที่จะเรียนภาษาต่างประเทศ ถ้าผู้เรียนรู้สึกว่าคุณสอนเข้าใจถึงความพยายามและความกลัวของผู้เรียน ความรู้สึกด้านลบของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาต่างประเทศจะลดน้อยลง ทำให้มีพลังที่จะเรียนต่อไป

การสอนมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร และในขณะเดียวกันต้องการให้ผู้เรียนเรียนเกี่ยวกับการเรียนของตนเอง มีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น และเรียนที่จะเรียนรู้จากผู้อื่น การเรียนแบบนี้จะประสบความสำเร็จได้ต่อเมื่อผู้เรียนและผู้สอนยอมรับซึ่งกันและกันทั้งทางด้านความคิดและความรู้สึก ในขณะที่เริ่มเรียนผู้เรียนต้องฟังผู้สอน แต่เมื่อการเรียนการสอนดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ ผู้เรียนจะเป็นอิสระจากผู้สอนเพิ่มขึ้น การสอนแบบนี้เน้นความคล่อง (fluency) มากกว่าความถูกต้อง (accuracy) ต่อมาภายหลังจึงเน้นความถูกต้องมากกว่าความคล่อง

การสอนแบบ Community Language Learning ไม่ใช่การเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหรือผู้สอนเป็นศูนย์กลางแต่ฝ่ายเดียว แต่ทั้งผู้เรียนและผู้สอนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ทั้งคู่ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้จากความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมีความสำคัญมาก ถ้าผู้เรียนมีความรู้สึกปลอดภัยและมั่นใจ จะสามารถเอาชนะความกลัวในการเรียนที่อาจจะมาขัดจังหวะของการเรียนรู้ได้ ซึ่งความรู้สึกมั่นใจ อาจเกิดจากการอนุญาตให้ผู้เรียนใช้ภาษาแม่ได้ในห้องเรียน หรือการบอกล่วงหน้าว่าจะทำกิจกรรมอะไรกันบ้างในการเรียนแต่ละครั้ง เทคนิคที่ใช้ในวิธีการสอนแบบนี้ได้แก่ การบันทึกเสียงสนทนาของ

นักเรียน (Tape reading student conversation) Transcription การสะท้อนกลับของประสบการณ์ (Reflection on experience) มนุษย์คอมพิวเตอร์ (Human computer) และกิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น

7. วิธีสอนแบบ Total Physical Response

วิธีสอนแบบ Total Physical Response (TPR) หรือเรียกอีกอย่างว่า Comprehension Approach มีหลักการว่า การเรียนรู้ภาษาเกิดขึ้นได้ต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาก่อน หลังจาก

นั้นการพูดหรือการใช้ภาษาจะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งในขั้นแรก ๆ การพูดอาจไม่ถูกต้องทั้งหมด คล้ายกับการเรียนภาษาของเด็ก เด็กจะใช้เวลาฟังและซึมซับภาษาอยู่นาน หลังจากนั้นจะพูดหรือใช้ภาษาเมื่อเด็กพร้อม ดังนั้นผู้สอนจำเป็นต้องช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจโดยใช้สื่อต่าง ๆ เช่น รูปภาพ หรือภาษาแม่ของผู้เรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย หลังจากนั้นการเรียนรู้อาจเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

หลักการสำคัญของวิธีสอนแบบ TPR คือการทำให้เด็กเพลิดเพลินกับประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนแบบนี้พัฒนาขึ้นเพื่อลดความเครียดของผู้เรียนขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ และเพื่อให้เรียนภาษาอังกฤษต่อเนื่องต่อไป การเรียนเริ่มโดยผู้สอนออกคำสั่งให้นักเรียนแสดงท่าทาง (action) ถ้านักเรียนปฏิบัติตามได้ก็แสดงว่านักเรียนเข้าใจ หลังจากนั้นจึงค่อยให้ผู้เรียนอ่านและเขียน และเมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนจะได้เป็นคนออกคำสั่งบ้าง และจะมีการเพิ่มกิจกรรมมากขึ้น เช่น เป็นบทละครสั้น ๆ หรือการเล่นเกมน เป็นต้น

วิธีลดความเครียดของผู้เรียนทำได้โดยให้ผู้เรียนพูดเมื่อผู้เรียนพร้อม ถ้าบังคับให้ผู้เรียนพูดก่อนที่จะพร้อมทำให้เกิดความเครียดและความกังวลได้ นอกจากนั้นการแก้ข้อผิดพลาดควรแก้เฉพาะข้อผิดพลาดที่สำคัญเท่านั้น การลดความเครียดได้อีกวิธีหนึ่งคือ การจัดกิจกรรมให้สนุกสนานมากที่สุดเท่าที่ทำได้ พร้อมกันนั้นก็อย่าให้งานหรือเนื้อหาหนักเกินไปในแต่ละครั้ง การทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความสำเร็จและมีความเครียดน้อย ทำให้การเรียนง่ายขึ้น การสอนวิธีนี้เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ความหมายของคำศัพท์จะชัดเจนขึ้นจากการเคลื่อนไหวของร่างกาย เทคนิคที่ใช้สอนในวิธีนี้ได้แก่ การใช้คำสั่งเพื่อให้ผู้เรียนทำพฤติกรรมบางอย่าง (Using commands to direct behavior) การแลกเปลี่ยนบทบาทกัน (Role reversal) และการเรียงลำดับของกิจกรรม (Action sequence) เป็นต้น

8. วิธีสอนแบบ Communicative Language Teaching

ช่วงปลายทศวรรษ 1970 และต้นทศวรรษ 1980 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เปลี่ยนจากการเน้นทางด้านโครงสร้างทางภาษามาเป็นความสามารถทางการสื่อสาร (Linguistic structure – centered approach เป็น Communicative Approach) มีการตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับความสามารถสร้างประโยคได้อย่างสมบูรณ์ในแบบฝึกหัด แต่ไม่สามารถใช้ภาษาสื่อสารอย่างเหมาะสมนอกห้องเรียนได้ เช่น การทราบว่าจะพูดอะไร พูดเมื่อไร พูดกับใคร และพูดอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการสอนภาษาคือต้องการให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้นอกห้องเรียน การที่ผู้เรียนจะสื่อสารได้นั้นจำเป็นต้องรู้จักรูปแบบของภาษา ความหมาย และหน้าที่ของภาษา จำเป็นต้องทราบว่า หลายรูปแบบของภาษาสามารถทำหน้าที่เดียวกันได้ และในทางกลับกัน รูปแบบภาษาเดียวกันสามารถทำหน้าที่ได้หลายอย่าง (... many different forms can be used to

perform a function and also that a single form can often serve a variety of function) ผู้สอนสร้างสถานการณ์ขึ้นเพื่อทำให้เกิดการสื่อสารขึ้นในห้องเรียน ถ้าเกิดข้อผิดพลาดระหว่างทำกิจกรรมจะมีการจดบันทึกเพื่อทำการแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลัง ผู้เรียนเป็นคนทำหน้าที่สื่อสาร พยายามเข้าใจคนอื่นและพยายามทำให้คนอื่นเข้าใจ ผู้สอนจะมีบทบาทในห้องเรียนน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับห้องเรียนที่มีผู้สอนเป็นศูนย์กลาง วิธีสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการสื่อสาร ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็น facilitator จัดกิจกรรมในห้องเรียนให้เกิดสถานการณ์เพื่อการสื่อสาร คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์จะได้เรียนจากสถานการณ์ที่สร้างขึ้น ผู้เรียนควรมีโอกาสฟังภาษาต่างประเทศที่ใช้ในการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวัน กิจกรรมที่ออกแบบมาเพื่อการสื่อสารต้องพยายามให้เป็นกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน เทคนิคที่ใช้ในวิธีสอนแบบนี้ได้แก่ สื่อของจริง (Authentic material) Scrambled sentences เกมทางภาษา (Language games) Picture strip story และการเล่นบทบาทสมมุติ (Role play)

กิจกรรมที่จะทำให้เกิดการสื่อสารได้จะต้องมี 3 ลักษณะคือ 1) มีช่องว่างของข้อมูล (Information gap) ผู้เรียนทราบข้อมูลบางอย่างที่อีกฝ่ายไม่ทราบ 2) มีทางเลือก (Choice) ผู้เรียนต้องมีทางเลือกว่าจะตอบอะไรและตอบอย่างไร และ 3) มีการป้อนกลับ (Feedback) ผู้เรียนมีโอกาสประเมินว่าการสื่อสารของตนเองประสบความสำเร็จหรือไม่จากปฏิกิริยาของผู้ฟัง

Morrow และ Johnson (อ้างใน จินตนา สุจจันท์, 2543, หน้า 40) ระบุว่า กิจกรรมการสื่อสารควรมีลักษณะดังนี้

1. Information gap One participant should be in a position to tell one or more other people something that the others do not yet know.

2. Choice The speaker must have some role in deciding exactly what he will say and how he will say it. This also means that there should be some uncertainty in the mind of the listener(s) about what the speaker will say next.

3. Feedback What the speaker says to the person(s) he is communicating with depends not only on what the other persons says, but also on what the speaker wants to accomplish via the conversation

ตารางต่อไปนี้เป็นารสรุปเปรียบเทียบวิธีสอนทั้ง 8 วิธีในประเด็นเกี่ยวกับคำถามต่อไปนี้เป็นคือ 1) วัตถุประสงค์ของครูผู้สอน 2) บทบาทของครูผู้สอน 3) ลักษณะของกระบวนการเรียนการสอน 4) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน 5) การคำนึงถึงความรู้สึกของผู้เรียน 6) ทักษะ

ต่อภาษาและวัฒนธรรม 7) ทักษะทางภาษาที่ต้องการเน้น 8) บทบาทของภาษาแม่ 9) การประเมินผลการศึกษา และ 10) การแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

A Comparison of the 8 Methods of Teaching English as a Foreign Language

Questions	1) G - T	2) Direct Method	3) Audio - Lingual	4) Silent Way
1. Goals of teachers	- read literature (grammar and vocabulary)	- communication	- overlearn new habit - automatically used	- Independent - self - expression
2. Role of teacher	- authority	- partners	- leader - good model for imitation	- technician or engineer - only the learner can do the learning
3. Teaching / learning process	- translation	- meaning and target lang. - realia, pantomime, picture - grammar (inductive)	- dialogs (vocabulary and grammar) - drill - grammar (inductive)	- block, chart - rod
4. Interaction (T - S) (S - S)	- Teacher - Student - S - S (little)	T - S S - S	T - S S - S	T (clue) - S (silent) S - S
5. Feeling of student	-	-	-	- overcome negative feeling - relax - enjoy
6. Language / culture	- language literary	- spoken language	- complexity of speech - phonology - morphology - syntax - start from simple	- unique

Questions	1) G - T	2) Direct Method	3) Audio - Lingual	4) Silent Way
7. Language skill	<ul style="list-style-type: none"> - vocabulary and grammar - reading and writing - speaking and listening (less) - pronunciation (little) 	<ul style="list-style-type: none"> - oral communication - vocabulary over grammar - pronunciation 	<ul style="list-style-type: none"> - oral / aural skill - listening, speaking, reading and writing - pronunciation (laboratories – minimal pair) 	<ul style="list-style-type: none"> - pronunciation - vocabulary - 4 skills (oral first)
8. Native language	<ul style="list-style-type: none"> - mostly used 	<ul style="list-style-type: none"> - not being used 	<ul style="list-style-type: none"> - not being used 	<ul style="list-style-type: none"> - partly used - meaning (perception not translate)
9. Evaluation	<ul style="list-style-type: none"> - translation - grammar rule 	<ul style="list-style-type: none"> - ask to use language both oral and written skills 	<ul style="list-style-type: none"> - discrete – point (minimal pair – pin / bin) 	<ul style="list-style-type: none"> - observe - transfer to new context - no formal test - not praise or criticize - progress not perfection
10. Student errors	<ul style="list-style-type: none"> - teacher provides correct answer 	<ul style="list-style-type: none"> - various techniques - self – correction (possible) 	<ul style="list-style-type: none"> - being avoided 	<ul style="list-style-type: none"> - natural - inevitable - self – correction - peer - correction

A Comparison of the 8 Methods of Teaching English as a Foreign Language

Questions	5) Desuggestopedia	6) CLL	7) Total Physical Response	8) Communicative Approach
1. Goals of teachers	<ul style="list-style-type: none"> - communication - mental power 	<ul style="list-style-type: none"> - communication 	<ul style="list-style-type: none"> - enjoy their experiences in learning to communicate 	<ul style="list-style-type: none"> - communicative competent - linguistic forms, meanings and functions
2. Role of teacher	<ul style="list-style-type: none"> - authority - trust and respect 	<ul style="list-style-type: none"> - counselor 	<ul style="list-style-type: none"> - director - role reversal 	<ul style="list-style-type: none"> - facilitator - manage classroom activities - co – communicator - teacher (less dominant)
3. Teaching / learning process	<ul style="list-style-type: none"> - comfortable - translate - phrases 1) receptive phrase (concert) 2) activation phrase (song, game, etc.) 	<ul style="list-style-type: none"> - 6 elements for nondefensive learning: security, aggression, attention, reflection, retention and discrimination 	<ul style="list-style-type: none"> - model, demonstrate, command - respond to command - read and write - issue the command - skit and game 	<ul style="list-style-type: none"> - activities are communicative intent - activities: <ul style="list-style-type: none"> - information gap - choice - feedback
4. Interaction (T - S) (S - S)	<ul style="list-style-type: none"> T - S S - S 	<ul style="list-style-type: none"> - teacher - student centered - cooperation 	<ul style="list-style-type: none"> T - S (verbal) (nonverbal) T - S (nonverbal) (verbal) 	<ul style="list-style-type: none"> T - S S - S pair, triad and small group

Questions	5) Desuggestopedia	6) CLL	7) Total Physical Response	8) Communicative Approach
5. Feeling of student	<ul style="list-style-type: none"> - relax - confident 	<ul style="list-style-type: none"> - response to students' feeling - secured 	<ul style="list-style-type: none"> - reduce stress - allow them to speak when they are ready 	<ul style="list-style-type: none"> - motivated - secured
6. Language / culture	<ul style="list-style-type: none"> - communication - linguistic message 	<ul style="list-style-type: none"> - communication - trust - sharing and belonging 	<ul style="list-style-type: none"> - oral modality is primary 	<ul style="list-style-type: none"> - language is for communication
7. Language skill	<ul style="list-style-type: none"> - vocabulary - using language not form - grammar (deductive and minimal) 	<ul style="list-style-type: none"> - grammar point - pronunciation pattern - vocabulary - understanding and speaking the language 	<ul style="list-style-type: none"> - emphasize grammar and vocabulary - imperative - emphasize spoken over written language 	<ul style="list-style-type: none"> - function over forms
8. Native language	<ul style="list-style-type: none"> - being used (less and less) 	<ul style="list-style-type: none"> - use more at the beginning - use less later on 	<ul style="list-style-type: none"> - used at the beginning - meaning through body movements 	<ul style="list-style-type: none"> - not being used
9. Evaluation	<ul style="list-style-type: none"> - not formal test - conduct on students' performance in class 	<ul style="list-style-type: none"> - an integrative test than a discrete – point test - self - evaluation 	<ul style="list-style-type: none"> - observe the students' action 	<ul style="list-style-type: none"> - accuracy and fluency
10. Student errors	<ul style="list-style-type: none"> - not immediately corrected 	<ul style="list-style-type: none"> - nonthreatening way 	<ul style="list-style-type: none"> - correct major errors - correct more minor errors 	<ul style="list-style-type: none"> - be tolerated as a natural outcome of development

วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีอยู่ด้วยกันหลายวิธี ดังได้กล่าวข้างต้น ดังนั้นการที่ผู้สอนจะเลือกใช้วิธีสอนแบบใดจึงขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของผู้สอนว่าต้องการเน้นเรื่องอะไร ไม่จำเป็นว่าต้องเลือกใช้วิธีหนึ่งวิธีใดเท่านั้น เนื่องจากว่าการที่จะใช้วิธีสอนแบบไหน ต้องคำนึงถึง 1) วัตถุประสงค์ของการสอน 2) ทักษะและความต้องการของผู้เรียน 3) เวลาที่ใช้สอน 4) บุคลิกภาพของผู้สอน และ 5) การเตรียมตัวในการสอนของผู้สอนแต่ละครั้ง (Finocchiaro, 1989, p. 43) นอกจากนี้ Brown (1994, p. 291) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนเองมีพฤติกรรมในการเรียนที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงไม่มีวิธีใดที่จะสนองความต้องการของผู้เรียนได้ทุกคนตลอดเวลา (Tremendous variation among learners is recognized; human beings do not behave ... like the other, consistently and uniformly. Therefore, no single method suffices to answer all needs of all learners at all times) และ Finocchiaro (1989, p. 43) ให้ความเห็นเสริมว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้นควรเป็นวิธีการสอนที่ผสมผสาน (eclectic method) ที่เป็นการเลือกอย่างระมัดระวังจากหลากหลายวิธีการสอน แล้วรวมกันเข้าเป็นกระบวนการสอน ซึ่งทั้งนี้ต้องกลมกลืนไปกับบุคลิกภาพของครูผู้สอนและความต้องการของผู้เรียน (Eclecticism implies the careful selection facets of various methods and their integration into a cohesive, coherent procedure. This must be in harmony with the teacher's personality, the students' needs and strategies for learning....) แต่ไม่ว่าวิธีการสอนจะเป็นแบบไหนก็ควรมีกระบวนการสอนหรือขั้นตอนในการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ กระบวนการสอนดังกล่าวควรมี 5 ขั้นตอนคือ

1. ขั้น Attention pointer เป็นการดึงความสนใจของผู้เรียนให้เข้าสู่เนื้อหาที่จะเรียน
2. ขั้น Setting example เป็นการให้ตัวอย่าง ขยายความ สนับสนุน อธิบายหลักเกณฑ์

วิธีการใช้ให้เข้าใจ

3. ขั้น Generalization เป็นการให้ผู้เรียนสรุปจากความเข้าใจ ตั้งเป็นข้อสังเกตง่าย ๆ สั้น ๆ ชัดเจนเพื่อจดจำ

4. ขั้น Practice ให้ผู้เรียนฝึกฝนสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว

5. ขั้น Pattern practice ให้ผู้เรียนฝึกการใช้สิ่งที่เรียนนั้น โดยสร้างสถานการณ์หรือให้เล่นเกมต่าง ๆ โดยใช้เนื้อหาที่เรียนมา

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไว้ว่า ไม่ว่าจะใช้วิธีการสอนแบบใด กระบวนการสอนทั้ง 5 ขั้นตอนนี้เป็นไปตามธรรมชาติการเรียนรู้อย่างแท้จริง (ปานตา ใช้เทียมวงศ์, 2536, หน้า 153 – 158)

นอกจากนั้นลักษณะของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ดีควรมีดังนี้คือ

1. ผู้สอนควรศึกษาข้อค้นพบต่าง ๆ ทางด้านภาษาศาสตร์ จิตวิทยา และศาสตร์อื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำความรู้นั้นมาช่วยในการเรียนการสอนง่ายขึ้น
2. ผู้สอนควรให้ความสนใจศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนและเทคนิคการสอนใหม่ ๆ เพื่อนำมาปรับใช้ให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น
3. ผู้สอนควรเรียนรู้การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ และนำเทคโนโลยีเหล่านั้นมาช่วยในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดความเข้าใจมากขึ้น และทำให้บทเรียนน่าสนใจ
4. ผู้สอนต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมเป็นอย่างดี เช่น เรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และประเพณีต่าง ๆ เป็นต้น
5. ผู้สอนควรทราบว่าจะวัดผลเมื่อไร และอย่างไร เพื่อให้ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าของตนเอง เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป
6. ผู้สอนควรตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ทั้งทางด้านภูมิหลังของผู้เรียน สไตล์การเรียนรู้ และอัตราความก้าวหน้าในการเรียน เป็นต้น
7. ผู้สอนควรจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้ส่งเสริมการเรียนรู้
8. ผู้สอนควรใช้แหล่งเรียนรู้ในชุมชนและโรงเรียนเพื่อส่งเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน
9. ผู้สอนควรนำการสอนภาษาอังกฤษไปบูรณาการกับวิชาอื่นหรือกิจกรรมอื่น ๆ ในโรงเรียน

(Finocchiaro, 1989, p. 22)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เริ่มมีขึ้นตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดให้นาง Anna Leonowens มาสอนภาษาอังกฤษในวัง และในปี พ.ศ. 2424 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงโปรดเกล้าฯ ให้โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบมีการสอนภาษาอังกฤษขึ้น นับเป็นการสอนภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์การศึกษาของไทย (กานดา ณ ถลาง, 2515, หน้า 5) ต่อมาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในระบบการศึกษาของไทย เพื่อให้เด็กไทยเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษว่าเป็นเครื่องมือให้เรียนรู้ถึงโลกได้อย่างกว้างขวาง และเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่ใช้ศึกษาหาความรู้ในวิชาชั้นสูงขึ้นไป พร้อมทั้งสามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ ตามระดับชั้นของตนเอง โดยมีความรู้ในทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้พัฒนารูปแบบไปเรื่อย ๆ จนพัฒนามาถึงการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative approach) โดยเน้นทักษะการฟังและการพูด เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ หากศึกษาดูประวัติการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะพบว่า ไวยากรณ์และการสื่อสารถูกแยกออกจากกัน มากกว่าจะจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานไวยากรณ์เข้ากับการสื่อสาร ทั้งที่โครงสร้างไวยากรณ์สามารถช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น Dickins (1988, p.636) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า ไวยากรณ์นั้นไม่สามารถทำหน้าที่โดยตัวของมันเองได้ แต่จะทำหน้าที่เป็นเครื่องช่วยให้การสื่อสารนั้นประสบความสำเร็จ (... grammar does not function as an end in itself but, rather, as a means toward successful communication.) ซึ่งผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จะไม่สามารถเข้าใจและสื่อความหมายในระดับสูงได้ หากขาดความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสม

ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะได้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษามานานแล้วก็ตาม แต่ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยยังไม่เป็นที่น่าพอใจ จากผลการวิจัยของกาญจนา พรานพาล (2545, หน้า 1, 10) ได้สรุปว่า บัณฑิตไทยมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานโลก และยังพบอีกด้วยว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทยต่ำกว่าบัณฑิตในประเทศเพื่อนบ้านแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย พม่า เวียดนามและกัมพูชา หากคนไทยต้องการแข่งขันและยืนอยู่ในประชาคมโลกอย่างภาคภูมิใจต้องเร่งพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษ นอกจากนั้น ผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test หรือ O-NET) ประจำปีการศึกษา 2548 พบว่า คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยต่ำกว่า 50 % คือ สอบได้คะแนนเฉลี่ย 30.18 คะแนน ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยที่ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยวิชาหลักวิชาอื่น ๆ คือ ภาษาไทย สังคม และวิทยาศาสตร์ ยกเว้นวิชาคณิตศาสตร์ ที่มีคะแนนต่ำกว่าวิชาภาษาอังกฤษ (บัณฑิตไทยคุณภาพ, 2549, หน้า 15)

รัฐบาลได้ตระหนักถึงความจำเป็นเร่งด่วนในการพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษให้กับคนไทย โดยได้อนุมัติงบประมาณกว่า 2,000 ล้านบาท ระหว่างปี 2549 – 2553 ใช้ในการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อยกมาตรฐานความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทย เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (Bt 2 billion for English teaching, 2006, p. 4A)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา

เมื่อศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ปี 2525 และหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ปี 2539 จะพบว่ามีความมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังนี้

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้ระบุเกี่ยวกับวิชาภาษาต่างประเทศดังนี้

1. เพื่อพัฒนาความสามารถ ความถนัด ในภาษาต่างประเทศตามความสนใจของผู้เรียน
2. เพื่อให้มีทักษะเบื้องต้นด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ในภาษาที่เลือกเรียน สำหรับใช้ในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้ และเป็นพื้นฐานในการศึกษาภาษาในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งให้รู้วัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในภาษา

3. เพื่อให้เห็นคุณค่าของภาษาที่เลือกเรียนและมีนิสัยรักการอ่าน

(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2534, หน้า 14)

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย วิชาภาษาอังกฤษ ปี 2525

1. ให้มีพัฒนาการในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ
2. เพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน ในงานอาชีพและการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน
3. ให้มีพัฒนาการในการอ่านและการฟัง เพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ และเพื่อพัฒนาความรู้ที่ลึกซึ้ง
4. เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา อันจะนำไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างกัน

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2525, หน้า 40)

หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ปี 2539

ในโลกยุคข้อมูลข่าวสาร ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการสื่อสารอย่างกว้างขวางและเป็นสากล กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเร่งพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้คนไทยมีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมาตรฐาน สามารถใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารตลอดจนเลือกสรรและใช้ประโยชน์จากสารสนเทศที่มีอยู่มหาศาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ในปี 2539

วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีดังนี้

1. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับวัฒนธรรม
2. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างเพียงพอที่จะใช้ประโยชน์ในการศึกษาต่อในระดับสูงหรือการประกอบอาชีพ
3. ให้มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อใช้ในการสื่อสารและการแสวงหาความรู้
4. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ
5. เพื่อให้มีความรู้และความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ เป็นภาษาแม่
6. เพื่อพัฒนาให้มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539, หน้า 18)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ในคู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้ระบุเกี่ยวกับวิสัยทัศน์และสาระของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อในระดับสูง รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก สามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกอย่างสร้างสรรค์ ในส่วนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย 4 สาระดังนี้คือ

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อทำความเข้าใจ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์และความรู้สึกในเรื่องต่าง ๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน
2. ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures) หมายถึง ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยมและความเชื่อที่แสดงออกทางภาษา

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

4. ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชนและเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต
(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 ก, หน้า 2, 5)

ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

หลังจากที่กระทรวงศึกษาธิการได้จัดให้นักเรียนทุกคนในชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ได้เรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นเวลาทั้งหมด 12 ปีหรือมากกว่านั้น นักเรียนไทยส่วนใหญ่ไม่สามารถ สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ คือ ฟังภาษาอังกฤษได้น้อย พูดภาษาอังกฤษแล้วเจ้าของภาษาไม่รู้เรื่อง ความสามารถในการอ่านมีน้อย ไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ ซึ่งถือว่าไม่คุ้มกับเวลาและ งบประมาณที่เสียไป ดังระบุไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ว่า การเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศของไทยยังไม่สามารถที่จะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะ ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารและการค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ที่มีอยู่อย่าง หลากหลายได้ในสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 1)

กานดา ณ ถลาง (2515, หน้า 10 - 26) ได้สรุปเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษว่ามีดังนี้คือ 1) ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู 2) ปัญหาในด้านตัวผู้เรียน 3) ปัญหาเกี่ยวกับ วิธีสอน และ 4) ปัญหาในด้านผู้บริหารและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครูผู้สอนและวุฒิของครูผู้สอน จำนวนครูที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาเอกและมีความรู้เกี่ยวกับหลักวิชาในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีจำนวน ไม่เพียงพอ จึงทำให้ผลการเรียนของนักเรียนไม่ได้เกณฑ์มาตรฐาน

2. ปัญหาในด้านผู้เรียน นักเรียนไม่สนใจในภาษาอังกฤษ เพราะอาจจะมองไม่เห็นความ จำเป็นที่ตนจะต้องเรียน จึงเป็นการเรียนเพื่อให้เป็นไปตามหลักสูตรบังคับ ทำให้การเรียนไม่ได้ผล เท่าที่ควร ถ้านักเรียนเรียนเพราะเห็นคุณค่าประโยชน์ของภาษาเอง จะเป็นแรงจูงใจที่ทำให้เด็กสนใจ เรียนอย่างแท้จริง (intrinsic interest) การเรียนจะได้ผล แต่ถ้านักเรียนเรียนเพราะถูกบังคับจากพ่อ แม่ ครูผู้สอน หรือจากหลักสูตรเพื่อสำเร็จการศึกษา จะทำให้เกิดความสนใจในการเรียนน้อย เป็น แรงจูงใจจากภายนอก (extrinsic interest)

3. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน ครูที่มีความรู้ภาษาอังกฤษอย่างดีควรต้องมีความรู้ในเรื่องวิธี สอนภาษาเป็นภาษาต่างประเทศด้วย แม้แต่ครูที่เป็นเจ้าของภาษาเองก็ได้หมายความว่า จะ สามารถเป็นครูสอนภาษาได้ดีเสมอไป ดังนั้นครูสอนภาษาที่ดีจึงควรมี 1) ความรู้ภาษาอังกฤษดี 2) ประสบการณ์ในการสอน และ 3) ความรู้ในการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ

4. ปัญหาในด้านผู้บริหารและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ผู้บริหารไม่สนับสนุนเท่าที่ควร งบประมาณน้อย ผู้บริหารไม่ให้ครูไปอบรมเพราะหาครูที่จะสอนแทนไม่ได้ งบประมาณที่จะใช้ซื้ออุปกรณ์ในการช่วยสอนมีน้อย อุปกรณ์เหล่านี้มีราคาแพง ต้องซื้อจากต่างประเทศ

นอกจากนี้ จำนวนนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในแต่ละชั้นมีมากเกินไปกว่าที่ครูจะสามารถจัดการเรียนการสอนตามหลักการสอนให้ได้ผลดี เช่น มีจำนวน 40 คน ดังนั้น การสอนส่วนใหญ่จึงมักทำเท่าที่ทำได้ คุณภาพจึงไม่ดี การเรียนไม่ค่อยได้ผล ปัญหาที่พบอีกอย่างคือ นักเรียนมีเวลาเรียนน้อยกว่าที่วางแผนไว้ในหลักสูตร ทั้งนี้เพราะครูและนักเรียนต้องเสียเวลาในการทำกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ ของโรงเรียนบ่อย ๆ จนทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้ไม่เต็มที่

ทิพวัลย์ มาแสง (2532, หน้า 3 - 5) ได้ระบุถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยว่า เนื่องจากนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษมีจำนวนมาก การที่จะได้แต่ครูที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีสอนจึงเป็นไปได้ จึงทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาหลายด้าน คือ 1) ด้านเกี่ยวกับครูผู้สอน 2) ด้านเกี่ยวกับนักเรียน 3) ด้านเกี่ยวกับแบบเรียนและสื่อต่าง ๆ 4) ด้านเกี่ยวกับวิธีการสอนและการบริหาร และ 5) ด้านการขาดความต่อเนื่องกันระหว่างชั้นและระดับของผู้เรียน

1. ปัญหาด้านครูผู้สอน แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. ครูที่ได้รับการฝึกมาอย่างดีและมีประสบการณ์พอสมควรมีน้อย ไม่พอกับความต้องการ ครูสอนภาษาอังกฤษควรเป็นผู้ที่มีความรู้และได้รับการฝึกในวิธีการสอนอย่างดี ครูดังกล่าวมีจำนวนน้อย มักอยู่ในเมืองใหญ่ ๆ ของประเทศไทย

2. เมื่อขาดครูผู้สอนที่มีความรู้และประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ รัฐบาลจำเป็นต้องให้ผู้ที่ไม่ได้จบการศึกษาทางเอกภาษาอังกฤษมาสอน ทำให้ผู้สอนขาดความรู้และวิธีสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสม

3. ครูที่เป็นนักเรียนฝึกสอนมักจะมีปัญหาต่าง ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษดังนี้

1) ความเคยชินในการใช้ภาษาไทยเวลาสอนภาษาอังกฤษ 2) ใช้อุปกรณ์การสอนไม่เป็นหรือไม่ใช้เลย 3) จัดกิจกรรมไม่เป็นหรือไม่สอดคล้องกับบทเรียน และ 4) เลือกแบบเรียนหรือหนังสือ

ประกอบการสอนไม่เป็น

2. ปัญหาด้านผู้เรียน แบ่งออกได้เป็น 4 ข้อดังนี้

1. นักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. นักเรียนขาดการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ อาจเป็นเพราะไม่มีเวลา

3. นักเรียนมีความรู้เดิมทางด้านภาษาอังกฤษน้อย

4. นักเรียนมีทัศนคติไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ

3. ปัญหาทางด้านการเรียนและสื่อต่าง ๆ แบ่งออกได้เป็น 5 ข้อดังนี้

1. งบประมาณไม่เพียงพอ
2. โรงเรียนขาดห้องสมุดที่ได้มาตรฐาน
3. หนังสือเรียนมีน้อย
4. หนังสือเรียนล้าสมัย
5. นักเรียนไม่มีทุนทรัพย์ที่จะซื้อหนังสือเรียนด้วยตนเอง

4. ปัญหาทางด้านวิธีสอนและการบริหาร แบ่งออกได้เป็น 4 ข้อดังนี้

1. ผู้สอนบางท่านมุ่งให้นักเรียนได้เรียนตามหลักสูตร ไม่มุ่งถึงผลที่ได้รับและวิธีการเรียนรู้
2. โรงเรียนมีวิธีสอนที่แตกต่างกัน ผลที่ได้รับย่อมแตกต่างกัน
3. ระบบการศึกษาของไทยเป็นแบบ Centralization ขึ้นกับกระทรวงศึกษาธิการ จึงเป็นการยากต่อการบริหารงานในโรงเรียนและการจัดการเรียนการสอน
4. การจัดครูเข้าชั้นเรียน มักจัดครูที่มีความรู้ความสามารถสูงสอนชั้นสูง ๆ ซึ่งแท้จริงแล้วความสำคัญนั้นมีพอ ๆ กัน เพียงแต่แตกต่างกันตามระดับของผู้เรียนเท่านั้น

5. ปัญหาด้านการขาดความต่อเนื่องกันระหว่างชั้นและระดับของผู้เรียน

การเรียนการสอนแต่ละระดับชั้นขาดตอนจากกัน ไม่ประสานกันระหว่างครูผู้สอน ทำให้ผู้เรียนต้องเรียนซ้ำในบางเรื่อง นอกจากนั้นครูผู้สอนแต่ละคนมีเทคนิคและวิธีการสอนที่ไม่เหมือนกัน ทำให้การเรียนการสอนได้ผลแตกต่างกัน และไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

ลักษณะครูสอนภาษาอังกฤษที่ดี

ดังเป็นที่ทราบโดยทั่วกันแล้วว่า ครูผู้สอนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จ วันชัย วัฒนไทย์วิทย์ (2526, หน้า 14 – 15) ได้กล่าวสรุปถึงลักษณะของครูภาษาอังกฤษที่ดีดังนี้

1. ตระหนักถึงจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาโดยดูหลักสูตรและตรวจดูบทเรียนแต่ละบท เพื่อจะได้ทราบว่าบทเรียนแต่ละบทมีจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่างไร

2. เตรียมการสอนอย่างสม่ำเสมอ โดยเลือกเนื้อหาวิชาและปริมาณของบทเรียน ตลอดจนหาวิธีการนำเข้าสู่บทเรียน คิดหาระเบียบวิธีสอนและกลวิธี (technique) มาใช้เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยคำนึงถึงอายุ (age) พื้นฐานทางวัฒนธรรม (cultural background) และประสบการณ์เดิม (previous experience)

3. ต้องมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษดีพอที่จะเป็นแบบอย่างได้ ครูจะต้องรู้จักระบบเสียงคำ ประโยค ตลอดจนระบบไวยากรณ์ต่าง ๆ ทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี เพื่อใช้

เป็นหลักในการศึกษาเปรียบเทียบและตั้งเป็นข้อสังเกตสำหรับนักเรียน เช่น ในการสอนคำขยายคำนาม (determiner) นั้น ครูควรจะให้ให้นักเรียนเห็นความแตกต่างของตำแหน่งของคำขยายคำนามในภาษาไทยและภาษาอังกฤษก่อนที่จะทำการฝึก (drill)

4. ในการสอน ครูควรใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อฝึกให้นักเรียนเกิดความเคยชินในภาษาที่เรียน และเป็นการฝึกใช้ภาษานั้นโดยตรง ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความสามารถของนักเรียนแต่ละกลุ่มด้วย

5. ครูควรยึดหลักการประหยัดเวลาในการสอนด้วย ถ้าสิ่งใดนักเรียนสามารถเรียนรู้ได้โดยรวดเร็ว และเป็นสิ่งที่มีอยู่ในภาษาไทยก็ไม่จำเป็นต้องฝึกมากนัก แต่ควรฝึกสิ่งที่ไม่ใช่ในภาษาไทยให้มาก เช่น ครูควรใช้เวลาในการฝึกใช้ Articles มากกว่า Adjectives

6. ในการเรียนการสอน ครูควรให้เวลานักเรียนในการฝึกพูดมากกว่าที่ครูจะเป็นผู้พูดเอง ครูไม่ควรเป็นผู้อธิบายหลักเกณฑ์หรือวิธีการใช้ภาษาในลักษณะต่าง ๆ แต่ควรจะเป็นผู้ทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษานั้นโดยตรง

7. ครูสอนภาษาที่ดีไม่ควรมีลักษณะดุหรือวางอำนาจมาก เพราะตามปกตินักเรียนจะคิดเสมอว่า ตนถูกบังคับให้ตอบคำถามให้ถูกต้องมากกว่าที่จะคิดค้นหาคำตอบที่มาจากความคิดเห็นของตนเอง ถ้าครูดุและใช้อำนาจบังคับนักเรียน นักเรียนก็ยิ่งไม่กล้าแสดงออก ครูที่ฉลาดจึงควรทำให้นักเรียนเห็นว่า ความผิดของนักเรียนเป็นเรื่องธรรมดา ควรฝึกให้นักเรียนรู้จักแก้ความผิดของตนเอง เพราะทำให้นักเรียนจำได้แม่นยำกว่าที่ครูเป็นผู้แก้ให้หมด

8. ครูควรทำให้ชั้นเรียนมีบรรยากาศที่มีชีวิตชีวา โดยให้มีการใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ไม่ปล่อยให้ นักเรียนทำกิจกรรมเดียวทั้งชั่วโมง

9. ครูไม่ควรยึดถือแบบเรียนมากเกินไป ครูรู้จักใช้วัสดุที่มีอยู่แล้วในชีวิตจริงมาช่วยในการสอนบ้าง เพื่อนักเรียนจะได้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาที่แท้จริง เช่น ข่าวหรือบทความจากหนังสือพิมพ์ การ์ตูน โฆษณาสินค้า เป็นต้น

10. หลังจากครูสอนเสร็จทุกครั้ง ควรมีการประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ เพราะจะทำให้ทราบทั้งผลการเรียนของนักเรียนและผลการสอนของครู ในการประเมินครูควรกำหนดให้ชัดเจนว่า ต้องการประเมินอะไร ความเข้าใจหรือความคิดเห็น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

ทรงศรี สรณสถาพร (2536) ได้ศึกษาความจำเป็นและปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษและความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลในสังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ตัวอย่างประชากรในการวิจัยรวมทั้งหมด 353 คน แบ่งเป็นอาจารย์พยาบาลประจำวิทยาลัยพยาบาลจำนวน 135 คน และนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ (4 ปี) จำนวน 218 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. นักศึกษาและอาจารย์มีทัศนคติในทางบวกต่อภาษาอังกฤษและต้องการให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากเดิมอีก และเหตุผลที่นักศึกษาเลือกเรียนภาษาอังกฤษเพราะต้องการเป็นผู้ที่ทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศทั้งด้านการแพทย์พยาบาล หรือเรื่องทั่ว ๆ ไป ต้องการอ่านนิตยสารหรือวารสารภาษาอังกฤษได้ ต้องการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้ ต้องการเรียนรู้วิถีคิดเห็นของชาวต่างประเทศ ต้องการดูภาพยนตร์หรือฟังเพลงภาษาอังกฤษได้ ต้องการทำงานที่ต่างประเทศ และต้องการเป็นพยาบาลระดับนานาชาติ ส่วนอาจารย์พยาบาลให้ความเห็นว่า นักศึกษาที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีโอกาสดังต่อไปนี้ ไปศึกษาต่อต่างประเทศ อ่านนิตยสารหรือวารสารภาษาอังกฤษ เป็นผู้ทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศทั้งด้านการแพทย์พยาบาลหรือเรื่องทั่ว ๆ ไป เป็นพยาบาลระดับนานาชาติ ทำงานในที่ที่มีรายได้สูง ผูกมิตรกับเพื่อนชาวต่างชาติ เรียนรู้วิถีคิดเห็นของชาวต่างชาติ และเพลิดเพลินกับภาพยนตร์หรือเพลงภาษาอังกฤษ

2. นักศึกษาและอาจารย์พยาบาลเห็นว่าทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับการศึกษาวิชาชีพพยาบาลมากที่สุด นอกจากนี้ ทักษะทั้ง 4 (ฟัง พูด อ่าน เขียน) เป็นปัญหาหรือมีความยากสำหรับนักศึกษามาก นักศึกษาเองต้องการฝึกทักษะฟังและพูด ส่วนอาจารย์พยาบาลต้องการให้นักศึกษาฝึกทักษะอ่านและเขียน

3. นักศึกษาและอาจารย์พยาบาลเห็นว่าหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษควรมีลักษณะดังนี้ จุดประสงค์ของวิชาควรนำมาใช้ประโยชน์ในวิชาชีพและชีวิตประจำวันได้ เป็นเครื่องมือในการศึกษาวิชาอื่นและติดต่อสื่อสารได้ ควรสอนภาษาอังกฤษทุกชั้นปีหรือสอนในปีที่ 1 ประมาณ 1 – 2 ชั่วโมง อาทิตย์ละ 2 ครั้ง วิชาภาษาอังกฤษควรเป็นทั้งวิชาบังคับและวิชาเลือก เนื้อหาที่เรียนควรมีความเกี่ยวข้องทางด้านพยาบาล การเรียนการสอนควรจัดแบ่งเป็นกลุ่ม สอนภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสาร มีห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound Lab) และใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน ผู้สอน

ภาษาอังกฤษควรมีความรู้ทางด้านพยาบาล แพทย์ หรือวิทยาศาสตร์ และควรพูดภาษาอังกฤษใน
ขณะที่สอนมากที่สุด ส่วนภาษาไทยควรใช้เมื่อจำเป็น

ประทุม เจริญผล (2536) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีความสัมพันธ์กับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับที่ 5 ในเขต
การศึกษา 5 โดยศึกษาองค์ประกอบภูมิหลังของผู้เรียน ภูมิหลังของครู และภูมิหลังของโรงเรียน
(1) ภูมิหลังของผู้เรียน ได้แก่ เพศ อายุ พื้นฐานการศึกษาเดิม สถิติการขาดเรียน ความถนัดทาง
ภาษา (2) ภูมิหลังของครู ได้แก่ เพศ อายุ คุณวุฒิ ประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ (3) ภูมิหลัง
ของโรงเรียน ได้แก่ อัตราส่วนของผู้เรียนต่อห้อง ระดับของโรงเรียนในระบบอันเป็นที่ตั้งของโรงเรียน
ผลของการศึกษาพบว่า ความถนัดทางภาษา พื้นฐานการศึกษาเดิม ประสบการณ์การสอน
ภาษาอังกฤษ เพศของผู้เรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สถิติการขาดเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบ และตัวแปรต่าง ๆ
เหล่านี้รวมกันสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ได้ร้อยละ 41.51

ประไพ กลิ่นขจร (2536) ได้สำรวจปัญหาและแนวทางปฏิบัติที่เป็นอยู่ในห้องเรียนขนาดใหญ่
ใหญ่ โดยได้ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างครูภาษาอังกฤษจากโรงเรียนมัธยมศึกษาที่สอนทั้งระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ของกรมสามัญศึกษา จำนวน 95 โรงเรียน โดยใช้แบบสอบถาม
2 ชุด คือ ชุดที่ 1 ใช้สำหรับหัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษ และชุดที่ 2 ใช้สำหรับครูผู้สอนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ผลการสำรวจพบว่า ขนาดของห้องเรียนเป็นปัญหาที่จะสามารถ
แก้ไขได้ด้วยนโยบายในการเพิ่มจำนวนครูเท่านั้น เพื่อให้จำนวนนักเรียนแต่ละห้องเรียนลดลงเหลือ
21 – 30 คน อุปสรรคสำหรับการเรียนการสอนซึ่งเป็นผลมาจากขนาดใหญ่ของห้องเรียนปัจจุบันคือ
ครูต้องทำงานหนัก ควบคุมห้องเรียนยาก ครูไม่สามารถจะให้การดูแลนักเรียนเป็นรายบุคคลได้
อย่างทั่วถึง รวมทั้งการเรียนรู้ของนักเรียนไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร สำหรับจำนวนคาบที่สอนและการ
สอนหลาย ๆ วิชาในหลายระดับชั้นนั้นก็จะเป็นอุปสรรคภายนอกที่มีผลต่อความสัมฤทธิ์ผลทางการ
เรียนการสอนเช่นกัน นอกจากนี้ จากการสำรวจพบว่า ครูส่วนใหญ่จะใช้วิธีการสอนที่เป็นแบบ
ผสมผสานกันระหว่าง grammar – translation audio – lingual และ communicative ส่วน

อุปกรณ์การสอนนั้น จะใช้ชนิดที่คุ้นเคยเท่านั้น และนโยบายของโรงเรียนที่จำเป็นในการที่จะ
แก้ปัญหาล่าช้าจะอยู่เหนืออำนาจความรับผิดชอบของครูผู้สอนที่จะแก้ไขได้ด้วยตนเอง

รัชณี แสนมีนา (2536) ได้ทำการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษของครูใน
สาขาโรงเรียนมัธยมศึกษา จำแนกตามวุฒิของครูผู้สอน วิชาเอกของครูผู้สอน ประสบการณ์ในการ
สอนภาษาอังกฤษของครู สภาพการสอนปัจจุบัน จำนวนคาบสอนทั้งหมดต่อสัปดาห์ และตำแหน่ง
ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูสอนภาษาอังกฤษระดับ

มัธยมศึกษาตอนต้นในสาขาโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 10 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 46 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้คือ

1. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษที่สืบเนื่องมาจากด้านวิชาการรวมทุกด้าน จำแนกตามคุณวุฒิของครูผู้สอน วิชาเอกของครูผู้สอน ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษของครู สภาพการสอนปัจจุบัน จำนวนคาบสอนทั้งหมดต่อสัปดาห์ ตำแหน่งของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ พบว่า ครูประสบปัญหาในระดับกลาง

2. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษที่สืบเนื่องมาจากด้านวิชาการในแต่ละด้าน จำแนกตามคุณวุฒิของครูผู้สอน วิชาเอกของครูผู้สอน ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษของครู สภาพการสอนปัจจุบัน จำนวนคาบสอนทั้งหมดต่อสัปดาห์ ตำแหน่งของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ พบว่า ครูประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกด้าน เมื่อพิจารณาปัญหาการสอนโดยภาพรวมตามลำดับค่าเฉลี่ยของแต่ละด้านจากมากไปหาน้อย พบว่า ปัญหาด้านการใช้อุปกรณ์การสอนมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเตรียมการสอนและการวางแผนการสอน และด้านการดำเนินการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามลำดับ

3. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษที่สืบเนื่องมาจากนักเรียนและผู้ปกครองรวมทุก ๆ ด้าน จำแนกตามคุณวุฒิของครูผู้สอน วิชาเอกของครูผู้สอน ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษของครู สภาพการสอนปัจจุบัน จำนวนคาบสอนทั้งหมดต่อสัปดาห์ ตำแหน่งของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ พบว่า ครูประสบปัญหาในระดับมาก

4. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษที่สืบเนื่องมาจากนักเรียนและผู้ปกครองในแต่ละด้าน จำแนกตามคุณวุฒิของครูผู้สอน วิชาเอกของครูผู้สอน ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษของครู สภาพการสอนปัจจุบัน จำนวนคาบสอนทั้งหมดต่อสัปดาห์ ตำแหน่งของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และโดยภาพรวม พบว่า ครูประสบปัญหาในระดับมากทุกด้าน เมื่อพิจารณาปัญหาการสอนที่สืบเนื่องมาจากนักเรียนและผู้ปกครองโดยภาพรวม ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยของแต่ละด้านจากมากไปหาน้อย พบว่า ปัญหาด้านผู้ปกครองมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ด้านนักเรียนและอิทธิพลของภาษาถิ่น

5. ปัญหาอื่น ๆ ที่ครูประสบมากคือ ปัญหาด้านการขาดแคลนสื่อและอุปกรณ์การสอน อรรถรรณ จำปาแก้ว (2538) ได้ศึกษาความต้องการครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาระงานของครูภาษาอังกฤษ ความต้องการครูภาษาอังกฤษด้านปริมาณ และความต้องการครูภาษาอังกฤษด้านคุณภาพ ในโรงเรียนส่วนกลาง ในเขตเมือง และนอกเขตเมือง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด โดยสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับภาระงานและความต้องการครูภาษาอังกฤษจากหัวหน้า

หมวดวิชาภาษาอังกฤษที่อยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา รวมทั้งสิ้น 300 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และหาสัดส่วนจำนวนครูภาษาอังกฤษที่ควรมี ตามเกณฑ์มาตรฐานของกรมสามัญศึกษา พ.ศ. 2535 กับจำนวนครูภาษาอังกฤษที่มีอยู่จริง ผลการวิจัยพบว่า

1. ในด้านภาระงานของครู ครูภาษาอังกฤษมีคาบสอนเฉลี่ย 20.76 คาบ/สัปดาห์ งานที่ปฏิบัตินอกเหนือจากงานสอนมีปริมาณเฉลี่ย 6.19 คาบ/สัปดาห์ โดยส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในฝ่ายวิชาการคิดเป็นร้อยละ 27.52

2. ความต้องการครูด้านปริมาณ

2.1 ตามเกณฑ์มาตรฐานของกรมสามัญศึกษา พ.ศ. 2535 พบว่า มีความต้องการครูภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น 0.03 คน/โรง หรือ 52 คนทั่วประเทศ โดยที่โรงเรียนในส่วนกลางและโรงเรียนในเขตเมืองมีครูภาษาอังกฤษมากกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 369 คน และ 175 คน ตามลำดับ ส่วนโรงเรียนนอกเขตเมืองมีครูภาษาอังกฤษน้อยกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 926 คน

2.2 ตามความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า

(1) มีความต้องการครูภาษาอังกฤษทั่วไปเพิ่มขึ้น 3.57 คน / โรง หรือ 7,286 คนทั่วประเทศ โดยที่โรงเรียนในส่วนกลางต้องการ 211 คน หรือโรงเรียนในเขตเมืองต้องการ 2,063 คน โรงเรียนนอกเขตเมืองต้องการครูภาษาอังกฤษ 5,323 คน โดยมีความต้องการครูภาษาอังกฤษที่ชำนาญในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากที่สุด

(2) มีความต้องการครูภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพเพิ่มขึ้น 0.55 คน / โรง หรือ 1,123 คนทั่วประเทศ โดยที่โรงเรียนในส่วนกลางต้องการ 21 คน โรงเรียนในเขตเมืองต้องการ 421 คน และโรงเรียนนอกเขตเมืองต้องการ 581 คน โดยมีความต้องการครูภาษาอังกฤษที่ชำนาญในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวหรืองานบริการมากที่สุด

(3) ความต้องการครูด้านคุณภาพ หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ ทั้งในส่วนกลาง ในเขตเมือง และนอกเขตเมือง มีความต้องการครูภาษาอังกฤษที่สอนได้ดีในทุกทักษะ มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ และมีความสามารถในการวิเคราะห์วิจัยปัญหา เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนได้เป็นอันดับแรก ๆ

จิราพร ชุนนะ (2539) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการเรียน คุณภาพการสอนของครู การส่งเสริมของครอบครัว กิจนิสัยในการเรียนและเจตคติของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสงขลา ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ความสามารถทางการเรียน คุณภาพการสอนของครู การส่งเสริมของครอบครัว กิจนิสัยในการเรียนและเจตคติของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษคือ ความสามารถทางการเรียน เจตคติของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษ และการส่งเสริมของครอบครัว

ชัยรัตน์ โชติสิทธิเมธา (2539) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยสำรวจและรายด้าน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าเชิงพฤติกรรม (Behavioral Rating Scale) จำนวน 45 ข้อ ซึ่งครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้านคือ ด้านการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และด้านการวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ ประชากรที่ใช้ในการศึกษารวมทั้งสิ้น 112 คน เป็นผู้บริหารและครูโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอย่างละจำนวน 56 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามความคิดเห็นของครูผู้สอนและผู้บริหารโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง หมายความว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้ตามที่หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกำหนด แต่ยังมีปัญหาในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอยู่ด้วย

2. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้บริหารโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

ชัยวัน พรประสิทธิ์ (2539) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาทุกคนในโรงเรียนเอกชนทุกโรงเรียนในจังหวัดสมุทรปราการ จำนวนทั้งสิ้น 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบสอบถามปัญหาและความต้องการด้านการสอนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษด้านหลักสูตรอยู่ในระดับน้อย ปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาด้านวิธีสอนและด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนอยู่ในระดับน้อย

2. ความต้องการของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษด้านหลักสูตรอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความต้องการด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านวิธีสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนอยู่ในระดับมาก

3. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษซึ่งแตกต่างกันในด้านอายุ ด้านสาขาวิชาที่จบการศึกษา ด้านวุฒิการศึกษา ด้านประสบการณ์ในการสอน ด้านลักษณะโรงเรียน ด้านจำนวนนักเรียนต่อห้อง ด้านจำนวนชั่วโมงที่สอนทั้งหมดต่อสัปดาห์ ด้านจำนวนชั่วโมงที่สอนภาษาอังกฤษต่อสัปดาห์ ด้านประสบการณ์การฝึกอบรมและด้านระยะเวลาที่ผ่านการอบรม มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาพร้อม 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านวิธีสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนในระดับแตกต่างกัน แต่มีความต้องการรวม 4 ด้านดังกล่าวอยู่ในระดับมากพอ ๆ กัน ยกเว้นกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 36 ปี ที่มีความต้องการรวม 4 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง

พัชรินทร์พร ชูรัตน์ (2539) ศึกษาพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ ซึ่งมีประสบการณ์และพื้นความรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน จำนวน 263 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว t-test และการทดสอบความแตกต่างรายคู่ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า

1. พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ โดยส่วนรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านเทคนิคและวิธีสอน ด้านการสร้างแรงจูงใจและการเสริมแรงทางการเรียน ด้านวิธีวัดและประเมินผลการเรียนการสอน พบว่า มีพฤติกรรมการสอนดีในระดับมาก

2. พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ โดยส่วนรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูที่มีประสบการณ์ในการสอน 1 – 10 ปี และครูสอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ในการสอน 10 ปีขึ้นไปโดยส่วนรวมทุกด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ พบว่า พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูที่มีประสบการณ์ 10 ปีขึ้นไปมีพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษดีกว่าครูที่มีประสบการณ์ 1 – 10 ปี ในทุกข้อ

4. พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูที่มีพื้นความรู้วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโท ภาษาอังกฤษ วิชาเอกอื่น ๆ วิชาโทอื่น ๆ ที่เคยเข้ารับการอบรมการสอนภาษาอังกฤษ วิชาเอกอื่น ๆ วิชาโทอื่น ๆ ที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยส่วนรวมทุกด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ พบว่า ครูที่มีพื้นความรู้วิชาเอก – โทภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการสอนดีกว่าครูที่มีพื้นความรู้วิชาเอก – โทอื่น ๆ

รุ่งทิพย์ พรหมศิริ (2539) ได้ศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการในการอบรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยศึกษาจากครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 12 ทุกคน จำนวน 214 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า และคำถามชนิดปลายเปิด ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ระดับความรุนแรงของปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยตั้งแต่ระดับปานกลางไปจนถึงระดับสูง ปัญหาที่มีความรุนแรงระดับสูงได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน ส่วนปัญหาที่พบในระดับปานกลางได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร แบบเรียน วิธีการสอน การวัดผลและประเมินผล และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของครู นอกจากนี้ยังพบว่าครูภาษาอังกฤษมีความต้องการเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษอย่างมากในเรื่องของวัตถุประสงค์ของหลักสูตร วิธีการสอน การวัดผลและการประเมินผล และความรู้ทักษะภาษาอังกฤษ ส่วนความต้องการอบรมในเรื่องของอุปกรณ์การเรียนการสอน พบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง

2. ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ มีดังนี้

2.1 ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตร โดยส่วนรวมครูสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรในระดับปานกลางเกือบทุกข้อ สิ่งที่เป็นปัญหามากอันดับ 1 คือ การทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ได้ ส่วนความต้องการอบรมด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตร พบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อ สิ่งที่ต้องการมากเป็นอันดับ 1 คือ การนำทฤษฎีและหลักการสอนเพื่อการสื่อสารไปใช้ในการเรียนการสอนได้

2.2 ด้านแบบเรียน โดยส่วนรวมครูสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาด้านแบบเรียนในระดับปานกลางเกือบทุกข้อ สิ่งที่เป็นปัญหามากอันดับ 1 คือ แบบเรียนมีเนื้อหาไม่เพียงพอในอันที่จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ จากปัญหานี้ทำให้ครูสอนภาษาอังกฤษต้องการให้มีแบบเรียนที่มีเนื้อหาพอเพียงที่จะครอบคลุมและสอดคล้องจุดประสงค์ของหลักสูตร นอกจากนี้ควรมีหนังสือแบบฝึกหัดเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

2.3 ด้านวิธีการสอน โดยส่วนรวมครูภาษาอังกฤษมีปัญหาด้านวิธีการสอนในระดับปานกลางเกือบทุกข้อ ยกเว้นการสอนโดยใช้บทละคร ซึ่งพบว่าเป็นปัญหามากที่สุด แต่ครูผู้สอนมีความต้องการในการอบรมเรื่องนี้ไม่มากนัก เนื่องจากครูส่วนใหญ่เห็นว่าการสอนโดยใช้บทละครค่อนข้างยุ่งยากและใช้เวลานาน นอกจากนั้นนักเรียนยังมีความรู้ภาษาน้อยและไม่กล้าแสดงออก การสอนโดยวิธีดังกล่าวจึงไม่เป็นที่นิยมใช้มากนัก ส่วนความต้องการอบรมในเรื่องอื่น ๆ อยู่ในระดับสูงทุกข้อ สิ่งที่ต้องการมากเป็นอันดับ 1 คือ วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบสื่อสาร

2.4 ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน โดยส่วนรวมครูสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาด้านอุปกรณ์การเรียนการสอนในระดับมากเกือบทุกข้อ สื่อที่เป็นปัญหามากอันดับ 1 คือ การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สอนภาษา นอกจากนี้ยังพบว่าครูสอนภาษาอังกฤษต้องการอบรมด้านอุปกรณ์การเตรียมการสอนในระดับสูงในเรื่องของการเลือกใช้สื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน การใช้สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และการผลิตสื่อโดยใช้เทคโนโลยีช่วย ตามลำดับ ความต้องการอบรมด้านอุปกรณ์การเรียนการสอนในเรื่องอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาในเรื่องการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนแบบสื่อผสม การใช้สไลด์ และการใช้สไลด์ประกอบเครื่องบันทึกเสียง ไม่ได้รับความต้องการที่จะอบรมในเรื่องเหล่านี้มากนัก เหตุผลที่อุปกรณ์ดังกล่าวไม่เป็นที่นิยมใช้เนื่องจากครูไม่รู้วิธีใช้และไม่รู้ว่าอุปกรณ์เหล่านั้นมีประโยชน์ในการช่วยสอนภาษาอังกฤษอย่างไร

2.5 ด้านการวัดและประเมินผล โดยส่วนรวมครูสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาด้านการวัดและประเมินผลในระดับปานกลางถึงระดับมาก ปัญหาที่พบในระดับมากคือ การใช้สถิติที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบ การวิเคราะห์ข้อสอบ การประเมินผลก่อนเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมกลุ่ม และการสร้างแบบทดสอบเพื่อใช้วัดทักษะการฟังและการพูด ส่วนความต้องการอบรมเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล พบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อ สิ่งที่ต้องการมากเป็นอันดับ 1 คือ การเลือกใช้แบบทดสอบชนิดต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ และการฝึกสร้างแบบทดสอบเพื่อใช้วัดทักษะการพูด

2.6 ด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของครู โดยส่วนรวมครูสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลางเกือบทุกเรื่อง สิ่งที่เป็นปัญหามากอันดับ 1 คือ ความรู้เรื่องวัฒนธรรมตะวันตก ดังนั้น ความต้องการที่จะอบรมในเรื่องความรู้และทักษะการสอนภาษาอังกฤษจึงอยู่ในระดับสูงทุกข้อ สิ่งที่ต้องการมากเป็นอันดับ 1 คือการฝึกทักษะพูด

2.7 ด้านนักเรียน โดยส่วนรวมครูสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษอันเนื่องมาจากนักเรียนอยู่ในระดับสูงเกือบทุกข้อ สิ่งที่เป็นปัญหามากอันดับ 1 คือ นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษต่างกัน ส่วนปัญหาทางด้านทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาอังกฤษพบว่าจะอยู่ในระดับปานกลาง

3. ความต้องการในด้านหลักสูตร พบว่า ครูภาษาอังกฤษต้องการอบรมหลักสูตรระยะสั้นมากกว่าหลักสูตรระยะยาว โดยช่วงเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรมระยะสั้นควรเป็น 3 อาทิตย์ และช่วงปิดภาคเรียน 45 วัน ตามลำดับ

วิภาดา เกตุกัลยา (2541) ได้ศึกษาสมการที่เหมาะสมในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดกาญจนบุรี พบว่า

สภาพแวดล้อมในโรงเรียนด้านวิชาการ สภาพแวดล้อมในโรงเรียนด้านกายภาพ สภาพความเจริญของชุมชน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตัวแปรพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษคือ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอนของครูและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนด้านวิชาการ

สยาม บุตรศรี (2541) ได้ศึกษาความพร้อม ปัญหา และความต้องการในการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดขอนแก่น โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 293 โรงเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ความพร้อมของโรงเรียนในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้น โรงเรียนส่วนมากไม่มีความพร้อมด้านบุคลากร ครูผู้สอนส่วนมากไม่มีความพร้อมในการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนส่วนมากมีห้องเรียนไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน แต่มีความพร้อมเรื่องห้องปฏิบัติการทางภาษา โรงเรียนโดยส่วนมากมีสื่อการเรียนการสอนและวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ

2. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของครูผู้สอน ด้านที่มีปัญหาอยู่ในระดับมากคือ ด้านการเตรียมการสอน นอกจากนั้นมีปัญหาในระดับปานกลางทุกด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล

3. ความต้องการของผู้บริหารโรงเรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านบุคลากร ผู้บริหารต้องการครูที่สำเร็จวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และต้องการครูเพิ่มให้ครบตามอัตราที่มีอยู่ของโรงเรียน ด้านอาคารสถานที่ ผู้บริหารต้องการอาคารเรียนและห้องปฏิบัติการทางภาษา เพื่อให้มีห้องเรียนเพียงพอกับจำนวนนักเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอนและวัสดุอุปกรณ์ ผู้บริหารต้องการการสนับสนุนสื่อประเภทเครื่องเล่นเทป เทปเสียง เทปเพลงที่ตรงกับเนื้อหาและต้องการงบประมาณในการจัดซื้อจัดทำสื่อการสอนและวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็น

4. ความต้องการของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านหลักสูตร ครูผู้สอนต้องการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในด้านหลักสูตร และต้องการให้มีการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตร การวิเคราะห์หลักสูตร และการวิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชา ด้านเนื้อหา ครูผู้สอนต้องการเข้ารับการอบรมในด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษและต้องการเอกสารแนะนำเกี่ยวกับรายละเอียด

เนื้อหาภาษาอังกฤษ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้องการได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นประจำอย่างน้อย 2 ปี ต่อ 1 ครั้ง ด้านการเตรียมการสอน ครูผู้สอนต้องการเอกสารคู่มือครู เทปเสียง เทปเพลง เพื่อใช้ในการเตรียมการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้องการเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการผลิตและการใช้สื่อการเรียนการสอน ต้องการการสนับสนุนสื่อการเรียนการสอนที่ตรงกับเนื้อหาที่สอนอย่างทันเวลาและเพียงพอ ด้านการวัดผลและประเมินผล ครูผู้สอนต้องการเข้ารับการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และต้องการเอกสารคู่มือในการประเมินผลด้านการฟัง – พูด และแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

บุษราภรณ์ ทับทิมงาม (2542) ศึกษาปัญหาความต้องการและวิธีการพัฒนาสมรรถภาพทางการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ของครูประถมศึกษาในเขตการศึกษา 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูประถมศึกษาในเขตการศึกษา 5 (2) ความต้องการในการพัฒนาสมรรถภาพทางการสอนภาษาอังกฤษของครูประถมศึกษาในเขตการศึกษา 5 (3) วิธีการพัฒนาสมรรถภาพทางการสอนภาษาอังกฤษของครูประถมศึกษาในเขตการศึกษา 5 (4) เปรียบเทียบปัญหา ความต้องการ และวิธีการพัฒนาสมรรถภาพทางการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตการศึกษา 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาในเขตการศึกษา 5 จำนวน 522 คน เป็นครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 261 คน และครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 261 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. โดยส่วนรวมครูสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษทุกด้าน ด้านตัวครูตัวผู้เรียน การใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ และด้านอื่น ๆ ในระดับปานกลาง โดยมีปัญหาด้านตัวนักเรียนมากที่สุด คือ พื้นความรู้เดิมของนักเรียน และจากการเปรียบเทียบปัญหาดังกล่าวข้างต้นพบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีปัญหาด้านตัวครูมากที่สุด คือการใช้สื่อการเรียนการสอน และครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาด้านตัวนักเรียนมากที่สุดคือ พื้นความรู้เดิมของนักเรียน

2. โดยส่วนรวมครูสอนภาษาอังกฤษต้องการพัฒนาสมรรถภาพทางการสอนภาษาอังกฤษทุกด้าน คือ ด้านหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร เนื้อหาภาษาอังกฤษ ทักษะทางภาษา เทคนิควิธีสอน การเลือกใช้แบบเรียนและหนังสือประกอบแบบเรียน สื่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก และครูต้องการพัฒนาสมรรถภาพด้านสื่อการเรียนการสอนมากที่สุดคือ การใช้สื่อที่สนับสนุนประกอบการสอน และจากการเปรียบเทียบความต้องการพัฒนาสมรรถภาพ

ทางการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการพัฒนาสมรรถภาพด้านการใช้สื่อการเรียนการสอนมากที่สุดทั้ง 2 ระดับ คือ ครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต้องการผลิตสื่อการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอน แต่ครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการพัฒนาด้านการใช้ไอทีทัศนูปกรณ์ประกอบการสอน

3. โดยส่วนรวมครูสอนภาษาอังกฤษมีความต้องการเกี่ยวกับวิธีที่ใช้ในการพัฒนาสมรรถภาพทางการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากเกือบทุกวิธี โดยมีความต้องการใช้วิธีการอบรมเทคนิคและวิธีการสอนต่าง ๆ ทั้งในระยะสั้นและระยะยาวมากที่สุด รองลงมาคือ การสาธิตการสอนจากผู้เชี่ยวชาญและการประชุมเชิงปฏิบัติการ ตามลำดับ และจากการเปรียบเทียบความต้องการเกี่ยวกับวิธีที่ใช้ในการพัฒนาสมรรถภาพทางการสอนภาษาอังกฤษของครูทั้ง 2 ระดับ พบว่าอยู่ในระดับมากเกือบทุกวิธี โดยมีความต้องการใช้วิธีการอบรมเทคนิคและวิธีการสอนต่าง ๆ ทั้งในระยะสั้นและระยะยาวมากที่สุด รองลงมาคือ การสาธิตการสอนจากผู้เชี่ยวชาญและการประชุมเชิงปฏิบัติการ ตามลำดับ

กาญจนา ปราบพาล (2545) ได้ศึกษาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง การเขียน และการอ่าน ของบัณฑิตไทยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศ รวมทั้งเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทยกับบัณฑิตในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กับกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 377,947 คน ประกอบด้วย 1) บัณฑิตในสาขาต่าง ๆ ภายในประเทศ 9,154 คน 2) บัณฑิตจากประเทศต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประกอบด้วย กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ เวียดนาม และพม่า รวม 184,971 คน และ 3) บัณฑิตจากประเทศไทยที่สอบ TOEFL ที่ ETS (Educational Testing Service) รายงานผลการสอบ 4 ปี อีก 183,822 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า บัณฑิตไทยทุกกลุ่มสาขาวิชาทำข้อสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียนได้ดีกว่าการฟัง และพบว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทยต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานโลก (คะแนน TOEFL 550 เป็นเกณฑ์สากลที่รับนักศึกษาเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ ใช้เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทยกับบัณฑิตในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้) นอกจากนั้น ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทยต่ำกว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตในประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย พม่า เวียดนาม และกัมพูชา

Gardner และ Lambert (1972) ได้กล่าวถึงปัจจัยสำคัญ ๆ หลายประการที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เช่น (1) ความต้องการที่จะใช้ประโยชน์จากภาษาต่างประเทศ ถ้า

รู้ภาษาต่างประเทศจะทำให้ได้งานที่ให้ผลตอบแทนสูง หรือการรู้ภาษาต่างประเทศจะทำให้สามารถอ่านตำราหรือวารสารเพื่อการเรียนต่อในระดับที่สูงได้ (2) เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนมาก ๆ ให้เวลากับการทำการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมาย โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนจะมีมากขึ้น (3) โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งจำเป็นอีกประการหนึ่งสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ เช่น ได้เดินทางไปต่างประเทศและใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์จริง จะทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่น ไม่ประหม่า มีความสามารถในการเรียนภาษาได้ดีขึ้น หรือการได้เรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เช่น การดูทีวี หรือฟังวิทยุเสียงภาษาอังกฤษ หรือการอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์ที่เป็นภาษาอังกฤษ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากขึ้นในการเรียน

Finocchiaro (1974) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีผลต่อการสอนภาษาต่างประเทศ เช่น ปัจจัยเกี่ยวกับผู้เรียน ซึ่งรวมความถนัด ภาษาแม่หรือภาษาถิ่น ความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษา ความใฝ่สูง ทะเยอทะยาน การตั้งใจ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาที่มีอยู่เดิม ส่วนปัจจัยเกี่ยวกับตัวครู เช่น พฤติกรรมการสอนของครู เจตคติของครูต่อการสอน และปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียนและชุมชนที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ เช่น จำนวนปีที่สอนภาษาต่างประเทศในแต่ละหลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษา เช่น ห้อง Lab ภาษา ห้องสมุด สื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

Hsu (2004) ได้ศึกษา 2 องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ อายุและแรงจูงใจ กับอีก 3 องค์ประกอบที่สนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ รูปแบบการเรียน แหล่งเรียนรู้นอกโรงเรียน และวิธีการสอนของครู ที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในประเทศไต้หวัน จำนวน 302 คน ซึ่งผลการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

1. ยิ่งผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเร็วเท่าไร ผลสำเร็จทางการเรียนจะดีขึ้นเท่านั้น
2. ยิ่งมีแรงจูงใจมากเท่าไร ผลสำเร็จทางการเรียนจะมีมากขึ้นเท่านั้น
3. ประเภทแรงจูงใจของผู้เรียนมีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
4. รูปแบบการเรียนของผู้เรียนมีผลต่อการคงอยู่ของความรู้ที่เรียน
5. กิจกรรมนอกโรงเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลการเรียน
6. ทักษะของครูผู้เรียนต่อวิธีการสอนของครูและผลการเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกัน

อย่างมาก

7. ความคิดเห็นของผู้เรียนต่อเนื้อหาที่ครูใช้สอนไม่มีอิทธิพลที่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อผลการเรียนของนักเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ (2) เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) จำแนกตามขนาดโรงเรียน และ (3) เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาตอนต้น) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาตอนปลาย) โดยมีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนและครูสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีอยู่ด้วยกันทั้งสิ้น 10 โรงเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547

กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. นักเรียน

เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ

(Stratified Random Sampling) โดยได้ดำเนินการดังนี้

1.1 แบ่งโรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ ออกเป็น 3 ขนาด ดังนี้

1.1.1 โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึงโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนน้อยกว่า 1,000 คน ได้แก่ (1) โรงเรียนฮอดพิทยาคม และ (2) โรงเรียนแม่อาวยพิทยาคม

1.1.2 โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึงโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 1,000 – 2,000 คน ได้แก่ (1) โรงเรียนแม่แตง (2) โรงเรียนจอมทอง (3) โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ และ (4) โรงเรียนเชียงดาวพิทยาคม

1.1.3 โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึงโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 2,000 คน ขึ้นไป ได้แก่ (1) โรงเรียนฝางชนูปถัมภ์ (2) โรงเรียนสันป่าตอง (3) โรงเรียนสันกำแพง และ (4) โรงเรียนวัฒโนทัยพายัพ

1.2 ทำการสุ่มตัวอย่างโรงเรียนโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลาก ได้โรงเรียนขนาดเล็ก 1 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างละ 2 โรงเรียน

1.2.1 โรงเรียนขนาดเล็ก ได้แก่ โรงเรียนฮอดพิทยาคม

1.2.2 โรงเรียนขนาดกลาง ได้แก่ โรงเรียนแม่แตงและโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

1.2.3 โรงเรียนขนาดใหญ่ ได้แก่ โรงเรียนฝางชนูปถัมภ์และโรงเรียนสันกำแพง

1.3 ดำเนินการสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) ระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน โดยพิจารณาจากความพร้อมในการให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากจำนวนนักเรียน 15,059 คน ตารางสำเร็จรูปแสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของ Isaac และ Michael (1995, p. 201) ระบุว่า ขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับจำนวนประชากร 15,000 คน คือ 375 คน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 1,430 คน ดังตาราง 3.1

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 3.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่ใช้ในการวิจัย

ขนาด	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน	รวม	
			จำนวน	ร้อยละ
เล็ก	1. ฮอดพิทยาคม	295		
	รวม		295	20.63
กลาง	1. ศึกษาสงเคราะห์	244		
	2. แม่แตง	230		
	รวม		474	33.15
ใหญ่	1. ฟางชมพูปถัณฑ์	294		
	2. สันกำแพง	367		
	รวม		661	46.22
	รวมทั้งสิ้น		1,430	100.00

2. ครูผู้สอน

เพื่อให้ได้ตัวอย่างครูผู้สอนในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จำนวน 10 โรงเรียน จากจำนวนครูทั้งหมด 91 คน ได้ตัวอย่างครูจำนวน 58 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามปลายปิดและปลายเปิดสำหรับผู้เรียนและครูผู้สอน ส่วนของคำถามปลายปิดประกอบด้วยคำถาม 4 แบบ คือ (1) แบบเลือกตอบ (2) แบบมาตราส่วนประเมินค่า (3) แบบที่ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ และ (4) การจัดลำดับมากไปหาน้อย

1. แบบสอบถามสำหรับผู้เรียน มีทั้งหมด 4 ตอน คือ (1) ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้เรียน 5 ข้อ (2) สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 5 ข้อ (3) ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 10 ข้อ และ (4) ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 10 ข้อ

2. แบบสอบถามสำหรับครูผู้สอน มีทั้งหมด 3 ตอน คือ (1) ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับครูผู้สอน 4 ข้อ (2) สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 16 ข้อ และ (3) ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 9 ข้อ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ในการสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามให้เหมาะสมกับงานวิจัยครั้งนี้
2. ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความชัดเจนในการใช้ภาษาด้วยตนเอง จากนั้นนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านคือ (1) อาจารย์สายแซ สุรพกิจจานง อาจารย์ระดับ 7 ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2) อาจารย์พยอมศรีอรุณวนารักษ์ ศึกษาานิเทศก์ชำนาญการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 และ (3) อาจารย์นพรัตน์ ไชยศรี ครู คศ.2 โรงเรียนเทศบาลสันปายางหนองม จังหวัดลำพูน เพื่อช่วยพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
3. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ
4. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ครั้งแรกกับครู 4 คน และนักเรียน 20 คน เพื่อศึกษาปัญหาในการใช้แบบสอบถามและแก้ไขข้อคำถามให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น
5. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ครั้งที่สองกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงจากโรงเรียนวัฒโนทัยพายัพ ประกอบด้วยครู 14 คน และนักเรียน 217 คน
6. วิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แบบแอลฟาของครอนบัค (α - Coefficient of Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88
7. ปรับปรุงแบบสอบถามครั้งสุดท้ายและนำไปเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยมีขั้นตอนดังนี้คือ

1. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพื่อนัดหมายและขอความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้อำนวยการโรงเรียน

2. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตั้งแต่วันที่ 10 กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2548 ได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากครูและนักเรียนของทุกโรงเรียน จากแบบสอบถามที่แจกไป 1,650 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับคืนและใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้จำนวน 1,430 ชุด คิดเป็นร้อยละ 86.67

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ในส่วนที่เป็นคำถามปลายปิด ได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t - test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way ANOVA หรือ F - test) และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe's test) ในกรณีที่พบว่าผลการทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (F - test) มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ในส่วนที่เป็นคำถามปลายเปิด ได้ใช้การอ่านข้อมูลหลาย ๆ ครั้งเพื่อหาประเด็นที่สำคัญหลังจากที่สามารถระบุประเด็นสำคัญแล้ว ได้จัดกลุ่มประเด็นเหล่านั้นออกมาเป็นข้อ ๆ

3. ในส่วนของคำถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) นั้น ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนและเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยของคะแนนไว้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับ 3	หมายถึง	มีความเห็นด้วยมากที่สุด
ระดับ 2	หมายถึง	มีความเห็นด้วยมาก
ระดับ 1	หมายถึง	มีความเห็นด้วยน้อย
ระดับ 0	หมายถึง	ไม่มีความเห็นด้วยเลย

เกณฑ์ในการแปลความหมายของคะแนน

2.50 - 3.00	หมายถึง	มีความเห็นด้วยมากที่สุด
1.50 - 2.49	หมายถึง	มีความเห็นด้วยมาก
0.50 - 1.49	หมายถึง	มีความเห็นด้วยน้อย
0.00 - 0.49	หมายถึง	ไม่มีความเห็นด้วยเลย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ (2) เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) จำแนกตามขนาดโรงเรียน และ (3) เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาตอนต้น) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาตอนปลาย) ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาตอนต้น) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาตอนปลาย) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่

ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนและครู ช่วงชั้นที่ 3 – 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ แบ่งออกเป็น (1) ข้อมูลทั่วไป (2) สภาพการจัดการเรียนการสอน และ (3) ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1. ด้านผู้เรียน

1.1 ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 – 4 มีดังนี้คือ

ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามเพศ

เพศ	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	86	29.35	138	29.24	271	41.12	495	34.76
หญิง	207	70.65	334	70.76	388	58.88	929	65.24
รวม	293	100.00	472	100.00	659	100.00	1,424	100.00

จากตาราง 4.1 สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงคิดเป็นร้อยละ 65.24 และนักเรียนชายคิดเป็นร้อยละ 34.76

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างในทุกขนาดโรงเรียนมีนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย

ตาราง 4.2 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นเรียน

กำลังศึกษา อยู่ชั้น	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมศึกษาปีที่ 1	29	9.83	101	21.31	137	20.73	267	18.67
มัธยมศึกษาปีที่ 2	74	25.08	72	15.19	125	18.91	271	18.95
มัธยมศึกษาปีที่ 3	50	16.95	82	17.30	103	15.58	235	16.43
มัธยมศึกษาปีที่ 4	57	19.32	84	17.72	87	13.16	228	15.94
มัธยมศึกษาปีที่ 5	45	15.25	70	14.77	103	15.58	218	15.24
มัธยมศึกษาปีที่ 6	40	13.56	65	13.71	106	16.04	211	14.76
รวม	295	100.00	474	100.00	661	100.00	1,430	100.00

จากตาราง 4.2 สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 18.95 รองลงมาคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 3 คิดเป็นร้อยละ 18.67 และ 16.43 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า โรงเรียนขนาดเล็กมีกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.08 รองลงมาได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 3 คิดเป็นร้อยละ 19.32 และ 16.95 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดกลางมีกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 21.31 รองลงมาได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 3 คิดเป็นร้อยละ 17.72 และ 17.30 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่มีกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20.73 รองลงมาได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 6 คิดเป็นร้อยละ 18.91 และ 16.04

ตามลำดับ

ตาราง 4.3 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามอาชีพของบิดา

อาชีพของ บิดา	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รับจ้าง	121	42.01	165	37.25	307	49.76	593	43.99
เกษตรกร	106	36.81	229	51.69	164	26.58	499	37.02
ค้าขาย	21	7.29	24	5.42	67	10.86	112	8.31
ธุรกิจส่วนตัว	6	2.08	6	1.35	39	6.32	51	3.78
รับราชการ	29	10.07	17	3.84	36	5.83	82	6.08
รัฐวิสาหกิจ	4	1.39	2	0.45	4	0.65	10	0.74
พระสงฆ์	1	0.35	-	-	-	-	1	0.07
รวม	288	100.00	443	100.00	617	100.00	1,348	100.00

จากตาราง 4.3 สรุปได้ว่า บิดาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนมีอาชีพรับจ้างมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.99 รองลงมามีอาชีพเป็นเกษตรกรและค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 37.02 และ 8.31 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก บิดาของกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพรับจ้างมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.01 รองลงมามีอาชีพเกษตรกรและค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 36.81 และ 10.07 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดกลาง บิดาของกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพเกษตรกรมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.69 รองลงมามีอาชีพรับจ้างและค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 37.25 และ 5.42 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ บิดาของกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพรับจ้างมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.76 รองลงมามีอาชีพเกษตรกรและค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 26.58 และ 10.86 ตามลำดับ

ตาราง 4.4 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามอาชีพของมารดา

อาชีพของ มารดา	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รับจ้าง	131	46.95	175	39.41	328	53.33	634	47.38
เกษตรกร	90	32.26	210	47.30	126	20.49	426	31.84
ค้าขาย	40	14.34	44	9.91	104	16.91	188	14.05
ธุรกิจส่วนตัว	9	3.23	4	0.90	24	3.90	37	2.77
รับราชการ	8	2.87	7	1.58	13	2.11	28	2.09
รัฐวิสาหกิจ	-	-	-	-	1	0.16	1	0.07
แม่บ้าน	1	0.36	4	0.90	19	3.09	27	1.79
รวม	282	100.00	444	100.00	615	100.00	1,341	100.00

จากตาราง 4.4 สรุปได้ว่า มารดาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนมีอาชีพรับจ้างมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.38 รองลงมามีอาชีพเป็นเกษตรกรและค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 31.84 และ 14.05 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก มารดาของกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพรับจ้างมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.95 รองลงมามีอาชีพเกษตรกรและค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 32.26 และ 14.34 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดกลาง มารดาของกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพเกษตรมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.30 รองลงมามีอาชีพรับจ้างและค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 39.41 และ 9.91 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ มารดาของกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพรับจ้างมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.33 รองลงมามีอาชีพเกษตรกรและค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 20.49 และ 16.91 ตามลำดับ

ตาราง 4.5 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครอง

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ของผู้ปกครอง	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	192	65.53	383	81.49	472	72.06	1,047	73.84
10,001 - 20,000 บาท	61	20.82	61	12.98	118	18.02	240	16.93
20,001 - 30,000 บาท	27	9.22	21	4.47	53	8.09	101	7.12
มากกว่า 30,000 บาท	13	4.44	5	1.06	12	1.83	30	2.12
รวม	293	100.00	470	100.00	655	100.00	1,418	100.00

จากตาราง 4.5 สรุปได้ว่า ส่วนใหญ่รายได้เฉลี่ยของผู้ปกครองกลุ่มตัวอย่างนักเรียนมีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 73.84 และกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีรายได้มากกว่า 30,000 บาทต่อเดือนมีน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2.12

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

1.2 สภาพการจัดการเรียนการสอน

สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 มีดังนี้คือ

ตาราง 4.6 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามระดับชั้นเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรก

เริ่มเรียนภาษา อังกฤษครั้งแรก	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อนุบาล	110	37.67	115	24.36	294	44.82	519	36.55
ประถมศึกษา	170	58.22	329	69.70	350	53.35	849	59.79
มัธยมศึกษา	12	4.11	28	5.93	12	1.83	52	3.66
รวม	292	100.00	472	100.00	656	100.00	1,420	100.00

จากตาราง 4.6 สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรกในระดับประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59.79 รองลงมาคือระดับอนุบาล คิดเป็นร้อยละ 36.55 และมีที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเพียงร้อยละ 3.66

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.7 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามการเคยเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ

การเข้าร่วม กิจกรรม ภาษาอังกฤษ	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	75	25.51	122	25.90	139	21.09	336	23.60
ไม่เคย	219	74.49	349	74.10	520	78.91	1,088	76.40
รวม	294	100.00	471	100.00	659	100.00	1,424	100.00

จากตาราง 4.7 สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 76.40 และมีนักเรียนส่วนน้อยที่เข้าร่วมกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 23.60

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.8 จำนวนและร้อยละของนักเรียนที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ จำแนกตามประเภทของกิจกรรม

ประเภทของกิจกรรม ภาษาอังกฤษ ที่เคยเข้าร่วม	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เข้าค่ายอบรม	36	44.44	72	54.55	80	48.19	188	49.61
เรียนพิเศษ	33	40.74	49	37.12	80	48.19	162	42.74
อื่นๆ	12	14.81	11	8.33	6	3.61	29	7.65
รวม	81	100.00	132	100.00	166	100.00	379	100.00

จากตาราง 4.8 สรุปได้ว่า ในจำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าเคยเข้าร่วมกิจกรรมนั้น นักเรียนเข้าค่ายอบรมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.61 รองลงมาคือเรียนพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 42.74 ส่วนกิจกรรมอื่นๆ ที่นักเรียนระบุว่าเคยเข้าร่วมกิจกรรมได้แก่ Australian camp กิจกรรม YMCA การออกค่ายกับนักศึกษาต่างประเทศ การแสดงละคร การส่งงานเข้าประกวด การสอบวัดความรู้ งานคริสต์มาสและงานปีใหม่ และกิจกรรมการแข่งขันต่าง ๆ เช่น ตอบปัญหาภาษาอังกฤษ speech contest spelling bee การแข่งขันทักษะต่าง ๆ และการแข่งขันการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.9 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามประเภทของครูที่สอนภาษาอังกฤษ

ได้เรียนภาษาอังกฤษ กับครูผู้สอน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาวไทย	271	92.49	206	44.02	506	76.78	983	69.23
ชาวต่างประเทศ	1	0.34	6	1.28	14	2.12	21	1.48
ชาวไทยและชาวต่างประเทศ	21	7.17	256	54.70	139	21.09	416	29.30
รวม	293	100.00	468	100.00	659	100.00	1,420	100.00

จากตาราง 4.9 สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้เรียนภาษาอังกฤษกับครูชาวไทย คิดเป็นร้อยละ 69.23 รองลงมาได้เรียนกับครูชาวไทยและชาวต่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 29.30 และมีนักเรียนจำนวนน้อยที่ได้เรียนกับครูชาวต่างประเทศเพียงร้อยละ 1.48 เท่านั้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.10 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามการมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในเทศกาลต่าง ๆ

การมีโอกาส ใช้ภาษาอังกฤษ ในเทศกาลต่าง ๆ	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มี	48	16.33	95	20.43	118	17.93	261	18.42
ไม่มี	246	83.67	370	79.57	540	82.07	1,156	81.58
รวม	294	100.00	465	100.00	658	100.00	1,417	100.00

จากตาราง 4.10 สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนน้อยมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในเทศกาลต่าง ๆ เพียงร้อยละ 18.42 เท่านั้น แต่ส่วนใหญ่ักเรียนไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในเทศกาลต่าง ๆ ถึงร้อยละ 81.58

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.11 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามการมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในเทศกาลต่าง ๆ

การมีโอกาสใช้ ภาษาอังกฤษใน เทศกาล / กิจกรรม	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เทศกาลสงกรานต์	12	19.67	20	19.61	37	23.57	69	21.56
เทศกาลลอยกระทง	4	6.56	5	4.90	22	14.01	31	9.69
เทศกาลปีใหม่สากล	13	21.31	23	22.55	34	21.66	70	21.88
เทศกาล/กิจกรรมพิเศษอื่น ๆ	32	52.46	54	52.94	64	40.76	150	46.88
รวม	61	100.00	102	100.00	157	100.00	320	100.00

จากตาราง 4.11 สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่ามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในเทศกาลต่าง ๆ นั้น โดยนักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในเทศกาลสงกรานต์และเทศกาลปีใหม่มีจำนวนพอ ๆ กัน คือร้อยละ 21.56 และ 21.88 ตามลำดับ ส่วนเทศกาลลอยกระทงมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 9.69 ในส่วนของกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ นั้น นักเรียนมีส่วนร่วมมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 46.88 เช่น การทักทาย การบอกทิศทาง การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว การเป็นพิธีกร การขายของ การร่วมกิจกรรม English Camp กิจกรรม Home Stay วัน Valentine's Day เล่นดนตรีสากล ไปทัศนศึกษา ทำงานกับชาวต่างประเทศ ทำงานในร้านอาหาร นำเที่ยว การเข้าร่วมประชุม การสัมภาษณ์ ไปสถานรับเลี้ยงเด็ก และกิจกรรมด้านยาเสพติด

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.12 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามการมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติตามสถานที่ท่องเที่ยว

การมีโอกาส ใช้ภาษาอังกฤษ กับชาวต่างประเทศ ตามสถานที่ท่องเที่ยว	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มี	72	24.49	141	29.94	183	27.90	396	27.87
ไม่มี	222	75.51	330	70.06	473	72.10	1,025	72.13
รวม	294	100.00	471	100.00	656	100.00	1,421	100.00

จากตาราง 4.12 สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 72.13 และมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวเพียงร้อยละ 27.87 เท่านั้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.13 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามกิจกรรมที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศ

กิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ กับชาวต่างประเทศ	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เป็นมัคคุเทศก์	21	25.00	15	9.80	45	23.32	81	18.84
จำหน่ายของที่ระลึก	8	9.52	25	16.34	20	10.36	53	12.33
จำหน่ายอาหาร	21	25.00	32	20.92	40	20.73	93	21.63
อื่น ๆ	34	40.48	81	52.94	88	45.60	203	47.21
รวม	84	100.00	153	100.00	193	100.00	430	100.00

จากตาราง 4.13 สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศตามสถานที่ท่องเที่ยว ในการจำหน่ายอาหาร เป็นมัคคุเทศก์ และจำหน่ายของที่ระลึก คิดเป็นร้อยละ 21.63, 18.84 และ 12.33 ตามลำดับ ส่วนอีกร้อยละ 47.21 เป็นกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การเข้าค่าย Homestay ขอถ่ายรูปรายของ ทักทาย บอกทิศทาง สนทนาทักทายนักศึกษาต่างชาติ ที่มาเยี่ยมโรงเรียน รายงาน สนทนา และการสัมภาษณ์

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

1.3 ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 มีดังนี้คือ

ตาราง 4.14 จำนวนและร้อยละของนักเรียนโดยรวม จำแนกตามปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ปัญหาในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ	ไม่มีปัญหา		มีปัญหา		รวม
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
1. วิธีการสอนของครู	982	69.15	438	30.85	1,420
2. บุคลิกภาพของครูผู้สอน	1,323	93.56	91	6.44	1,414
3. บรรยากาศในชั้นเรียน	1,149	80.86	272	19.14	1,421
4. เวลาในการฝึกทักษะ	1,130	79.80	286	20.20	1,416
5. การจัดคาบเรียนตามตารางสอน	1,187	83.83	229	16.17	1,416
6. สื่อการเรียนการสอน	1,148	81.07	268	18.93	1,416
7. หนังสือประกอบการเรียน	1,165	81.98	256	18.02	1,421
8. แหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน	1,168	82.49	248	17.51	1,416
9. การขาดความรู้ทางไวยากรณ์	1,048	73.96	369	26.04	1,417

จากตาราง 4.14 สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 3 อันดับแรกคือ วิธีการสอนของครู การขาดความรู้ทางไวยากรณ์ และเวลาในการฝึกทักษะ คิดเป็นร้อยละ 30.85, 26.04 และ 20.20 ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.15 จำนวนและร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามปัญหาการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ

ปัญหาในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ	ไม่มีปัญหา		มีปัญหา		รวม
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
1. วิธีการสอนของครู	543	70.98	222	29.02	765
2. บุคลิกภาพของครูผู้สอน	704	92.75	55	7.25	759
3. บรรยากาศในชั้นเรียน	634	82.77	132	17.23	766
4. เวลาในการฝึกทักษะ	642	84.03	122	15.97	764
5. การจัดคาบเรียนตามตารางสอน	669	87.57	95	12.43	764
6. สื่อการเรียนการสอน	644	84.51	118	15.49	762
7. หนังสือประกอบการเรียน	640	83.55	126	16.45	766
8. แหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน	666	87.17	98	12.83	764
9. การขาดความรู้ทางไวยากรณ์	640	83.18	123	16.12	763

จากตาราง 4.15 สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีปัญหาในการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ 3 อันดับแรกได้แก่ วิธีการสอนของครู บรรยากาศในชั้นเรียน และหนังสือ
ประกอบการเรียน คิดเป็นร้อยละ 29.02, 17.23 และ 16.45 ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ในส่วนของคำถามที่ขอให้นักเรียนระบุว่า ถ้ามีปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น มีในเรื่องที่เกี่ยวกับอะไรบ้าง ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปคำตอบของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 เป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. ด้านวิธีสอนของครู

- 1.1 สอนเข้าใจยาก / ตามครูผู้สอนไม่ทัน
- 1.2 บางเนื้อหาครูผู้สอนยังไม่มีความชัดเจน ทำให้อธิบายไม่รู้เรื่อง วกวนและสับสน

2. ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน

- 2.1 ครูดู / ตีนักเรียน
- 2.2 ครูสอนเร็ว / พูดเร็ว
- 2.3 ครูพูดเสียงเบา ทำให้ฟังไม่ชัด
- 2.4 ครูมีสำเนียงพูด / สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษที่ผิดเพี้ยน

3. ด้านบรรยากาศในห้องเรียน

- 3.1 เพื่อน ๆ มักไม่ตั้งใจเรียน / คุยหยอกล้อกัน
- 3.2 มีเสียงรบกวน / เสียงดัง
- 3.3 รู้สึกเครียด
- 3.4 กลัวพูด-ทำผิด / ไม่กล้าแสดงออก

4. ด้านเวลาในการฝึกทักษะ

- 4.1 เวลาน้อย ทำให้ฝึกทักษะต่าง ๆ ไม่ทันเวลา
- 4.2 ไม่ค่อยเข้าใจทักษะ / เรื่องที่ครูกำลังฝึก
- 4.3 ไม่ค่อยได้ฝึก / มีการฝึกทักษะต่าง ๆ น้อย

5. ด้านการจัดคาบเรียนตามตารางสอน

- 5.1 เวลาเรียนมีน้อย / ครูเข้า-ออกห้องช้า
- 5.2 เรียนได้ไม่เต็มที่
- 5.3 อยากเรียนในภาคเช้า

6. ด้านสื่อการเรียนการสอน

- 6.1 ขาดสื่อประกอบการสอน
- 6.2 มีสื่อแต่อธิบายไม่เข้าใจ
- 6.3 ไม่มีภาษาไทยในการบรรยายประกอบสื่อ

ลิขสิทธิ์ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright by Chiang Mai University
All rights reserved

7. ด้านหนังสือประกอบการเรียน

7.1 หนังสือมีไม่ครบ

7.2 อ่านไม่ออก

7.3 รู้คำศัพท์น้อย

8. ด้านแหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน

8.1 ไม่เคยมีการพานักเรียนออกไปเรียนนอกห้องเรียน / หรือนอกโรงเรียนเลย

8.2 ไม่รู้จะฝึกกับใคร / ขาดแหล่งเรียนรู้นอกโรงเรียน

9. ด้านการขาดความรู้ทางไวยากรณ์

9.1 จำไวยากรณ์ไม่ค่อยได้

9.2 ครูไม่ค่อยเน้นการสอนไวยากรณ์

The logo of Chiang Mai University is a large, circular emblem. It features a central illustration of an elephant standing and facing left. Above the elephant's head is a traditional Thai oil lamp (diya) with a flame. The entire emblem is enclosed within a circular border. The Thai text 'มหาวิทยาลัยเชียงใหม่' is written along the top inner edge of the border, and 'CHIANG MAI UNIVERSITY 1964' is written along the bottom inner edge. There are decorative floral motifs on the left and right sides of the border.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.16 จำนวนและร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 จำแนกตามปัญหาการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ

ปัญหาในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ	ไม่มีปัญหา		มีปัญหา		รวม
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
1. วิธีการสอนของครู	439	67.02	216	32.98	655
2. บุคลิกภาพของครูผู้สอน	619	94.50	36	5.50	655
3. บรรยากาศในชั้นเรียน	515	78.63	140	21.37	655
4. เวลาในการฝึกทักษะ	488	74.85	164	25.15	652
5. การติดตามเรียนตามตารางสอน	518	79.45	134	20.55	652
6. สื่อการเรียนการสอน	504	77.06	150	22.94	654
7. หนังสือประกอบการเรียน	525	80.15	130	19.85	655
8. แหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน	502	76.99	150	23.01	652
9. การขาดความรู้ทางไวยากรณ์	408	62.39	246	37.61	654

จากตาราง 4.16 สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีปัญหาในการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ 3 อันดับแรกคือ การขาดความรู้ทางไวยากรณ์ วิธีการสอน และเวลาในการฝึกทักษะ
คิดเป็นร้อยละ 37.61, 32.98 และ 25.15 ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ในส่วนที่เป็นคำถามที่ขอให้นักเรียนระบุว่า ถ้ามีปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น มีปัญหาในเรื่องที่เกี่ยวกับอะไรบ้าง ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปคำตอบของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. ด้านวิธีสอนของครู

- 1.1 สอนเข้าใจยาก / ตามครูผู้สอนไม่ทัน
- 1.2 ไม่ค่อยทบทวนเรื่องเดิมก่อนขึ้นเรื่องใหม่ / ขาดการเชื่อมโยง
- 1.3 บางเนื้อหาครูผู้สอนยังไม่ชัดเจน / อธิบายไม่รู้เรื่อง วกวน / สับสน
- 1.4 ไม่มีแผนการสอน / สอนไปเรื่อย / สอนไม่ตามเนื้อหา
- 1.5 เวลาสั่งงานอธิบายไม่ชัดเจน
- 1.6 สอนไม่น่าสนใจ

2. ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน

- 2.1 ครูสอนเร็ว / พูดเร็ว
- 2.2 ครูมีสำเนียงพูด / สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษที่ผิดเพี้ยน

3. ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน

- 3.1 เพื่อน ๆ มักไม่ตั้งใจเรียน / คุยเล่นกัน
- 3.2 มีเสียงรบกวน / เสียงดัง
- 3.3 รู้สึกเครียด
- 3.4 กลัวพูด-ทำผิด / ไม่กล้าแสดงออก

4. ด้านเวลาในการฝึกทักษะ

- 4.1 ไม่ค่อยได้ฝึก
- 4.2 มีการฝึกใช้ทักษะต่าง ๆ น้อย

5. ด้านการจัดคาบเรียนตามตารางสอน

- 5.1 มีเวลาเรียนน้อย / เรียนได้ไม่เต็มที่
- 5.2 ครูเข้า-ออกห้องช้า
- 5.3 อยากรเรียนในภาคเช้า

6. ด้านสื่อการเรียนการสอน

- 6.1 ขาดสื่อการเรียนการสอน
- 6.2 ไม่ค่อยใช้สื่อประกอบการสอน
- 6.3 มีสื่อแต่อธิบายไม่เข้าใจ

6.4 สื่อไม่ค่อยทันสมัย

6.5 สื่อไม่น่าสนใจ

7. ด้านหนังสือประกอบการเรียน

7.1 ไม่ค่อยมีหนังสือ / มีไม่ครบ

7.2 คำศัพท์ยาก / ไม่มีภาษาไทยประกอบ

7.3 บางเนื้อหายากไป - ทำไม่ได้

7.4 มักใช้เนื้อหานอกบทเรียน / หนังสือเรียน

8. ด้านแหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน

8.1 ไม่มีการพานักเรียนออกไปเรียนนอกห้องเรียน / นอกโรงเรียนเลย

9. ด้านการขาดความรู้ทางไวยากรณ์

9.1 จำไวยากรณ์ไม่ค่อยได้

9.2 ขาดเทคนิคการจำ

9.3 ครูไม่ค่อยเน้นการสอนไวยากรณ์

9.4 ไม่รู้จะใช้ไวยากรณ์อย่างไร / พูด-เขียนสื่อความไม่ได้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ผู้วิจัยได้สรุปถึงปัญหาที่เหมือนกันและที่แตกต่างกันในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ดังนี้

ปัญหาที่เหมือนกัน

ปัญหาที่แตกต่างกัน

1. ด้านวิธีการสอน

1.1 สอนเข้าใจยาก / ตามครูผู้สอนไม่ทัน	1.1 ไม่ค่อยทบทวนเรื่องเดิมก่อนขึ้นเรื่องใหม่ / ขาดการเชื่อมโยง
1.2 บางเนื้อหาครูผู้สอนยังไม่ชัดเจน / อธิบายไม่รู้เรื่อง วกวน / สับสน	1.2 ไม่มีแผนการสอน / สอนไปเรื่อย / สอนไปตามเนื้อหา
	1.3 เวลาสั่งงานอธิบายไม่ชัดเจน
	1.4 สอนไม่น่าสนใจ

2. ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน

2.1 ครูสอนเร็ว / พูดเร็ว	2.1 ครูดู / ตีนักเรียน
2.2 ครูมีสำเนียงพูด / สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษที่ผิดเพี้ยน	2.2 ครูพูดเสียงเบา ทำให้ฟังไม่ชัดเจน

3. ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน

- 3.1 เพื่อน ๆ มักไม่ตั้งใจเรียน / คุยเล่นกัน
- 3.2 มีเสียงรบกวน / เสียงดัง
- 3.3 รู้สึกเครียด
- 3.4 กลัวพูด - ทำผิด / ไม่กล้าแสดงออก

4. ด้านเวลาในการฝึกทักษะ

4.1 ไม่ค่อยได้ฝึก / มีการฝึกทักษะต่าง ๆ น้อย	4.1 เวลาร้อย ทำให้ฝึกทักษะต่าง ๆ ไม่ทันเวลา
	4.2 ไม่ค่อยเข้าใจทักษะ / เรื่องที่ครูกำลังฝึก

ลิขสิทธิ์ในทำวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ปัญหาที่เหมือนกัน

ปัญหาที่แตกต่างกัน

5. ด้านการจัดคาบเรียนตามตารางสอน

5.1 เวลาเรียนน้อย / เรียนได้ไม่เต็มที่

5.1 ครูเข้า-ออกห้องช้า

5.2 อยากเรียนในภาคเช้า

6. ด้านสื่อการเรียนการสอน

6.1 ขาดสื่อการเรียนการสอน

6.1 ไม่ค่อยใช้สื่อประกอบการสอน

6.2 มีสื่อแต่อธิบายไม่เข้าใจ

6.2 ไม่มีภาษาไทยในการบรรยายประกอบสื่อ

6.3 สื่อไม่ค่อยทันสมัย

6.4 สื่อไม่น่าสนใจ

7. ด้านหนังสือประกอบการเรียน

7.1 หนังสือมีไม่ครบ / ไม่ค่อยมีหนังสือ

7.1 อ่านไม่ออก

7.2 คำศัพท์ยาก / ไม่มีภาษาไทยประกอบ

7.3 บางเนื้อหาหายไป – ทำไม่ได้

7.4 มักใช้เนื้อหานอกบทเรียน / หนังสือเรียน

8. ด้านแหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน

8.1 ไม่มีการพานักเรียนไปเรียนนอกชั้นเรียน /
หรือไปนอกโรงเรียนเลย8.1 ไม่รู้จะฝึกกับใคร / ขาดแหล่งเรียนรู้
นอกโรงเรียน

9. ด้านการขาดความรู้ทางไวยากรณ์

9.1 จำไวยากรณ์ไม่ค่อยได้

9.1 ขาดเทคนิคการจำ

9.2 ครูไม่ค่อยเน้นการสอนไวยากรณ์

9.2 ไม่รู้จะใช้ไวยากรณ์อย่างไร / พูด – เขียน
สื่อความหมายไม่ได้

2. ด้านครูผู้สอน

2.1 ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างครูสอนภาษาอังกฤษนักเรียนช่วงชั้นช่วงชั้นที่ 3 – 4 มีดังนี้คือ

ตาราง 4.17 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามเพศ

เพศ	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	1	10.00	2	12.50	5	15.62	8	13.79
หญิง	9	90.00	14	87.50	27	84.38	50	86.21
รวม	10	100.00	16	100.00	32	100.00	58	100.00

จากตาราง 4.17 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 86.21 เป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 13.79

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า ทุกขนาดโรงเรียนมีกลุ่มตัวอย่างครูเพศหญิงมากกว่าเพศชาย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.18 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามอายุ

อายุ	ขนาดโรงเรียน							
	เล็ก		กลาง		ใหญ่		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
20 – 30 ปี	3	30.00	1	6.25	5	15.63	9	15.52
31 – 40 ปี	4	40.00	5	31.25	4	12.50	13	22.41
41 – 50 ปี	3	30.00	10	62.50	16	50.00	29	50.00
51 – 60 ปี	-	-	-	-	7	21.88	7	12.07
รวม	10	100.00	16	100.00	32	100.00	58	100.00

จากตาราง 4.18 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมประมาณครึ่งหนึ่งมีอายุระหว่าง 41 – 50 ปี รองลงมาคือ 31 – 40 ปี และอันดับสุดท้ายคือ 51 – 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00, 22.41 และ 12.07 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูที่มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปี มีมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ 20 – 30 ปี และ 41 – 50 ปี ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 40.00 และ 30.00 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดกลาง ครูที่มีอายุระหว่าง 41 – 50 ปี มีมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ 31 – 40 ปี และอันดับสุดท้ายคือ 20 – 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 62.50, 31.25 และ 6.25 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูที่มีอายุระหว่าง 41 – 50 ปี มีมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ 51 – 60 ปี และอันดับสุดท้ายคือ 31 – 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00, 21.88 และ 12.50 ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.19 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามประสบการณ์การสอน

ประสบการณ์	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1 – 10 ปี	5	50.00	1	6.25	8	25.00	14	24.14
11 – 20 ปี	4	40.00	9	56.25	5	15.63	18	31.03
21 – 30 ปี	1	10.00	6	37.50	17	53.13	24	41.38
31 – 40 ปี	-	-	-	-	2	6.25	2	3.45
รวม	10	100.00	16	100.00	32	100.00	58	100.00

จากตาราง 4.19 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมที่มีประสบการณ์การสอน 21 – 30 ปี มีมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ 11 – 20 ปี และอันดับสุดท้ายคือ 31 – 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 41.38, 31.03 และ 3.45 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน 1 – 10 ปี มีมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ 11 – 20 ปี และอันดับสุดท้ายคือ 21 – 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00, 40.00 และ 10.00 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดกลาง ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน 11 – 20 ปี มีมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ 21 – 30 ปี และอันดับสุดท้ายคือ 1 – 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 56.25, 37.50 และ 6.25 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน 21 – 30 ปี มีมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ 1 – 10 ปี และอันดับสุดท้ายคือ 31 – 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 53.13, 25.00 และ 6.25 ตามลำดับ

ตาราง 4.20 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามวุฒิการศึกษา

วุฒิการศึกษา	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ปริญญาตรี	8	80.00	11	66.75	30	93.75	49	84.48
ปริญญาโท	2	20.00	5	31.25	2	6.25	9	15.52
รวม	10	100.00	16	100.00	32	100.00	58	100.00

จากตาราง 4.20 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 84.48 และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทคิดเป็นร้อยละ 15.52 เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างในทุกขนาดโรงเรียนมีผู้สำเร็จปริญญาตรีมากกว่าปริญญาโท

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

2.2 สภาพการจัดการเรียนการสอน

สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของครูผู้สอนช่วงชั้นช่วงชั้นที่ 3 – 4 มีดังนี้คือ

ตาราง 4.21 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามระดับชั้นที่สอน

ระดับชั้น	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	3	12.50	4	12.50	8	16.00	15	14.15
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	3	12.50	4	12.50	7	14.00	14	13.21
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	3	12.50	6	18.75	10	20.00	19	17.92
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	4	16.67	6	18.75	7	14.00	17	16.04
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	7	29.17	5	15.63	10	20.00	22	20.75
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	4	16.67	7	21.88	8	16.00	19	17.92
จำนวนครู	24	100.00	32	100.00	50	100.00	106	100.00

จากตาราง 4.21 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมสอนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 และอันดับสุดท้ายคือมัธยมศึกษาปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 20.75, 17.92 และ 13.21 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก มีครูสอนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 6 และอันดับสุดท้ายคือมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 คิดเป็นร้อยละ 29.17, 16.67 และ 12.50 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดกลาง มีครูสอนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4 และอันดับสุดท้ายคือมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 คิดเป็นร้อยละ 21.88, 18.75 และ 12.50 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ มีครูสอนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 5 มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 6 และอันดับสุดท้ายคือมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 4 คิดเป็นร้อยละ 20.00, 16.00 และ 14.00 ตามลำดับ

ตาราง 4.22 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความถนัดในการสอนไวยากรณ์

ความถนัด ในการสอน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ไวยากรณ์								
มากที่สุด	2	25.00	5	35.71	19	63.33	26	50.00
มาก	4	50.00	4	28.57	1	3.33	9	17.31
ปานกลาง	1	12.50	-	-	3	10.00	4	7.69
น้อย	1	12.50	2	14.29	3	10.00	6	11.54
น้อยที่สุด	-	-	3	21.43	4	13.33	7	13.46
รวม	8	100.00	14	100.00	30	100.00	52	100.00

จากตาราง 4.22 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีความถนัดในการสอนไวยากรณ์ระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 17.31

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีความถนัดในการสอนไวยากรณ์ระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีความถนัดในการสอนไวยากรณ์ระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 35.71 รองลงมาคือระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 28.57

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูที่มีความถนัดในการสอนไวยากรณ์ระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 63.33 รองลงมาคือระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.33

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูมีความถนัดในการสอนไวยากรณ์ในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุดรวมร้อยละ 64 - 75

ตาราง 4.23 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความถนัดในการสอนการฟัง

ความถนัด ในการสอน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2. การฟัง								
มากที่สุด	-	-	-	-	3	10.71	3	6.25
มาก	2	28.57	4	30.77	9	32.14	15	31.25
ปานกลาง	1	14.29	2	15.38	6	21.43	9	18.75
น้อย	2	28.57	4	30.77	5	17.86	11	22.92
น้อยที่สุด	2	28.57	3	23.08	5	17.86	10	20.83
รวม	7	100.00	13	100.00	28	100.00	48	100.00

จากตาราง 4.23 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีความถนัดในการสอนการฟังระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 31.25 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 22.92

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีความถนัดในการสอนการฟังระดับมาก ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุดมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 28.57

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีความถนัดในการสอนการฟังระดับมากและระดับน้อยมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 30.77 รองลงมาคือระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.08

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีความถนัดในการสอนการฟังระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 32.14 รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 21.43

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูมีความถนัดในการสอนการฟังในระดับปานกลางถึงน้อยที่สุด รวมร้อยละ 57 - 71

ตาราง 4.24 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความถนัดในการสอนการพูด

ความถนัด ในการสอน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. การพูด								
มากที่สุด	2	25.00	4	30.77	4	14.29	10	20.41
มาก	-	-	-	-	6	21.43	6	12.24
ปานกลาง	2	25.00	2	15.38	9	32.14	13	26.53
น้อย	2	25.00	3	23.08	5	17.86	10	20.41
น้อยที่สุด	2	25.00	4	30.77	4	14.29	10	20.41
รวม	8	100.00	13	100.00	28	100.00	49	100.00

จากตาราง 4.24 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีความถนัดในการสอนการพูดระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 26.53 รองลงมาคือระดับมากที่สุด ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 20.41

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีความถนัดในการสอนการพูดระดับมากที่สุด ระดับปานกลาง ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุดมีจำนวนเท่ากัน คือร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีความถนัดในการสอนการพูดระดับมากที่สุดและระดับน้อยที่สุดมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 30.77 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 23.08

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีความถนัดในการสอนการพูดระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 32.14 รองลงมาคือระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 21.43

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียน ครูมีความถนัดในการสอนการพูดในระดับปานกลางถึงระดับน้อยที่สุด รวมร้อยละ 64 - 75

ตาราง 4.25 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความถนัดในการสอนการอ่าน

ความถนัด ในการสอน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4. การอ่าน								
มากที่สุด	4	50.00	5	35.71	4	14.29	13	26.00
มาก	2	25.00	3	21.43	7	25.00	12	24.00
ปานกลาง	2	25.00	4	28.57	7	25.00	13	26.00
น้อย	-	-	2	14.29	10	35.71	12	24.00
น้อยที่สุด	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	8	100.00	14	100.00	28	100.00	50	100.00

จากตาราง 4.25 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีความถนัดในการสอนการอ่านระดับมากที่สุด และระดับปานกลางมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 26.00 รองลงมาคือระดับมากและระดับน้อย ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 24.00

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีความถนัดในการสอนอ่านระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือระดับมากและปานกลาง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีความถนัดในการสอนอ่านระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 35.71 รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 28.57

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีความถนัดในการสอนอ่านระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 35.71 รองลงมาคือระดับมากและปานกลาง มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.00

สรุปได้ว่า โรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลางครูมีความถนัดในการสอนอ่านในระดับมากที่สุดถึงระดับมากที่สุด รวมร้อยละ 57 – 75 แต่ในโรงเรียนขนาดใหญ่ครูมีความถนัดในการสอนอ่านระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่ง มีถึงร้อยละ 35.71

ตาราง 4.26 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความถนัดในการสอนการเขียน

ความถนัด ในการสอน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. การเขียน								
มากที่สุด	-	-	-	-	1	3.57	1	2.04
มาก	-	-	3	23.08	4	14.29	7	14.29
ปานกลาง	2	25.00	5	38.46	3	10.71	10	20.41
น้อย	3	37.50	2	15.38	5	17.86	10	20.41
น้อยที่สุด	3	37.50	3	23.08	15	53.57	21	42.86
รวม	8	100.00	13	100.00	28	100.00	49	100.00

จากตาราง 4.26 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีความถนัดในการสอนเขียนระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมาคือระดับน้อยและปานกลาง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 20.41

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีความถนัดในการสอนเขียนระดับน้อยและน้อยที่สุด ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีความถนัดในการสอนเขียนระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 38.46 รองลงมาคือระดับมากและน้อยที่สุด มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 23.08

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีความถนัดในการสอนเขียนระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 53.57 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 17.86

สรุปได้ว่า ในทุกขนาดของโรงเรียน ครูมีความถนัดในการสอนเขียนระดับปานกลางถึงน้อยที่สุด รวมร้อยละ 82 - 100

จากตาราง 4.22 – 4.26 สรุปโดยรวมได้ว่า ในทุกขนาดโรงเรียนครูมีความถนัดในการสอน
 ด้านต่าง ๆ ดังนี้ ความถนัดด้านการสอนไวยากรณ์อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับการสอนด้าน
 การสอนการฟัง การสอนพูดและการสอนเขียนอยู่ในระดับปานกลางถึงน้อยที่สุด ส่วนการสอนอ่าน
 ครูในโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางมีความถนัดในการสอนอ่านในระดับมากถึงมากที่สุด แต่ใน
 โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีความถนัดในการสอนอ่านในระดับน้อย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

ตาราง 4.27 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถด้าน
ไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสำคัญ ต่อการเรียน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.ด้านไวยากรณ์								
มากที่สุด	-	-	3	20.00	8	26.67	11	21.15
มาก	1	14.29	1	6.67	2	6.67	4	7.69
ปานกลาง	3	42.86	4	26.67	6	20.00	13	25.00
น้อย	2	28.57	3	20.00	4	13.33	9	17.31
น้อยที่สุด	1	14.29	4	26.67	10	33.33	15	28.85
รวม	7	100.00	15	100.00	30	100.00	52	100.00

จากตาราง 4.27 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมคิดว่าความสามารถด้านไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 28.85 รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 25.00

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูคิดว่าความสามารถด้านไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 28.57

โรงเรียนขนาดกลาง ครูคิดว่าความสามารถด้านไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลางและน้อยที่สุดมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 26.67 รองลงมาคือระดับน้อยและระดับมากที่สุด มีจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 20.00

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูคิดว่าความสามารถด้านไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาคือระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 26.67

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูคิดว่าความสามารถด้านไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลางถึงน้อยที่สุด รวมร้อยละ 67 - 86

ตาราง 4.28 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสำคัญต่อการเรียน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2. ด้านการฟัง								
มากที่สุด	4	44.44	5	31.25	13	41.94	22	39.29
มาก	4	44.44	5	31.25	9	29.03	18	32.14
ปานกลาง	-	-	4	25.00	5	16.13	9	16.07
น้อย	-	-	1	6.25	4	12.90	5	8.93
น้อยที่สุด	1	11.11	1	6.25	-	-	2	3.57
รวม	9	100.00	16	100.00	31	100.00	56	100.00

จากตาราง 4.28 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมคิดว่าความสามารถด้านการฟังมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 39.29 รองลงมาคือระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 32.14

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูคิดว่าความสามารถด้านการฟังมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับมากที่สุดและระดับมากมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 44.44 และระดับน้อยที่สุดมีเพียงร้อยละ 11.11

โรงเรียนขนาดกลาง ครูคิดว่าความสามารถด้านการฟังมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับมากที่สุดและระดับมากมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 31.25 รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูคิดว่าความสามารถด้านการฟังมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 41.94 รองลงมาคือระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 29.03

- สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูคิดว่าความสามารถด้านการฟังมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุด รวมร้อยละ 62 - 89

ตาราง 4.29 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถด้านการพูดมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสำคัญต่อการเรียน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. ด้านการพูด								
มากที่สุด	3	37.50	3	18.75	4	19.05	10	22.22
มาก	3	37.50	7	43.75	7	33.33	17	37.78
ปานกลาง	2	25.00	2	12.50	6	28.57	10	22.22
น้อย	-	-	2	12.50	2	9.52	4	8.89
น้อยที่สุด	-	-	2	12.50	2	9.52	4	8.89
รวม	8	100.00	16	100.00	21	100.00	45	100.00

จากตาราง 4.29 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมคิดว่าความสามารถด้านการพูดมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 37.78 รองลงมาคือระดับมากที่สุดและระดับปานกลาง ซึ่งมีจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 22.22

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูคิดว่าความสามารถด้านการพูดมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับมากที่สุดและระดับมากมีจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูคิดว่าความสามารถด้านการพูดมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 43.75 รองลงมาคือระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 18.75

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูคิดว่าความสามารถด้านการพูดมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 28.57

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูคิดว่าความสามารถด้านการพูดมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากถึงระดับมากที่สุด รวมร้อยละ 52 - 75

ตาราง 4.30 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถด้านการอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสำคัญต่อการเรียน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4. ด้านการอ่าน								
มากที่สุด	2	25.00	4	25.00	4	12.90	10	18.18
มาก	1	12.50	2	12.50	2	6.45	5	9.09
ปานกลาง	2	25.00	5	31.25	12	38.71	19	34.55
น้อย	3	37.50	4	25.00	10	32.26	17	30.91
น้อยที่สุด	-	-	1	6.25	3	9.68	4	7.27
รวม	8	100.00	16	100.00	31	100.00	55	100.00

จากตาราง 4.30 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมคิดว่าความสามารถด้านการอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 34.55 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 30.91

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูคิดว่าความสามารถด้านการอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือระดับมากที่สุดและระดับปานกลางมีจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูคิดว่าความสามารถด้านการอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 31.25 รองลงมาคือมากที่สุดและระดับน้อย ซึ่งมีจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูคิดว่าความสามารถด้านการอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 38.71 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 32.26

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูคิดว่าความสามารถด้านการอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลางถึงน้อยที่สุด รวมร้อยละ 62 - 81

ตาราง 4.31 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสำคัญต่อการเรียน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. ด้านการเขียน								
มากที่สุด	-	-	1	6.25	1	3.33	2	3.70
มาก	-	-	1	6.25	1	3.33	2	3.70
ปานกลาง	1	12.50	1	6.25	3	10.00	5	9.26
น้อย	2	25.00	6	37.50	11	36.67	9	35.19
น้อยที่สุด	5	62.50	7	43.75	14	46.67	26	48.15
รวม	8	100.00	16	100.00	30	100.00	54	100.00

จากตาราง 4.31 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมคิดว่าความสามารถด้านการเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 48.15 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 35.19

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูคิดว่าความสามารถด้านการเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 62.50 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูคิดว่าความสามารถด้านการเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 43.75 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 37.50

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูคิดว่าความสามารถด้านการเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 46.67 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 36.67

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูคิดว่าความสามารถด้านการเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษในระดับน้อยถึงระดับน้อยที่สุด รวมร้อยละ 81 - 87

จากตาราง 4.27 – 4.31 สรุปโดยรวมได้ว่า ในทุกขนาดโรงเรียน ความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถด้านต่าง ๆ มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษดังนี้ ด้านการฟังและด้านการพูด มีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับด้านไวยากรณ์และด้านการอ่าน มีความสำคัญในระดับปานกลางถึงน้อยที่สุด ส่วนด้านการเขียนนั้น มีความสำคัญในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.32 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการเคย / ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ

เคย / ไม่เคย เดินทางไป ต่างประเทศ	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	3	30.00	2	12.50	10	31.25	15	25.86
ไม่เคย	7	70.00	14	87.50	22	68.75	43	74.14
รวม	10	100.00	16	100.00	32	100.00	58	100.00

จากตาราง 4.32 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมส่วนใหญ่ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 74.14 และที่เคยเดินทางไป คิดเป็นร้อยละ 25.86

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า ครูกลุ่มตัวอย่างในทุกขนาดโรงเรียนไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศมากกว่าครูที่เคยเดินทางไปต่างประเทศ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.33 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการเคยมี / ไม่เคยมีการเพิ่มพูนความรู้
ภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา

การเพิ่มพูน ความรู้	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	10	100.00	14	93.33	32	100.00	56	98.25
ไม่เคย	-	-	1	6.67	-	-	1	1.75
รวม	10	100.00	16	100.00	32	100.00	57	100.00

จากตาราง 4.33 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมเกือบทั้งหมดได้เคยเพิ่มพูนความรู้
ด้านภาษาอังกฤษ มีเพียงร้อยละ 1.75 เท่านั้นที่ไม่เคยเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างครูในทุกขนาดโรงเรียนเกือบทั้งหมด
มีการเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษ ยกเว้นครูในโรงเรียนขนาดกลางที่ไม่เคยเพิ่มพูนความรู้
ภาษาอังกฤษเพียงร้อยละ 6.67

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.34 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามจำนวนครั้งที่ได้ไปอบรม / สัมมนาต่อปี

จำนวนครั้งที่ไป อบรม/สัมมนา	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1 - 5 ครั้ง	8	100.00	10	90.91	25	92.59	43	93.48
6 - 10 ครั้ง	-	-	-	-	2	7.41	2	4.35
11 - 15 ครั้ง	-	-	1	9.09	-	-	1	2.17
จำนวนครู	8	100.00	11	100.00	27	100.00	46	100.00

จากตาราง 4.34 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมเกือบทั้งหมดเคยไปอบรม / สัมมนา 1 - 5 ครั้ง/ปี
เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างครูในทุกขนาดโรงเรียนเกือบทั้งหมดเคยไปอบรม 1 - 5 ครั้ง/ปี

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.35 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามปีสุดท้ายที่ได้ไปอบรม / สัมมนา

ปี พ.ศ.	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2545	-	-	-	-	1	3.23	1	1.89
2546	1	11.11	1	7.69	-	-	2	3.77
2547	6	66.67	8	61.54	18	58.06	32	60.38
2548	2	22.22	4	30.77	12	38.71	18	33.96
รวม	9	100.00	13	100.00	31	100.00	53	100.00

จากตาราง 4.35 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมที่ไปอบรม/สัมมนาครั้งสุดท้ายในปี 2547 มีมากถึงร้อยละ 60.38 แต่ปี 2548 มีเพียงร้อยละ 33.96 เท่านั้น

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างครูในทุกขนาดโรงเรียนมีการอบรม/สัมมนาในปี 2547 มากที่สุด ขนาดเล็ก (66.67%) ขนาดกลาง (61.54%) และขนาดใหญ่ (58.06%) รองลงมาคือปี 2548 ขนาดเล็ก (22.22%) ขนาดกลาง (30.77%) และขนาดใหญ่ (38.71%)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.36 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามภาระงานสอนวิชาภาษาอังกฤษและวิชาอื่น

ที่สอนต่อ ภาคเรียน	จำนวนรายวิชา						ขนาดโรงเรียน	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	2	20.00	-	-	12	40.00	14	25.00
2	2	20.00	7	43.75	16	53.33	25	44.64
3	2	20.00	6	37.50	2	6.67	10	17.86
4	2	20.00	3	18.75	-	-	5	8.93
5	1	10.00	-	-	-	-	1	1.79
6	1	10.00	-	-	-	-	1	1.79
รวม	10	100.00	16	100.00	30	100.00	56	100.00

จากตาราง 4.36 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมที่สอน 2 รายวิชา/ภาคเรียนมีมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ 1 และ 3 รายวิชา/ภาคเรียน คิดเป็นร้อยละ 44.64, 25.00 และ 17.86 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูสอน 1, 2, 3 และ 4 รายวิชา/ภาคเรียนจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และมีครูสอน 5 และ 6 รายวิชา/ภาคเรียนคิดเป็นร้อยละ 10.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูสอน 2 รายวิชา มีมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ 3 และ 4 รายวิชา คิดเป็นร้อยละ 43.75, 37.50 และ 18.75 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูสอน 2 รายวิชา มีมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ 1 และ 3 รายวิชา คิดเป็นร้อยละ 53.33, 40.00 และ 6.67 ตามลำดับ

ตาราง 4.37 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่สอนภาษาอังกฤษ / สัปดาห์

ภาษาอังกฤษ จำนวนชั่วโมง ต่อสัปดาห์	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1 – 5 ชั่วโมง	-	-	1	6.25	1	3.13	2	3.45
6 – 10 ชั่วโมง	3	30.00	1	6.25	1	3.13	5	8.62
11 – 15 ชั่วโมง	3	30.00	2	12.50	4	12.50	9	15.52
16 – 20 ชั่วโมง	1	10.00	7	43.75	25	78.13	33	56.90
21 – 25 ชั่วโมง	2	20.00	4	25.00	1	3.13	7	12.07
26 – 30 ชั่วโมง	1	10.00	1	6.25	-	-	2	3.45
รวม	10	100.00	16	100.00	32	100.00	58	100.00

จากตาราง 4.37 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมที่สอน 16 – 20 ชั่วโมง/สัปดาห์มีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 56.90 รองลงมาคือ 11 – 15 ชั่วโมง/สัปดาห์ และ 21- 25 ชั่วโมง/สัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 15.52 และ 12.07 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูสอน 6 – 10 ชั่วโมง และ 11 – 15 ชั่วโมง มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมาคือ 21 – 25 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 20.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูสอน 16 – 20 ชั่วโมงมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 43.75 รองลงมาคือ 21 - 25 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูสอน 16 – 20 ชั่วโมงมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 78.13 รองลงมาคือ 11 – 15 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 12.50

ตาราง 4.38 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามจำนวนนักเรียน / ห้องเรียน

ภาษาอังกฤษ จำนวนนักเรียน	ขนาดโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
ต่อห้องเรียน	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1 – 10 คน	-	-	1	6.25	-	-	1	1.72
11 – 20 คน	-	-	-	-	2	6.25	2	3.45
21 – 30 คน	1	10.00	-	-	2	6.25	3	5.17
31 – 40 คน	8	80.00	9	56.25	13	40.63	30	51.72
41 – 50 คน	1	10.00	6	37.50	15	46.88	22	37.93
รวม	10	100.00	16	100.00	32	100.00	58	100.00

จากตาราง 4.38 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมที่มีจำนวนนักเรียน 31 – 40 คนต่อห้องเรียนมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 51.72 รองลงมาคือ 41 – 50 คน คิดเป็นร้อยละ 37.93

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูสอนนักเรียนจำนวน 31 – 40 คนต่อห้องเรียน มีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 80.00 รองลงมาคือ 41 – 50 คน และ 21 – 30 คน ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 10.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูสอนนักเรียนจำนวน 31 – 40 คนต่อห้องเรียนมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 56.25 รองลงมาคือ 41 – 50 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูสอนนักเรียนจำนวน 41 – 50 คนต่อห้องเรียนมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 46.88 รองลงมาคือ 31 – 40 คน คิดเป็นร้อยละ 40.63

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียน ครูสอนนักเรียนจำนวน 31 – 40 คนต่อห้องเรียนมีมากเป็นอันดับหนึ่ง

ตาราง 4.39 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามภาระงานประจำอื่นนอกเหนือจากงานสอน

จำนวนชั่วโมง	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
0 – 10 ชั่วโมง	2	20.00	2	15.38	2	7.41	6	12.00
11 – 20 ชั่วโมง	3	30.00	1	7.69	5	18.52	9	18.00
21 – 30 ชั่วโมง	3	30.00	6	46.15	15	55.56	24	48.00
31 – 40 ชั่วโมง	2	20.00	4	30.77	5	18.52	11	22.00
รวม	10	100.00	13	100.00	27	100.00	50	100.00

จากตาราง 4.39 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีภาระงานประจำอื่นนอกเหนือจากงานสอน 21 – 30 ชั่วโมง/สัปดาห์มากเป็นอันดับที่หนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 48.00 รองลงมาคือ 31 – 40 ชั่วโมง/สัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 22.00

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีภาระงานประจำอื่นนอกเหนือจากงานสอน 11 – 20 ชั่วโมง และ 21 – 30 ชั่วโมง มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมาคือ 0 – 10 ชั่วโมง และ 31 – 40 ชั่วโมง มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 20.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีภาระงานประจำอื่นนอกเหนือจากงานสอน 21 – 30 ชั่วโมง/สัปดาห์ มากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 46.15 รองลงมาคือ 31 – 40 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 30.77

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีภาระงานประจำอื่นนอกเหนือจากงานสอน 21 – 30 ชั่วโมง/สัปดาห์ มากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมาคือ 11 – 20 ชั่วโมง และ 31 – 40 ชั่วโมง มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 18.52

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูมีภาระงานประจำอื่นนอกเหนือจากงานสอนจำนวน 21 – 30 ชั่วโมง

ตาราง 4.40 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการผลิตผลงานวิชาภาษาอังกฤษ

ผลิตผลงาน วิชาภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผลิต	10	100.00	14	87.50	30	93.80	54	93.10
ไม่ผลิต	-	-	2	12.50	2	6.20	4	6.90
รวม	10	100.00	16	100.00	32	100.00	58	100.00

จากตาราง 4.40 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมเกือบทั้งหมดมีการผลิตผลงานวิชาภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 93.10 และที่ไม่ผลิตผลงานคิดเป็นร้อยละ 6.90

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูทั้งหมดมีการผลิตผลงานวิชาภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 100.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูส่วนใหญ่มีการผลิตผลงานวิชาภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 87.50 และที่ไม่ผลิตผลงานคิดเป็นร้อยละ 12.50

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูเกือบทั้งหมดมีการผลิตผลงานวิชาภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 93.80 และที่ไม่ผลิตผลงานคิดเป็นร้อยละ 6.20

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.41 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามประเภทของผลงานที่ผลิต

ผลงานที่ผลิต	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เอกสารประกอบการสอน	8	66.67	14	63.64	28	60.87	50	62.50
ทำวิจัย	3	25.00	4	18.18	14	30.43	21	26.25
งานแปล	-	-	2	9.09	1	2.17	3	3.75
บทความทางวิชาการ	-	-	1	4.55	-	-	1	1.25
สื่อการเรียนการสอน	1	8.33	1	4.55	3	6.52	5	6.25
รวม	12	100.00	22	100.00	46	100.00	80	100.00

จากตาราง 4.41 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีการผลิตเอกสารประกอบการสอนมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 62.50 รองลงมาคือการทำวิจัยและการผลิตสื่อการเรียนการสอน คิดเป็นร้อยละ 26.25, 26.25 และ 6.25 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีการผลิตเอกสารประกอบการสอนมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือการทำวิจัยและการผลิตสื่อการเรียนการสอน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และ 8.33 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีการผลิตเอกสารประกอบการสอนมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 63.64 รองลงมาคือการทำวิจัยและงานแปล คิดเป็นร้อยละ 18.18 และ 9.09 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีการผลิตเอกสารประกอบการสอนมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 60.87 รองลงมาคือการทำวิจัยและการผลิตสื่อการเรียนการสอน คิดเป็นร้อยละ 30.43 และ 6.52 ตามลำดับ

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูมีการผลิตเอกสารประกอบการสอนร้อยละ 61 – 67 และมีการทำวิจัยร้อยละ 18 – 30 ส่วนการผลิตสื่อการเรียนการสอนมีเพียงร้อยละ 5 - 8

ตาราง 4.42 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความต้องการพัฒนาความสามารถด้าน
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ความต้องการพัฒนา	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ด้านไวยากรณ์								
มากที่สุด	1	12.50	1	7.14	6	11.11	5	10.20
มาก	2	25.00	-	-	-	-	2	4.08
ปานกลาง	2	25.00	-	-	8	29.63	10	20.41
น้อย	2	25.00	3	21.43	1	3.70	6	12.24
น้อยที่สุด	1	12.50	10	71.43	15	55.56	26	53.06
รวม	8	100.00	14	100.00	27	100.00	49	100.00

จากตาราง 4.42 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมต้องการพัฒนาความสามารถด้านไวยากรณ์ระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 53.06 รองลงมาคือระดับปานกลางและระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 20.41 และ 12.24 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านไวยากรณ์ระดับมาก ปานกลาง และระดับน้อยจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมาคือระดับมากที่สุดและน้อยที่สุด มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 12.50

โรงเรียนขนาดกลาง ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านไวยากรณ์ระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 71.43 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 21.43

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านไวยากรณ์ระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 29.63

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านไวยากรณ์ในระดับปานกลางถึงระดับน้อยที่สุด รวมร้อยละ 63 - 93

ตาราง 4.43 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความต้องการพัฒนาความสามารถทางการฟัง
ภาษาอังกฤษ

ความต้องการพัฒนา ความสามารถ ภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2. ด้านการฟัง								
มากที่สุด	3	33.33	7	43.80	13	44.80	23	42.60
มาก	-	-	6	37.50	7	24.10	13	24.10
ปานกลาง	3	33.33	2	12.50	3	10.30	8	14.80
น้อย	3	33.33	1	6.30	6	20.70	10	18.50
น้อยที่สุด	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	9	100.00	16	100.00	29	100.00	54	100.00

จากตาราง 4.43 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมต้องการพัฒนาความสามารถด้านการฟังระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 42.60 รองลงมาคือระดับมากและระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 24.10 และ 18.50 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการฟังระดับมากที่สุด ระดับปานกลาง และระดับน้อย มีจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 33.33

โรงเรียนขนาดกลาง ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการฟังระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 43.80 รองลงมาคือระดับมากและระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.50 และ 12.50 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการฟังระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 44.80 รองลงมาคือระดับมากและระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 24.10 และ 20.70 ตามลำดับ

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการฟังระดับมากที่สุดถึงระดับมากที่สุด รวมร้อยละ 33 - 82

ตาราง 4.44 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความต้องการพัฒนาความสามารถทางการพูด
ภาษาอังกฤษ

ความต้องการพัฒนา ความสามารถ ภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. ด้านการพูด								
มากที่สุด	-	-	6	37.50	8	27.60	14	25.90
มาก	6	66.70	7	43.80	14	48.30	27	50.00
ปานกลาง	-	-	3	10.30	3	10.30	3	5.55
น้อย	1	11.10	1	6.30	1	3.40	3	5.55
น้อยที่สุด	2	22.20	2	12.50	3	10.30	7	13.00
รวม	9	100.00	16	100.00	29	100.00	54	100.00

จากตาราง 4.44 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมต้องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือระดับมากที่สุดและระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.90 และ 13.00 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 66.70 รองลงมาคือระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.20

โรงเรียนขนาดกลาง ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 43.80 รองลงมาคือระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.50

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 48.30 รองลงมาคือระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.60

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดระดับมากถึงระดับมากที่สุด รวมร้อยละ 67 – 81

ตาราง 4.45 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความต้องการพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ

ความต้องการพัฒนา ความสามารถ ภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4. ด้านการอ่าน								
มากที่สุด	-	-	-	-	3	10.30	3	5.70
มาก	1	11.10	2	13.30	3	10.30	6	11.30
ปานกลาง	1	11.10	6	40.00	10	34.50	17	32.10
น้อย	2	22.20	5	33.30	8	27.60	15	28.30
น้อยที่สุด	5	55.60	2	13.30	5	17.20	12	22.60
รวม	9	100.00	15	100.00	29	100.00	53	100.00

จากตาราง 4.45 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมต้องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 32.10 รองลงมาคือระดับน้อยและระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.30 และ 22.60 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านระดับน้อยที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 55.60 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 22.20

โรงเรียนขนาดกลาง ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 33.30

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 34.50 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 27.60

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านในระดับปานกลางถึงระดับน้อยที่สุด รวมร้อยละ 79 - 89

ตาราง 4.46 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามความต้องการพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ

ความต้องการพัฒนา ความสามารถ ภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. ด้านการเขียน								
มากที่สุด	4	44.40	2	13.30	4	13.30	10	18.50
มาก	-	-	1	6.70	6	20.00	7	13.00
ปานกลาง	3	33.30	7	46.70	5	16.70	15	27.80
น้อย	1	11.10	5	33.30	12	40.00	18	33.30
น้อยที่สุด	1	11.10	-	-	3	10.00	4	7.40
รวม	9	100.00	15	100.00	30	100.00	54	100.00

จากตาราง 4.46 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมต้องการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 33.30 รองลงมาคือระดับปานกลางและระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.80 และ 18.50 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 44.40 รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 33.30

โรงเรียนขนาดกลาง ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 46.70 รองลงมาคือระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 33.30

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือระดับมากและปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 20.00 และ 16.70 ตามลำดับ

สรุปได้ว่า โรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 44.40) ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 46.70) และระดับน้อย (ร้อยละ 40.00)

จากตาราง 4.42 – 4.46 สรุปโดยรวมได้ว่า ในทุกขนาดโรงเรียนครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและด้านการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับด้านไวยากรณ์และด้านการอ่าน มีความต้องการพัฒนาในระดับปานกลางถึงระดับน้อยที่สุด แต่ในด้านการเขียน ครูโรงเรียนขนาดเล็กต้องการพัฒนาในระดับมากที่สุด ส่วนครูโรงเรียนขนาดกลางต้องการพัฒนาในระดับปานกลาง และครูโรงเรียนขนาดใหญ่ต้องการพัฒนาในระดับน้อย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.47 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ

ปัญหาในการสอน ภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ภาระงานสอน								
มากที่สุด	3	37.50	3	20.00	3	10.30	9	17.30
มาก	2	25.00	3	20.00	7	24.10	12	23.10
ปานกลาง	1	12.50	4	26.70	9	31.00	14	26.90
น้อย	2	25.00	4	26.70	10	34.50	16	30.80
น้อยที่สุด	-	-	1	6.70	-	-	1	1.90
รวม	8	100.00	15	100.00	29	100.00	52	100.00

จากตาราง 4.47 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีปัญหาเกี่ยวกับภาระงานสอนระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 30.80 รองลงมาคือระดับปานกลางและระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 26.90 และ 23.10 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีปัญหาเกี่ยวกับภาระงานสอนระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือระดับมากและระดับน้อย มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีปัญหาเกี่ยวกับภาระงานสอนระดับปานกลางและระดับน้อย จำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 26.70 รองลงมาคือระดับมากที่สุดและระดับมาก มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 20.00

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีปัญหาเกี่ยวกับภาระงานสอนระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 34.50 รองลงมาคือระดับปานกลางและระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 31.00 และ 24.10 ตามลำดับ

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูมีปัญหาเกี่ยวกับภาระงานสอนในระดับปานกลางถึงระดับมากที่สุด รวมร้อยละ 65 - 75

ตาราง 4.48 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอน

ปัญหาในการสอน ภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2. ภาระงานอื่น นอกเหนือจากงานสอน								
มากที่สุด	4	44.40	6	42.90	8	25.80	18	33.30
มาก	4	44.40	3	21.40	10	32.30	17	31.50
ปานกลาง	1	11.10	4	28.60	10	32.30	15	27.80
น้อย	-	-	1	7.10	3	9.70	4	7.40
น้อยที่สุด	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	9	100.00	14	100.00	31	100.00	54	100.00

จากตาราง 4.48 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 33.30 รองลงมาคือระดับมากและระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 31.50 และ 27.80 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนระดับมากที่สุดและระดับมาก มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 44.40 รองลงมาคือระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 11.10

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 42.90 รองลงมาคือระดับปานกลางและระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 28.60 และ 21.40 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนระดับมากและปานกลาง จำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 32.30 รองลงมาคือมากที่สุดและระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 25.80 และ 9.70 ตามลำดับ

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูมีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนในระดับมากที่สุดถึงระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58 - 89

ตาราง 4.49 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามขวัญและกำลังใจ

ปัญหาในการสอน ภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. ขวัญและกำลังใจ								
มากที่สุด	2	25.00	1	7.70	6	20.00	9	17.60
มาก	1	12.50	2	15.40	11	36.70	14	27.50
ปานกลาง	3	37.50	4	30.80	8	26.70	15	29.40
น้อย	2	25.00	6	46.20	5	16.70	13	25.50
น้อยที่สุด	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	8	100.00	13	100.00	30	100.00	51	100.00

จากตาราง 4.49 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีขวัญและกำลังใจระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 29.40 รองลงมาคือระดับมากและระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 27.50 และ 25.50 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีขวัญและกำลังใจระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือระดับมากที่สุดและระดับน้อย มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีขวัญและกำลังใจระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 46.20 รองลงมาคือระดับปานกลางและระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 30.80 และ 15.40 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีขวัญและกำลังใจระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 36.70 รองลงมาคือระดับปานกลางและระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 26.70 และ 20.00 ตามลำดับ

สรุปได้ว่า โรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ ครูมีขวัญและกำลังใจในระดับปานกลาง (ร้อยละ 37.50) ระดับน้อย (ร้อยละ 46.20) และระดับมาก (ร้อยละ 36.70)

ตาราง 4.50 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามโอกาสที่ได้พัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษ

ปัญหาในการสอน ภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4. โอกาสที่จะพัฒนา ศักยภาพด้าน ภาษาอังกฤษ								
มากที่สุด	1	12.50	5	35.70	15	48.40	21	39.60
มาก	2	25.00	6	42.90	3	9.70	11	20.80
ปานกลาง	3	37.50	2	14.30	2	6.50	7	13.20
น้อย	2	25.00	1	7.10	11	35.50	14	26.40
น้อยที่สุด	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	8	100.00	14	100.00	31	100.00	53	100.00

จากตาราง 4.50 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีโอกาสที่จะพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 39.60 รองลงมาคือระดับน้อยและระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 26.40 และ 20.80 ตามลำดับ

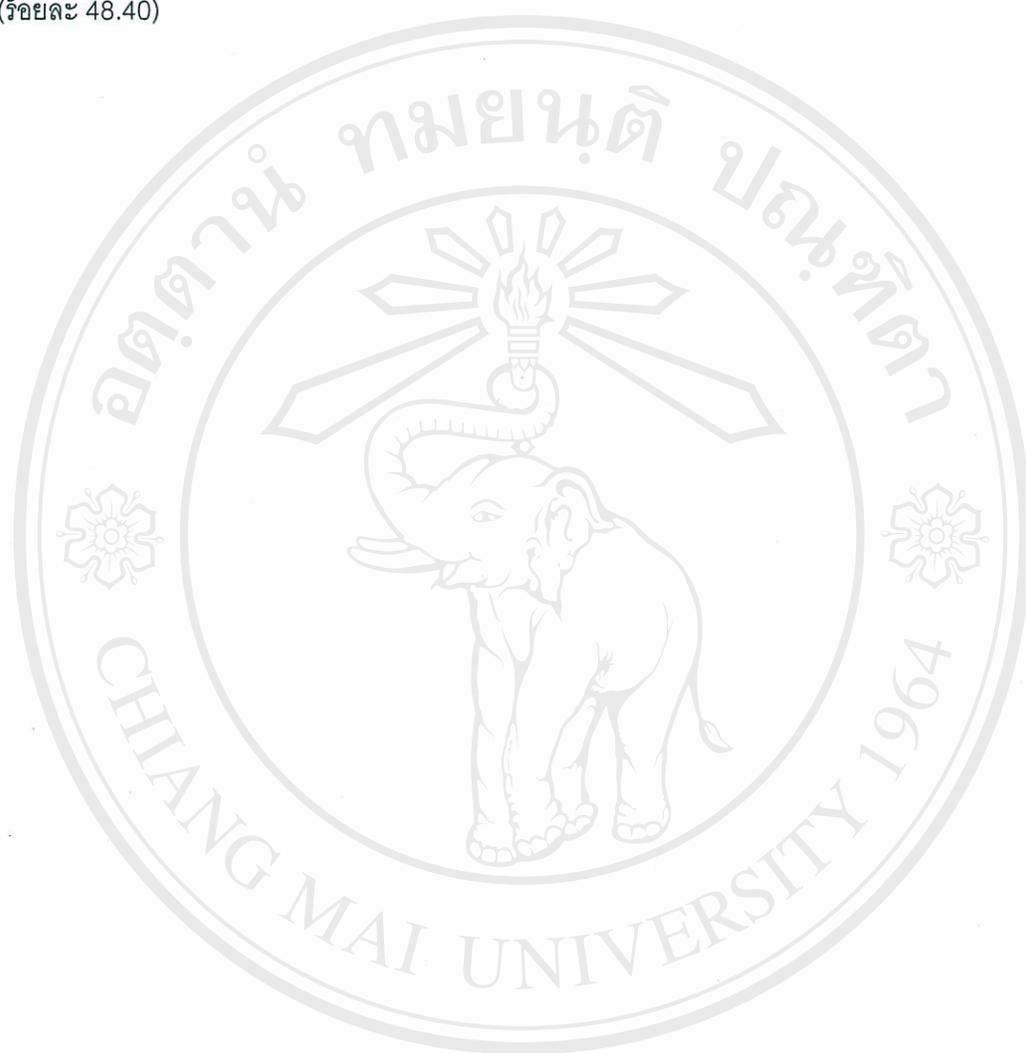
เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีโอกาสพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือระดับมากและระดับน้อย มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.00

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีโอกาสพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 42.90 รองลงมาคือระดับมากที่สุดและระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 35.70 และ 14.30 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีโอกาสพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 48.40 รองลงมาคือระดับน้อยและระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 35.50 และ 9.70 ตามลำดับ

สรุปได้ว่า โรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ ครุมีโอกาสพัฒนาศักยภาพด้าน
ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง (ร้อยละ 37.50) ระดับมาก (ร้อยละ 42.90) และระดับมากที่สุด
(ร้อยละ 48.40)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

จากตาราง 4.47 – 4.50 สรุปโดยรวมของปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษได้ดังนี้ ทุกขนาดโรงเรียนครูมีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนในระดับมากที่สุด สำหรับภาระงานสอนอยู่ในระดับปานกลางถึงระดับน้อย ส่วนด้านขวัญและกำลังใจของครูในโรงเรียนขนาดเล็กอยู่ในระดับปานกลาง ครูในโรงเรียนขนาดกลางอยู่ในระดับน้อย แต่ครูโรงเรียนขนาดใหญ่อยู่ในระดับมากที่สุด สำหรับโอกาสที่ครูได้พัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษนั้น ครูโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กมีโอกาสพัฒนาในระดับมากที่สุด ระดับมาก และระดับปานกลาง ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.51 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการใช้หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

หลักสูตร การเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ใช้ตามที่กระทรวง กำหนด ฉบับปี พ.ศ.								
(1) 2533	-	-	1	16.67	-	-	1	7.69
(2) 2534	-	-	-	0.00	1	14.29	1	7.69
(3) 2539	-	-	2	33.33	-	-	2	15.38
(4) 2544	-	-	3	50.00	4	57.14	7	53.85
(5) 2545	-	-	-	-	2	28.57	2	15.38
รวม	-	-	6	100.00	7	100.00	13	100.00

จากตาราง 4.51 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมใช้หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามที่กระทรวงกำหนด ปี 2544 มากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 53.85 รองลงมาคือปี 2539 และ 2545 มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 15.38

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่มีผู้ตอบคำถามข้อนี้ หมายความว่าโรงเรียนขนาดเล็กมีการกำหนดหลักสูตรใช้เอง

โรงเรียนขนาดกลาง ครูใช้หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปี 2544 มากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือปี 2539 และ 2533 คิดเป็นร้อยละ 33.33 และ 16.67 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูใช้หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปี 2544 มากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 57.14 รองลงมาคือปี 2545 และ 2534 คิดเป็นร้อยละ 28.57 และ 14.29 ตามลำดับ

ตาราง 4.52 จำนวนและร้อยละของครูจำแนกตามแนวทางในการจัดทำหลักสูตร

หลักสูตร	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
การเรียนการสอน	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาอังกฤษ								
2. แนวทางการกำหนด								
หลักสูตรใช้เอง								
(1) มีการสอบถาม								
ความต้องการของ								
ผู้เรียน ผู้ปกครอง								
และคณะกรรมการ								
สถานศึกษา	4	40.00	8	80.00	14	53.85	26	56.52
(2) มีการสอบถาม								
ความต้องการของ								
สถานประกอบการ	1	10.00	1	10.00	6	23.08	8	17.39
(3) ไม่มีการสอบถาม								
	5	50.00	1	10.00	6	23.08	12	26.09
รวม	10	100.00	10	100.00	26	100.00	46	100.00

จากตาราง 4.52 สรุปได้ว่า ในการกำหนดหลักสูตรโดยรวม ครูกลุ่มตัวอย่างมีการสอบถามความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษามากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 56.52 รองลงมาคือไม่มีการสอบถามความต้องการ และอันดับสุดท้ายคือมีการสอบถามความต้องการของสถานประกอบการ คิดเป็นร้อยละ 26.09 และ 17.39 ตามลำดับ

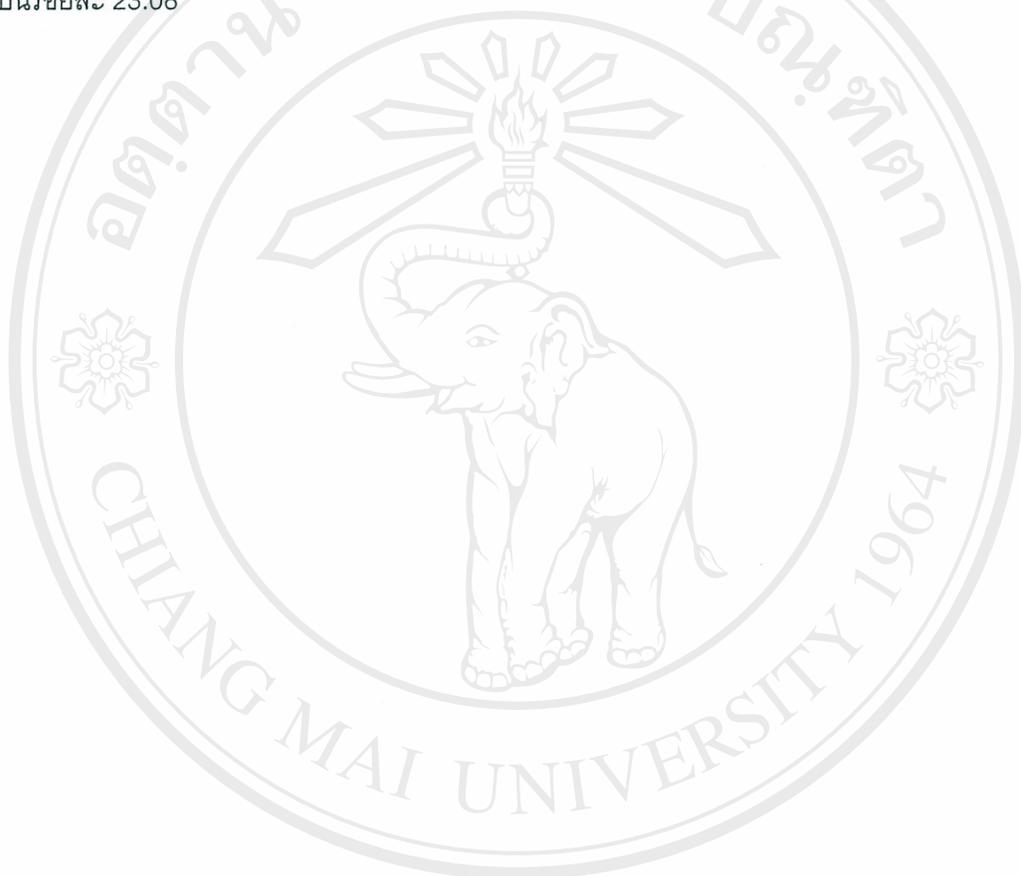
เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก มีการกำหนดหลักสูตรโดยไม่มีการสอบถามความต้องการมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือมีการสอบถามความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษา และอันดับสุดท้ายคือมีการสอบถามความต้องการของสถานประกอบการ คิดเป็นร้อยละ 40.00 และ 10.00 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดกลาง มีการสอบถามความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษามีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 80.00 รองลงมาคือมีการสอบถาม

ความต้องการของสถานประกอบการ และไม่มีการสอบถามความต้องการ ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ คิดเป็นร้อยละ 10.00

โรงเรียนขนาดใหญ่ มีการสอบถามความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษามากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 53.85 รองลงมาคือ มีการสอบถามความต้องการของสถานประกอบการ และไม่มีการสอบถามความต้องการ ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ คิดเป็นร้อยละ 23.08

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.53 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรวิชา
ภาษาอังกฤษ

การมีส่วนร่วมในการ พัฒนาหลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
มี	7	70.00	14	87.50	27	84.38	48	82.76
ไม่มี	3	30.00	2	12.50	5	15.63	10	17.24
รวม	10	100.00	16	100.00	32	100.00	58	100.00

จากตาราง 4.53 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการพัฒนาวิชา
ภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 82.76 และมีครูที่ไม่มีส่วนร่วมในการพัฒนาภาษาอังกฤษร้อยละ
17.24

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนขนาดเล็ก กลาง และใหญ่
มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 70.00, 87.50 และ 84.38
ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.54 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามประเภทของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษในโรงเรียน

การมีส่วนร่วม ในการพัฒนาหลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การออกแบบสำรวจ และประชุม	-	-	-	-	1	4.00	1	2.27
2. การกำหนดวิสัยทัศน์ คุณลักษณะของ ผู้เรียน และคำอธิบาย รายวิชา	4	57.14	2	16.67	1	4.00	7	15.91
3. การกำหนดสาระและ มาตรฐานการเรียนรู้	-	-	4	33.33	4	16.00	8	18.18
4. การวิเคราะห์หลักสูตร	2	28.57	3	25.00	11	44.00	16	36.36
5. การร่างและปรับปรุง หลักสูตร	1	14.29	2	16.67	3	12.00	6	13.64
6. การให้ความเห็นและ พัฒนาการเรียน การสอน	-	-	1	8.33	1	4.00	2	4.55
7. การเป็นวิทยากร	-	-	-	-	1	4.00	1	2.27
8. การรับการอบรม	-	-	-	-	3	12.00	3	6.82
รวม	7	100.00	12	100.00	25	100.00	44	100.00

จากตาราง 4.54 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์หลักสูตร มากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 36.36 รองลงมาคือการกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ 18.18 และการกำหนดวิสัยทัศน์ คุณลักษณะของผู้เรียนและคำอธิบายรายวิชา คิดเป็นร้อยละ 15.91

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูมีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ คุณลักษณะของผู้เรียนและคำอธิบายรายวิชาเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 57.14 รองลงมาคือการวิเคราะห์หลักสูตร คิดเป็นร้อยละ 28.57 และการร่างและปรับปรุงหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ 14.29

โรงเรียนขนาดกลาง ครูมีส่วนร่วมในการกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้มากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาคือการวิเคราะห์หลักสูตร คิดเป็นร้อยละ 25.00 และ การกำหนดวิสัยทัศน์ คุณลักษณะของผู้เรียนและคำอธิบายรายวิชา ซึ่งมีจำนวนเท่ากับการร่างและปรับปรุงหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ 16.67

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์หลักสูตรมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 44.00 รองลงมาคือการกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ 16.00 และการร่างและการปรับปรุงหลักสูตร ซึ่งมีจำนวนเท่ากับการรับทราบรอบรม คิดเป็นร้อยละ 12.00

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.55 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามประเภทของหนังสือที่ใช้ประกอบการสอน

หนังสือที่ครูผู้สอนใช้ ประกอบการสอน ในโรงเรียน	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
1. โรงเรียนกำหนดเอง	2	11.00	2	6.25	1	1.52	5	4.31
2. ครูเป็นผู้เลือกเอง	8	44.44	14	43.75	30	45.45	52	44.83
3. ครูผลิตเอง	4	22.22	11	34.38	23	34.85	38	32.76
4. ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในการเลือก	4	22.22	5	15.63	12	18.18	21	18.10
รวม	18	100.00	32	100.00	66	100.00	116	100.00

จากตาราง 4.55 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมเลือกหนังสือใช้เองมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 44.83 รองลงมาคือหนังสือที่ครูผลิตเอง และหนังสือที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือก คิดเป็นร้อยละ 32.76 และ 18.10 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูเลือกหนังสือใช้เองมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 44.44 รองลงมาคือครูผลิตเอง ซึ่งมีจำนวนเท่ากับผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือก คิดเป็นร้อยละ 22.22

โรงเรียนขนาดกลาง ครูเลือกหนังสือใช้เองมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 43.75 รองลงมาคือครูผลิตเอง และให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือก คิดเป็นร้อยละ 34.38 และ 15.63 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูเลือกหนังสือใช้เองมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 45.45 รองลงมาคือครูผลิตเอง และผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือก คิดเป็นร้อยละ 34.85 และ 18.18 ตามลำดับ

ตาราง 4.56 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามลักษณะของเอกสารประกอบการเรียน

ลักษณะของเอกสาร ประกอบการเรียน	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. หนังสือเรียนที่ผลิต ในประเทศ	9	36.00	15	35.71	28	33.33	52	34.44
2. หนังสือเรียนจาก ต่างประเทศ	9	36.00	10	23.81	16	19.05	35	23.18
3. เอกสารที่ครู เรียบเรียงเอง	1	4.00	10	23.81	21	25.00	32	21.19
4. เอกสารที่ มีผู้รวบรวมไว้	24	24.00	7	16.67	19	22.62	32	21.19
รวม	25	100.00	42	100.00	84	100.00	151	100.00

จากตาราง 4.56 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมใช้หนังสือที่ผลิตในประเทศมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 34.44 รองลงมาคือหนังสือจากต่างประเทศ และเอกสารที่ครูเรียบเรียงเอง ซึ่งมีจำนวนเท่ากับเอกสารที่มีผู้อื่นรวบรวมไว้ คิดเป็นร้อยละ 23.18 และ 21.19 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูใช้หนังสือที่ผลิตในประเทศและผลิตจากต่างประเทศมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 36.00 รองลงมาเป็นเอกสารที่มีผู้อื่นรวบรวมไว้ และเอกสารที่ครูเรียบเรียงเอง คิดเป็นร้อยละ 24.00 และ 4.00 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดกลาง ครูใช้หนังสือเรียนที่ผลิตในประเทศมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 35.71 รองลงมาคือหนังสือเรียนที่ผลิตจากต่างประเทศและเอกสารที่ครูเรียบเรียงเอง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน และอันดับสุดท้ายคือเอกสารที่มีผู้อื่นรวบรวมไว้ คิดเป็นร้อยละ 23.81 และ 16.67 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูใช้หนังสือเรียนที่ผลิตในประเทศมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาคือเอกสารที่ครูเรียบเรียงเอง และเอกสารที่มีผู้อื่นรวบรวมไว้ คิดเป็นร้อยละ 25.00 และ 22.62 ตามลำดับ

ตาราง 4.57 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการใช้ข้อสอบแบบปรนัยในการวัดผล

เครื่องมือวัดผล	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ข้อสอบแบบปรนัย								
มากที่สุด	2	22.20	4	28.60	10	40.00	16	33.30
มาก	-	-	3	21.40	5	20.00	8	16.70
ปานกลาง	2	22.20	1	7.10	8	32.00	11	22.90
น้อย	4	44.40	6	42.90	2	8.00	12	25.00
น้อยที่สุด	1	11.10	-	-	-	-	1	2.10
รวม	9	100.00	14	100.00	25	100.00	48	100.00

จากตาราง 4.57 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมใช้ข้อสอบแบบปรนัยในการวัดผลระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 33.30 รองลงมาคือระดับน้อย และระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 25.00 และ 22.90 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูใช้ข้อสอบแบบปรนัยในการวัดผลระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 44.40 รองลงมาคือมากที่สุดและระดับปานกลาง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 22.20

โรงเรียนขนาดกลาง ครูใช้ข้อสอบแบบปรนัยในการวัดผลระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 42.90 รองลงมาคือระดับมากที่สุดและระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 28.60 และ 21.40 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูใช้ข้อสอบแบบปรนัยในการวัดผลระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือระดับปานกลางและระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 32.00 และ 20.00 ตามลำดับ

สรุปได้ว่า โรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลาง ครูใช้ข้อสอบปรนัยในการวัดผลในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 44.40 และร้อยละ 42.90 ตามลำดับ ส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่ ครูใช้ข้อสอบแบบปรนัยในการวัดผลในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.00

ตาราง 4.58 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการใช้ข้อสอบแบบอัตนัยในการวัดผล

เครื่องมือวัดผล	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2. ข้อสอบแบบอัตนัย								
มากที่สุด	-	-	3	20.00	1	4.20	4	8.50
มาก	1	12.50	3	20.00	6	25.00	10	21.30
ปานกลาง	4	50.00	6	40.00	6	25.00	16	34.00
น้อย	3	37.50	2	13.30	10	41.70	15	31.90
น้อยที่สุด	-	-	1	6.70	1	4.20	2	4.30
รวม	8	100.00	15	100.00	24	100.00	47	100.00

จากตาราง 4.58 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมใช้ข้อสอบแบบอัตนัยในการวัดผลระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 34.00 รองลงมาคือระดับน้อย และระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 31.90 และ 21.30 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูใช้ข้อสอบแบบอัตนัยในการวัดผลระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือระดับน้อยและระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 37.50 และ 12.50 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดกลาง ครูใช้ข้อสอบแบบอัตนัยในการวัดผลระดับปานกลางเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือระดับมากและมากที่สุดซึ่งมีจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 20.00

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูใช้ข้อสอบแบบอัตนัยในการวัดผลระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 41.70 อันดับสองคือระดับมากและปานกลาง มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.00

สรุปได้ว่า โรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลาง ครูใช้ข้อสอบแบบอัตนัยในการวัดผลระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 50.00 และร้อยละ 40.00 ตามลำดับ ส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่ ครูใช้ข้อสอบแบบอัตนัยในการวัดผลในระดับน้อยถึงร้อยละ 41.70

ตาราง 4.59 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการใช้การสอบปฏิบัติจริงในการวัดผล

เครื่องมือวัดผล	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. การสอบปฏิบัติจริง								
มากที่สุด	7	77.80	6	42.90	6	26.10	19	41.30
มาก	1	11.10	4	28.60	7	30.40	12	26.10
ปานกลาง	1	11.10	3	21.40	7	30.40	11	23.90
น้อย	-	-	1	7.10	2	8.70	3	6.50
น้อยที่สุด	-	-	-	-	1	4.30	1	2.20
รวม	9	100.00	14	100.00	23	100.00	46	100.00

จากตาราง 4.59 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมใช้การสอบปฏิบัติจริงในการวัดผลระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 41.30 รองลงมาคือระดับมากและระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 26.10 และ 23.90 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูใช้การสอบปฏิบัติจริงในการวัดผลระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 77.80 รองลงมาคือระดับมากและระดับปานกลาง มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 11.10

โรงเรียนขนาดกลาง ครูใช้การสอบปฏิบัติจริงในการวัดผลระดับมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 42.90 รองลงมาคือระดับมากและระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 28.60 และ 21.40 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูใช้การสอบปฏิบัติจริงในการวัดผลระดับมากและระดับปานกลางมีจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 30.40 รองลงมาคือระดับมากที่สุดและระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 26.10 และ 8.70 ตามลำดับ

สรุปได้ว่า โรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลาง ครูใช้การสอบปฏิบัติจริงในการวัดผลในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.80 และร้อยละ 42.90 ตามลำดับ ส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่ ครูใช้การสอบปฏิบัติจริงในการวัดผลในระดับมากและระดับปานกลางมีจำนวนเท่า ๆ กัน คือ ร้อยละ 30.40

ตาราง 4.60 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการใช้ชั้นงาน / เพิ่มสะสมงานในการวัดผล

เครื่องมือวัดผล	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4. ชั้นงาน / เพิ่มสะสมงาน								
มากที่สุด	-	-	2	13.30	8	33.30	10	20.80
มาก	6	66.70	5	33.30	7	29.20	18	37.50
ปานกลาง	2	22.20	4	26.70	1	4.20	7	14.60
น้อย	1	11.10	4	26.70	8	33.30	13	27.10
น้อยที่สุด	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	9	100.00	15	100.00	24	100.00	48	100.00

จากตาราง 4.60 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมใช้ชั้นงาน / เพิ่มสะสมงานในการวัดผลระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือระดับน้อยและระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.10 และ 20.80 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูใช้ชั้นงาน / เพิ่มสะสมงานในการวัดผลระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 66.70 รองลงมาคือระดับปานกลางและระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 22.20 และ 11.10 ตามลำดับ

โรงเรียนขนาดกลาง ครูใช้ชั้นงาน / เพิ่มสะสมงานในการวัดผลระดับมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 33.30 รองลงมาคือระดับปานกลางและระดับน้อย ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 26.70

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูใช้ชั้นงาน / เพิ่มสะสมงานในการวัดผลในระดับมากที่สุดและระดับน้อยเป็นอันดับหนึ่งมีจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 33.30 รองลงมาคือระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 29.20

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียน ครูใช้ชั้นงาน / เพิ่มสะสมงานในการวัดผลระดับมากถึงมากที่สุด รวมเป็นร้อยละ 47 - 63

นอกจากเครื่องมือวัดผลแบบข้อสอบปรนัย การออกข้อสอบอัตนัย การปฏิบัติจริง และการ
ใช้ชิ้นงาน / เพิ่มสะสมในการวัดผลแล้ว ยังพบว่า มีครูจำนวน 5 คนที่ทำการวัดผลด้วยวิธีอื่น ได้แก่
ใช้การนำเสนอผลงาน 1 คน ใช้บทบาทสมมติ 3 คน และใช้สมุดงาน 1 คน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.61 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามการให้ความสำคัญของการเรียนไวยากรณ์
ภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการ เรียนไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
สำคัญ	10	100.00	16	100.00	25	100.00	51	100.00
ไม่สำคัญ	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	10	100.00	16	100.00	25	100.00	51	100.00

จากตาราง 4.61 สรุปได้ว่า ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมทุกคนจากทุกขนาดโรงเรียนมี
ความเห็นว่าการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีความสำคัญ คิดเป็นร้อยละ 100.00

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.62 จำนวนและร้อยละของครู จำแนกตามเหตุผลของการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

เหตุผลที่การเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีความสำคัญ	ขนาดของโรงเรียน						รวม	
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. รู้โครงสร้างและหน้าที่ ของภาษา	2	22.22	2	14.29	2	11.76	6	15.00
2. เป็นพื้นฐานใน การเรียนทั้ง 4 ทักษะ	3	33.33	2	14.29	7	41.18	12	30.00
3. สื่อสารได้ถูกต้อง ชัดเจน และ มีประสิทธิภาพ	4	44.44	10	71.43	8	47.06	22	55.00
รวม	9	100.00	14	100.00	17	100.00	40	100.00

จากตาราง 4.62 ครูกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมากกว่าครึ่งหนึ่งมีความเห็นว่า ไวยากรณ์ช่วยในการสื่อสารได้ถูกต้อง ชัดเจน และมีประสิทธิภาพเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 55.00 รองลงมาคือเป็นพื้นฐานในการเรียนทั้ง 4 ทักษะ และรู้โครงสร้างและหน้าที่ของภาษา คิดเป็นร้อยละ 30.00 และ 15.00 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามขนาดโรงเรียน พบว่า

โรงเรียนขนาดเล็ก ครูเห็นว่า ไวยากรณ์ช่วยให้การสื่อสารได้ถูกต้อง ชัดเจน และมีประสิทธิภาพเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 44.44 รองลงมาคือเป็นพื้นฐานในการเรียนทั้ง 4 ทักษะ คิดเป็นร้อยละ 33.33

โรงเรียนขนาดกลาง ครูเห็นว่า ไวยากรณ์ช่วยให้สื่อสารได้ถูกต้อง ชัดเจน และมีประสิทธิภาพเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 71.43 รองลงมาคือเป็นพื้นฐานในการเรียนทั้ง 4 ทักษะ และรู้โครงสร้างและหน้าที่ของภาษา ซึ่งมีจำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 14.29

โรงเรียนขนาดใหญ่ ครูเห็นว่า ไวยากรณ์ช่วยให้สื่อสารได้ถูกต้อง ชัดเจน และมีประสิทธิภาพเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 47.06 รองลงมาคือเป็นพื้นฐานในการเรียนทั้ง 4 ทักษะ คิดเป็นร้อยละ 41.18

สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียนครูเห็นว่าไวยากรณ์ช่วยให้สื่อสารได้ถูกต้อง ชัดเจน และมี
ประสิทธิภาพเป็นอันดับหนึ่ง โดยเฉพาะโรงเรียนขนาดกลาง มีร้อยละ 71.43 แต่โรงเรียนขนาดเล็ก
และขนาดใหญ่มีพอ ๆ กัน คือร้อยละ 44.44 และร้อยละ 47.06

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

จากตาราง 4.61 – 4.62 สรุปโดยรวมได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียน ครูกลุ่มตัวอย่างมีความเห็น
ว่า การเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีความสำคัญทั้ง 100 % และเห็นว่าไวยากรณ์ช่วยให้การ
สื่อสารได้ถูกต้อง ชัดเจนและมีประสิทธิภาพเป็นอันดับหนึ่ง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

2.3 ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ในส่วนของข้อคำถามที่ขอให้ครูผู้สอนระบุเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนและข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ผู้วิจัยพอสรุปได้ดังนี้

ปัญหาการเรียนการสอน	ข้อเสนอแนะ
---------------------	------------

1. ด้านภาระงานสอน

1. มีครูจำนวนน้อย / สอนหลายวิชา 2. มีจำนวนคาบสอนมาก / มีเวลาเตรียมสอนน้อย 3. สอนไม่ทันตามหลักสูตร / มีกิจกรรมอื่น ๆ ของทางโรงเรียนมาแทรก	1. เพิ่มอัตราครูผู้สอน / ลดจำนวนรายวิชา 2. เลือกเตรียมสอน / เขียนแผนการสอนเฉพาะในรายวิชาบังคับ 3. เพิ่มชั่วโมงสอนให้เหมาะสมตามหลักสูตรมากขึ้น

2. ด้านหลักสูตร

1. วิสัยทัศน์หรือความมุ่งหวังต่าง ๆ ของหลักสูตรอยู่ในสภาพที่เป็นอุดมคติและเป็นไปได้น้อย ทั้งนี้เนื่องจากไม่มีการประเมินความพร้อมของหลักสูตรเท่าที่ควร 2. สับสน / หาคำยืนยันที่แน่นอนของหลักสูตรไม่ได้ 3. มาตรฐานของหลักสูตรอยู่ในระดับสูง หรือเหมาะสมกับระดับความสามารถ / ศักยภาพของนักเรียนในสวนกลาง / ในเมือง 4. มาตรฐานของหลักสูตรสถานศึกษาค่อนข้างต่ำ / เน้นความเป็นท้องถิ่นเกินไป ซึ่งอาจทำให้นักเรียนด้อยศักยภาพในการแข่งขัน 5. หลักสูตรยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน / ชุมชน / การแข่งขันเข้ามหาวิทยาลัย 6. การบริหารหลักสูตรยังไม่เป็นไปตามหลักการฯ อย่างแท้จริง	1. ประเมินและปรับปรุงความพร้อมของหลักสูตรให้อยู่ในระดับมาตรฐานที่ยอมรับได้และเป็นไปได้ 2. ใช้หลักสูตรแกนกลาง 3. ปรับเกณฑ์มาตรฐานของหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพความสามารถ / ศักยภาพของนักเรียน 4. ใช้หลักสูตรแกนกลางเป็นหลักและเสริมด้วยหลักสูตรท้องถิ่น 5. เขตพื้นที่หรือผู้บริหารควรนิเทศ ติดตาม และประเมินผลการบริหารหลักสูตรตามกระบวนการบริหารหลักสูตรอย่างจริงจัง 6. ปรับเวลาที่ใช้กับกิจกรรมให้มีความเหมาะสมกันมากขึ้น 7. ควรมีนักวิชาการ / ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรมาร่วมสร้างหลักสูตร

ปัญหาการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะ

7. จัดเวลาให้เรียนน้อย / ไม่สอดคล้องกับ

กิจกรรม

8. ไม่มั่นใจในมาตรฐานของหลักสูตรที่

สถานศึกษาสร้างขึ้นเอง

3. ด้านผู้เรียน

1. มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษน้อย / ส่วนหนึ่ง

เป็นชาวเขา

2. พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของนักเรียนต่างกัน

มาก

3. ไม่มีนิสัยรักการอ่าน / การศึกษาค้นคว้า

เท่าที่ควร / มีผลการเรียนอ่อนลง

4. ขาดความรับผิดชอบ / ไม่เห็นความสำคัญ

ของการเรียนภาษาอังกฤษ

5. ไม่กล้าพูด / แสดงออก

6. จำนวนนักเรียนต่อห้องเรียนมีมากเกินไป

1. ปรับพื้นฐานทางภาษาให้กับนักเรียน

2. เสริมแรง / นำรุ่นพี่ที่ประสบความสำเร็จมา

พูดคุยแนะนำการเรียนให้กับรุ่นน้อง

3. จัดกิจกรรมเสริม เช่น แสดงละคร

ร้องเพลง ฯลฯ

4. ควรจัดให้มีนักเรียน 25 – 30 คนต่อห้องเรียน

4. ด้านสื่อประกอบการสอน

1. มีจำนวนน้อย / ไม่เพียงพอ - ทัวถึง

2. Internet ไม่เพียงพอ

3. ห้องสมุดไม่ทันสมัย

4. ราคาแพง / สร้างยาก - เสียเวลา

1. จัดสรรงบประมาณให้เพียงพอ

2. จัดซื้อสื่อให้เท่าเทียมและทั่วถึงกัน

3. ปรับปรุงห้องสมุดและ Internet ให้เอื้อต่อการเรียนรู้และให้มีจำนวนที่เพียงพอ

5. ขาดงบประมาณ / มีงบฯ น้อย

6. บางสื่อไม่สอดคล้องกับสาระของหลักสูตร

7. เรียบเรียงเอกสารคำสอนเอง อาจมีความ

บกพร่องบ้าง

8. ไม่ได้เตรียมสื่อ / ไม่ได้ใช้สื่อเท่าที่ควร

4. ควรบังคับใช้เอกสารคำสอนที่เป็นมาตรฐาน
แกนกลางเดียวกัน

5. ลดภาระงานอื่นที่นอกเหนือจากงานสอน

ลงบ้าง จะได้มีเวลามาเตรียมสื่อและใช้สื่อใน

การเรียนการสอนมากขึ้น

ปัญหาการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะ

5. ด้านแหล่งการเรียนรู้

1. มีน้อย / ห่างไกล / ใช้งบประมาณมาก	1. จัดสรรงบประมาณสนับสนุนการเดินทาง
2. มีโอกาสใช้น้อย / ไม่ใช้เลย / ไม่มีงบประมาณสนับสนุน	2. บูรณาการเข้ากับกิจกรรมในรายวิชาต่าง ๆ
3. เสียเวลามาก / กระทบต่อเวลาเรียนของรายวิชาหรือกิจกรรมอื่น ๆ มาก	3. ใช้เวลาในวันหยุด เช่น ในวันสำคัญต่าง ๆ หรือวันเสาร์ - อาทิตย์
	4. ประสานขอความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกเพื่อสร้างและพัฒนาแหล่งการเรียนรู้ นอกชั้นเรียนที่อยู่ใกล้โรงเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้มากที่สุด

6. ด้านวิธีสอน

1. สอนแบบเดิม ๆ ตามที่ถนัด / ขาดความหลากหลาย	1. อบรมเทคนิคการสอนใหม่ ๆ เพิ่มเติมให้กับครูผู้สอน
2. ใช้วิธีการสอนแบบใหม่ ๆ แต่นักเรียนตามไม่ทัน / ปรับตัวไม่ได้ - ขาดความรับผิดชอบ	2. ปรับใช้วิธีการสอนจากแนวตั้งเดิมเป็นการสอนแนวใหม่อย่างค่อยเป็นค่อยไป และกระตุ้นนักเรียนเป็นระยะ ๆ ให้มีพฤติกรรมที่เอื้อต่อการเรียนรู้
3. เน้นการปฏิบัติแต่นักเรียนให้ความร่วมมือน้อย ทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่บรรลุผลเท่าที่ควร	3. มีแผนการสอนสำเร็จรูปให้เลือกใช้ได้หลากหลาย
4. ต้องเตรียมการสอนมาก ไม่ถนัดสอนแบบโครงการ	
5. ไม่มีโอกาสในการไปฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเท่าที่ควร	

7. ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร

1. ไม่ได้ทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างแท้จริง (มักทำแบบพอผ่านไปที / ผักชีโรยหน้า)	1. เขตพื้นที่หรือผู้บริหารควรนิเทศ ติดตาม และประเมินผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้เกิดความเป็นรูปธรรมมากขึ้น / ตรวจสอบได้ตามสภาพจริง
2. นักเรียนไม่สนใจเท่าที่ควร / ไม่สอดคล้องกับผู้เรียน - ชุมชน	

ลิขสิทธิ์ © by Chiang Mai University

All rights reserved

ปัญหาการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะ

3. ขาดความต่อเนื่องในการจัดกิจกรรม	2. เพิ่มครู – ผู้สนับสนุนการจัดกิจกรรม และจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอ
4. ขาดงบประมาณ / มีงบฯ น้อย	

3. ลดชั่วโมง Meeting แล้วจัดเวลาเพิ่มให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างอิสระ

8. ด้านการวัดและประเมินผล

1. ใช้เวลาในการตัดสินผลการเรียนเป็นระยะเวลานานเกินไป (1 ปีการศึกษา) ทำให้นักเรียนขาดความกระตือรือร้น – ไม่เห็นความสำคัญในการเรียนเท่าที่ควร	1. ควรใช้ระบบการตัดสินผลการเรียนของนักเรียนแบบเดิม
2. จำนวนนักเรียนต่อห้องเรียนมีมาก ทำให้นักเรียนประเมินนักเรียนไม่ทันในชั่วโมงเรียน	2. ปรับวิธีการวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับข้อจำกัดด้านเวลาและนักเรียน เช่น ใช้ระบบกลุ่ม โครงงาน ชิ้นงาน ฯลฯ
3. ไม่มีการประเมินผู้เรียนอย่างจริงจัง / ใช้เวลามาก	3. ประชุมเชิงปฏิบัติการในการสร้างเครื่องมือวัดผลที่มีคุณภาพ
4. มีระบบเอกสารที่หยาบหยาบมาก	
5. ขาดเครื่องมือที่มีคุณภาพ / สร้างยาก - เสียเวลา	
6. นักเรียนขาดความรับผิดชอบต่อกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้การวัดและประเมินผลขาดประสิทธิภาพ	

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ตาราง 4.63 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความชอบวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ข้อความ	ขนาดโรงเรียน									F-test
	เล็ก			กลาง			ใหญ่			
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
1. ท่านชอบวิชาภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด	1.77	0.72	มาก	1.80	0.71	มาก	1.78	0.61	มาก	0.173

จากตาราง 4.63 สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความชอบวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาค่า F พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ในระหว่างขนาดโรงเรียนนักเรียนมีความชอบวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.64 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการมีทักษะภาษาอังกฤษ
จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ข้อความ	ขนาดโรงเรียน									F-test
	เล็ก			กลาง			ใหญ่			
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
2. ท่านมีทักษะ ภาษาอังกฤษ มากน้อย เพียงใด										
1. การฟัง	1.31	0.54	น้อย	1.33	0.54	น้อย	1.47	0.54	น้อย	13.108**
2. การพูด	1.16	0.50	น้อย	1.15	0.47	น้อย	1.26	0.50	น้อย	7.871**
3. การอ่าน	1.34	0.58	น้อย	1.27	0.56	น้อย	1.44	0.57	น้อย	13.442**
4. การเขียน	1.37	0.60	น้อย	1.32	0.61	น้อย	1.55	0.64	มาก	19.802**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.64 สรุปได้ว่า ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนประเมินตนเองว่ามีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนอยู่ในระดับน้อย ยกเว้นนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่ที่ประเมินทักษะการเขียนของตนเองอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาค่า F ของทุกทักษะ พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ในระหว่างขนาดโรงเรียน นักเรียนประเมินทักษะภาษาอังกฤษของตนเองในทุกทักษะ แตกต่างกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.65 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการมีทักษะภาษาอังกฤษของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ

ทักษะภาษาอังกฤษ	ขนาดโรงเรียน	ค่าเฉลี่ย	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย		
			เล็ก	กลาง	ใหญ่
การฟัง	เล็ก	1.31	-	0.02	0.16**
	กลาง	1.33		-	0.14**
	ใหญ่	1.47			-
การพูด	เล็ก	1.16	-	0.10	0.10*
	กลาง	1.15		-	0.11**
	ใหญ่	1.26			-
การอ่าน	เล็ก	1.34	-	0.07	0.11*
	กลาง	1.27		-	0.18**
	ใหญ่	1.44			-
การเขียน	เล็ก	1.37	-	0.05	0.18**
	กลาง	1.32		-	0.22**
	ใหญ่	1.55			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.65 สรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่ประเมินตนเองว่ามีทักษะภาษาอังกฤษในทุกทักษะแตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 โดยโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยของทักษะภาษาอังกฤษสูงกว่า แต่ระหว่างโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนขนาดเล็กไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 4.66 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ
 ของนักเรียน จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ข้อความ	ขนาดโรงเรียน									F-test
	เล็ก			กลาง			ใหญ่			
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
3. ท่านต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด										
1. การฟัง	2.31	0.65	มาก	2.27	0.68	มาก	2.12	0.72	มาก	10.227**
2. การพูด	2.39	0.66	มาก	2.42	0.71	มาก	2.18	0.74	มาก	17.654**
3. การอ่าน	2.28	0.67	มาก	2.37	0.71	มาก	2.17	0.72	มาก	11.205**
4. การเขียน	2.34	0.69	มาก	2.38	0.72	มาก	2.15	0.72	มาก	16.335**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.66 สรุปได้ว่า ในทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากทุกทักษะ และเมื่อพิจารณาค่า F พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกทักษะ แสดงว่า นักเรียนระหว่างขนาดโรงเรียนมีความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษในทุกทักษะแตกต่างกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.67 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ

ทักษะภาษาอังกฤษ ที่ต้องการปรับปรุง	ขนาด โรงเรียน	ค่าเฉลี่ย	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย		
			เล็ก	กลาง	ใหญ่
การฟัง	เล็ก	2.31	-	0.04	0.19**
	กลาง	2.27		-	0.15**
	ใหญ่	2.12			-
การพูด	เล็ก	2.39	-	0.03	0.20**
	กลาง	2.42		-	0.24**
	ใหญ่	2.18			-
การอ่าน	เล็ก	2.28	-	0.08	0.12
	กลาง	2.37		-	0.20**
	ใหญ่	2.17			-
การเขียน	เล็ก	2.34	-	0.04	0.19**
	กลาง	2.38		-	0.23**
	ใหญ่	2.15			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.67 สรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่มีความต้องการในการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษของตนเองในทุกทักษะแตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นทักษะการอ่าน ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่กับขนาดเล็ก โดยค่าเฉลี่ยของนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางมีความต้องการในการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษของตนเองในทุกทักษะสูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่

ตาราง 4.68 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความสำคัญของไวยากรณ์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ข้อความ	ขนาดโรงเรียน									F-test
	เล็ก			กลาง			ใหญ่			
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
4. ท่านคิดว่า ไวยากรณ์มี ความสำคัญ ต่อการเรียน ภาษาอังกฤษ มากน้อย เพียงใด	2.21	0.65	มาก	2.21	0.64	มาก	2.17	0.67	มาก	0.570

จากตาราง 4.68 สรุปได้ว่า นักเรียนในทุกขนาดโรงเรียนมีความเห็นว่า ไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาค่า F พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า นักเรียนในแต่ละขนาดโรงเรียนเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.69 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความจำเป็นของภาษาอังกฤษ
ในชีวิตประจำวัน จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ข้อความ	ขนาดโรงเรียน									F-test
	เล็ก			กลาง			ใหญ่			
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
5. ภาษาอังกฤษ มีความจำเป็น ในชีวิต ประจำวัน ของท่านมาก น้อยเพียงใด	2.22	0.68	มาก	2.28	0.64	มาก	2.15	0.69	มาก	5.416**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.69 สรุปได้ว่า ในทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาค่า F พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนระหว่างขนาดโรงเรียนเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันแตกต่างกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.70 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความจำเป็นของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของโรงเรียนแต่ละขนาด เป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ

ขนาดโรงเรียน	ค่าเฉลี่ย	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย		
		เล็ก	กลาง	ใหญ่
เล็ก	2.22	-	0.06	0.07
กลาง	2.28		-	0.13**
ใหญ่	2.15			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.70 สรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดกลางมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันแตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันสูงกว่า นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.71 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ข้อความ	ขนาดโรงเรียน									F-test
	เล็ก			กลาง			ใหญ่			
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
6. ท่านต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด	1.80	0.77	มาก	1.85	0.76	มาก	1.73	0.73	มาก	3.884*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4.71 สรุปได้ว่า ในทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาจากค่า F พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนระหว่างขนาดโรงเรียนมีความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.72 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ

ขนาดโรงเรียน	ค่าเฉลี่ย	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย		
		เล็ก	กลาง	ใหญ่
เล็ก	1.80	-	0.06	0.07
กลาง	1.85		-	0.12*
ใหญ่	1.73			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4.72 สรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดกลางมีความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่า นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.73 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมในชั้นเรียนที่ช่วยให้
นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ข้อความ	ขนาดโรงเรียน									F-test
	เล็ก			กลาง			ใหญ่			
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
7. กิจกรรมในชั้นเรียน ที่ช่วยทำให้มีทักษะ ในการใช้ภาษา อังกฤษได้ดีขึ้น										
1. การทำแบบฝึกหัด	1.80	0.63	มาก	1.82	0.56	มาก	1.85	0.55	มาก	0.877
2. การทำข้อสอบใน ชั้นเรียน	1.70	0.63	มาก	1.70	0.61	มาก	1.73	0.60	มาก	0.503
3. การใช้สถานการณ์ จำลอง	1.65	0.80	มาก	1.72	0.76	มาก	1.74	0.71	มาก	1.288
4. การจับบทบาท สมมุติ	1.73	0.79	มาก	1.73	0.74	มาก	1.77	0.70	มาก	0.424
5. การเล่นเกม ปริศนาคำทาย	1.62	0.76	มาก	1.70	0.73	มาก	1.78	0.66	มาก	5.342**
6. การทำกิจกรรม กลุ่ม	1.71	0.77	มาก	1.74	0.69	มาก	1.83	0.66	มาก	4.388**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.73 สรุปได้ว่า ในทุกขนาดโรงเรียนนักเรียนมีความเห็นว่ากิจกรรมในชั้นเรียน
ทุกกิจกรรมช่วยทำให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นอยู่ในระดับมาก และเมื่อ
พิจารณาค่า F พบว่า ค่า F ของกิจกรรมการเล่นเกมปริศนาคำทายและการทำกิจกรรมกลุ่มมี
นัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนระหว่างขนาดโรงเรียนมีความเห็นแตกต่างกันทั้งกิจกรรมการ
เล่นเกมปริศนาคำทายและการทำกิจกรรมกลุ่ม นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 4.74 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการทำกิจกรรมในชั้นเรียนช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ่

กิจกรรมในชั้นเรียน	ขนาดโรงเรียน	ค่าเฉลี่ย	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย		
			เล็ก	กลาง	ใหญ่
การเล่นเกมนปริศนาคำทาย	เล็ก	1.62	-	0.08	0.16
	กลาง	1.70		-	0.08
	ใหญ่	1.78			-
การทำกิจกรรมกลุ่ม	เล็ก	1.71	-	0.03	0.12
	กลาง	1.74		-	0.10
	ใหญ่	1.83			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.74 สรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่กับนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กมีความคิดเห็นว่าการเล่นเกมปริศนาคำทายและการทำกิจกรรมกลุ่มช่วยทำให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ โดยโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยของทั้ง 2 กิจกรรมสูงกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก แต่ไม่พบความแตกต่างของความคิดเห็นของนักเรียนระหว่างโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนขนาดเล็กในทั้ง 2 กิจกรรม

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.75 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ข้อความ	ขนาดโรงเรียน									F-test
	เล็ก			กลาง			ใหญ่			
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
8. กิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น										
1. กิจกรรมเข้าค่าย										
อบรม	1.59	0.87	มาก	1.59	0.77	มาก	1.66	0.76	มาก	1.294
2. การอ่านตำราเรียน	1.64	0.72	มาก	1.68	0.72	มาก	1.79	0.61	มาก	6.330**
3. การอ่านหนังสือพิมพ์										
ต่างประเทศ	1.35	0.82	น้อย	1.29	0.76	น้อย	1.43	0.76	น้อย	4.364*
4. การฟังเพลง	1.70	0.70	มาก	1.76	0.70	มาก	1.83	0.67	มาก	3.924*
5. การดูภาพยนตร์	1.67	0.71	มาก	1.67	0.70	มาก	1.86	0.68	มาก	13.614**
6. การฟังรายการวิทยุ	1.44	0.78	น้อย	1.52	0.68	มาก	1.55	0.70	มาก	2.282
7. การดูโทรทัศน์	1.76	0.73	มาก	1.73	0.72	มาก	1.85	0.66	มาก	4.685**
8. การใช้อินเทอร์เน็ต	1.92	0.79	มาก	1.90	0.71	มาก	2.07	0.71	มาก	9.336**
9. การสนทนากับชาวต่างประเทศ	1.82	1.00	มาก	1.84	0.95	มาก	1.79	0.94	มาก	0.407

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.75 สรุปได้ว่า ในทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความเห็นว่ากิจกรรมนอกชั้นเรียนส่วนใหญ่ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นอยู่ในระดับมาก ยกเว้นกิจกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเทศที่อยู่ในระดับน้อย และการฟังรายการวิทยุมีนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กเท่านั้นที่มีความเห็นว่าอยู่ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาค่า F พบว่า ค่า F ของกิจกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเทศและการฟังเพลงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนค่า F ของการอ่านตำราเรียน การดูภาพยนตร์ การดูโทรทัศน์ การใช้อินเทอร์เน็ต มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ระหว่างขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมดังกล่าวแตกต่างกัน ในแต่ละกิจกรรมมีเพียงกิจกรรมเข้าค่ายอบรมเท่านั้นที่ไม่พบความแตกต่าง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.76 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ

กิจกรรมนอกชั้นเรียน	ขนาดโรงเรียน	ค่าเฉลี่ย	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย		
			เล็ก	กลาง	ใหญ่
การอ่านตำราเรียน	เล็ก	1.64	-	0.04	0.15**
	กลาง	1.68		-	0.11*
	ใหญ่	1.79			-
การอ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ	เล็ก	1.35	-	0.06	0.08
	กลาง	1.29		-	0.14*
	ใหญ่	1.43			-
การฟังเพลง	เล็ก	1.70	-	0.06	0.13*
	กลาง	1.76		-	0.07
	ใหญ่	1.83			-
การดูภาพยนตร์	เล็ก	1.67	-	0.06	0.19**
	กลาง	1.67		-	0.20**
	ใหญ่	1.86			-
การดูโทรทัศน์	เล็ก	1.76	-	0.04	0.09
	กลาง	1.73		-	0.12*
	ใหญ่	1.85			-
การใช้อินเทอร์เน็ต	เล็ก	1.92	-	0.02	0.15*
	กลาง	1.90		-	0.17**
	ใหญ่	2.07			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.76 สรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่กับโรงเรียนขนาดกลางมีความเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมนอกชั้นเรียนในแต่ละกิจกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

และระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนขนาดเล็ก โดยนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่เห็นว่ากิจกรรมนอกชั้นเรียนดังกล่าวช่วยให้มีทักษะภาษาอังกฤษสูงซึ่กว่านักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลาง ส่วนระหว่างโรงเรียนขนาดใหญ่กับโรงเรียนขนาดเล็กพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และระดับ .05 ใน 3 กิจกรรม คือ การอ่านตำราเรียน การดูภาพยนตร์ และการใช้อินเทอร์เน็ต นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.77 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ข้อความ	ขนาดโรงเรียน									F-test
	เล็ก			กลาง			ใหญ่			
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
9. ท่านได้ต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษจาก										
1. ครูชาวไทย	2.20	0.67	มาก	2.24	0.63	มาก	2.27	0.65	มาก	1.545
2. ครูชาวต่างประเทศ	1.01	0.88	น้อย	1.40	0.82	น้อย	1.28	0.81	น้อย	20.576**
3. กิจกรรมภาษาอังกฤษที่โรงเรียน	1.48	0.65	น้อย	1.45	0.66	น้อย	1.68	0.62	มาก	21.161**
4. รายการวิทยุ	1.20	0.70	น้อย	1.19	0.66	น้อย	1.23	0.69	น้อย	0.493
5. รายการโทรทัศน์	1.47	0.74	น้อย	1.40	0.72	น้อย	1.58	0.68	มาก	9.903**
6. ภาพยนตร์	1.44	0.74	น้อย	1.35	0.76	น้อย	1.63	0.72	มาก	21.263**
7. โปรแกรมคอมพิวเตอร์	1.71	0.75	มาก	1.68	0.80	มาก	1.89	0.73	มาก	11.964**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.77 สรุปได้ว่า ในทุกขนาดโรงเรียนนักเรียนเห็นว่า ได้ต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษจากครูชาวไทยและจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมาก ส่วนต้นแบบที่เหลือมีความเห็นอยู่ในระดับน้อยเกือบทุกรายการ ยกเว้นโรงเรียนขนาดใหญ่ที่ได้ต้นแบบจากกิจกรรมภาษาอังกฤษที่โรงเรียน รายการโทรทัศน์ และภาพยนตร์ ในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณาค่า F พบว่า ค่า F ของต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษจากครูชาวต่างประเทศ กิจกรรมภาษาอังกฤษที่โรงเรียน รายการโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ในระหว่างขนาดโรงเรียนนักเรียนมีความเห็นเกี่ยวกับการได้ต้นแบบภาษาอังกฤษดังกล่าวแตกต่างกัน

ตาราง 4.78 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการมี
ต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ

การมีต้นแบบ การใช้ภาษาอังกฤษจาก	ขนาด โรงเรียน	ค่าเฉลี่ย	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย		
			เล็ก	กลาง	ใหญ่
ครูชาวต่างประเทศ	เล็ก	1.01	-	0.39**	0.27**
	กลาง	1.40		-	0.12
	ใหญ่	1.28			-
กิจกรรมภาษาอังกฤษที่ โรงเรียน	เล็ก	1.48	-	0.04	0.20**
	กลาง	1.45		-	0.23**
	ใหญ่	1.68			-
รายการโทรทัศน์	เล็ก	1.47	-	0.08	0.11
	กลาง	1.40		-	0.19**
	ใหญ่	1.58			-
ภาพยนตร์	เล็ก	1.44	-	0.09	0.19**
	กลาง	1.35		-	0.28**
	ใหญ่	1.63			-
โปรแกรมคอมพิวเตอร์	เล็ก	1.71	-	0.03	0.18**
	กลาง	1.68		-	0.21**
	ใหญ่	1.89			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.78 สรุปได้ว่า ระหว่างขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการได้
ต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษในแต่ละแหล่งเกือบทุกแหล่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01 โดยนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่เห็นว่าการได้ต้นแบบจากแหล่งดังกล่าวสูงกว่านักเรียน
โรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลาง ยกเว้นการได้ต้นแบบของครูชาวต่างประเทศ ไม่พบความ
แตกต่างระหว่างโรงเรียนขนาดใหญ่กับโรงเรียนขนาดกลาง ส่วนกิจกรรมภาษาอังกฤษที่โรงเรียน
รายการโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ไม่พบความแตกต่างในระหว่างโรงเรียน
ขนาดกลางกับโรงเรียนขนาดเล็ก

ตาราง 4.79 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน
ภาษาอังกฤษ จำแนกตามขนาดโรงเรียน

ข้อความ	ขนาดโรงเรียน									F-test
	เล็ก			กลาง			ใหญ่			
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
10. พฤติกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษของ ท่าน										
1. เข้าเรียนสม่ำเสมอ	2.30	0.70	มาก	2.36	0.66	มาก	2.33	0.66	มาก	0.787
2. ทบทวนบทเรียน	1.41	0.60	น้อย	1.37	0.58	น้อย	1.49	0.62	น้อย	5.686**
3. ส่งการบ้านตรง เวลา	1.66	0.71	มาก	1.59	0.68	มาก	1.72	0.66	มาก	5.789**
4. ค้นคว้าเพิ่มเติม จากห้องสมุด	1.25	0.62	น้อย	1.16	0.60	น้อย	1.35	0.66	น้อย	11.889**
5. ค้นคว้าเพิ่มเติม จากอินเทอร์เน็ต	1.42	0.76	น้อย	1.32	0.74	น้อย	1.65	0.73	มาก	29.275**
6. ค้นคว้าเพิ่มเติม จากสื่ออื่น ๆ	1.42	0.70	น้อย	1.28	0.70	น้อย	1.47	0.69	น้อย	10.424**
7. ปรึกษาเพื่อน เกี่ยวกับบทเรียน	1.61	0.70	มาก	1.61	0.72	มาก	1.67	0.67	มาก	1.534
8. ปรึกษาอาจารย์ เกี่ยวกับบทเรียน	1.61	0.77	มาก	1.49	0.69	น้อย	1.65	0.71	มาก	6.887**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.79 สรุปได้ว่า ในทุกขนาดโรงเรียนนักเรียนมีพฤติกรรมการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ส่งการบ้านตรงเวลา ปรึกษาเพื่อนและปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียนอยู่ในระดับมาก ส่วนพฤติกรรมที่อยู่ในระดับน้อยคือ การทบทวนบทเรียน การค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด และการค้นคว้าเพิ่มเติมจากสื่ออื่น ๆ ส่วนการค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต พบว่า มีความเห็นในระดับน้อยในโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลาง และความเห็นในระดับมากในโรงเรียนขนาดใหญ่ และเมื่อพิจารณาค่า F พบว่า ค่า F ของเกือบทุกพฤติกรรมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนในระหว่างขนาดโรงเรียนมีพฤติกรรมดังกล่าวแตกต่างกัน ยกเว้นพฤติกรรมการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่พบความแตกต่างระหว่างขนาดโรงเรียน

ตาราง 4.80 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับ
พฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ

พฤติกรรมกรเรียน ภาษาอังกฤษ	ขนาด โรงเรียน	ค่าเฉลี่ย	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย		
			เล็ก	กลาง	ใหญ่
การทบทวนบทเรียน	เล็ก	1.41	-	0.05	0.08
	กลาง	1.37		-	0.12**
	ใหญ่	1.49			-
การส่งการบ้านตรงเวลา	เล็ก	1.66	-	0.08	0.06
	กลาง	1.59		-	0.14**
	ใหญ่	1.72			-
การค้นคว้าเพิ่มเติมจาก ห้องสมุด	เล็ก	1.25	-	0.09	0.10
	กลาง	1.16		-	0.19**
	ใหญ่	1.35			-
การค้นคว้าเพิ่มเติมจาก อินเทอร์เน็ต	เล็ก	1.42	-	0.11	0.23**
	กลาง	1.32		-	0.33**
	ใหญ่	1.65			-
การค้นคว้าเพิ่มเติมจาก สื่ออื่น ๆ	เล็ก	1.42	-	0.14*	0.05
	กลาง	1.28		-	0.19**
	ใหญ่	1.47			-
การปรึกษาอาจารย์ เกี่ยวกับบทเรียน	เล็ก	1.61	-	0.12	0.04
	กลาง	1.49		-	0.16**
	ใหญ่	1.65			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.80 สรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่กับนักเรียนโรงเรียนขนาดกลางมี
ความเห็นเกี่ยวกับทุกพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.01 โดยนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่มีพฤติกรรมดังกล่าวสูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดกลาง แต่

ระหว่างนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดใหญ่ เกือบทุก
พฤติกรรมไม่พบความแตกต่าง ยกเว้นพฤติกรรมการค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต และการ
ค้นคว้าเพิ่มเติมจากสื่ออื่น ๆ เท่านั้น ที่นักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กมีพฤติกรรมแตกต่างจากนักเรียน
โรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางที่ระดับ .01 และระดับ .05 ตามลำดับ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

จากตาราง 4.63 – 4.80 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนโดยรวมเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำแนกตามขนาดโรงเรียน สรุปได้ดังนี้

1. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความชอบวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากพอ ๆ กัน
2. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนอยู่ในระดับน้อย ยกเว้นโรงเรียนขนาดใหญ่เท่านั้นที่นักเรียนประเมินทักษะการเขียนของตนเองในระดับมาก และในทุกทักษะโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า แต่ระหว่างโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนขนาดเล็กไม่พบความแตกต่าง
3. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษในระดับมากทุกทักษะ แต่ระหว่างขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันในทุกทักษะ โดยนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางมีความต้องการปรับปรุงในทุกทักษะสูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่
4. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากพอ ๆ กัน
5. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันในระดับมาก โดยโรงเรียนขนาดกลางมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดใหญ่
6. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความต้องการทำงานในสถานที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมาก โดยโรงเรียนขนาดกลางมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดใหญ่
7. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความเห็นว่ากิจกรรมในชั้นเรียนทุกกิจกรรมช่วยทำให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นในระดับมากพอ ๆ กัน มีเพียง 2 กิจกรรมคือ การเล่นเกมปริศนาคำทาย และการทำกิจกรรมกลุ่มเท่านั้นที่โรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก
8. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความเห็นว่า กิจกรรมนอกชั้นเรียนส่วนใหญ่ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นในระดับมาก และโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า ยกเว้นกิจกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเทศเท่านั้นที่อยู่ในระดับน้อย
9. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนเห็นว่าได้ต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษจากครูชาวไทยและจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในระดับมาก ส่วนต้นแบบที่เหลือมีความเห็นอยู่ในระดับน้อยเกือบทุกรายการ โดยโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าทุกรายการ
10. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีพฤติกรรมการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ส่งการบ้านตรงเวลา ปรึกษาเพื่อนและปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียนอยู่ในระดับมาก ส่วนพฤติกรรมการทบทวน

บทเรียนและการค้นคว้าเพิ่มเติม อยู่ในระดับน้อยในทุกพฤติกรรม โดยนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่มี
ค่าเฉลี่ยสูงกว่า

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาตอนต้น) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาตอนปลาย) โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่

ตาราง 4.81 ผลการเปรียบเทียบความชอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ข้อความ	นักเรียนช่วงชั้นที่ 3			นักเรียนช่วงชั้นที่ 4			t-test
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
1. ท่านชอบวิชาภาษาอังกฤษ อย่างน้อยเพียงใด	1.73	0.63	มาก	1.84	0.68	มาก	3.137**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.81 สรุปได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความชอบวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความชอบวิชาภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความชอบวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากเหมือนกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.82 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ข้อความ	นักเรียนช่วงชั้นที่ 3			นักเรียนช่วงชั้นที่ 4			t-test
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
2. ท่านมีทักษะภาษาอังกฤษ มากน้อยเพียงใด							
1. การฟัง	1.45	0.57	มาก	1.32	0.54	น้อย	4.449**
2. การพูด	1.21	0.51	น้อย	1.20	0.47	น้อย	0.291
3. การอ่าน	1.33	0.56	น้อย	1.40	0.58	น้อย	2.456*
4. การเขียน	1.51	0.65	มาก	1.36	0.61	น้อย	4.392**

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.82 สรุปได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะภาษาอังกฤษแตกต่างกันใน 3 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน ส่วนทักษะการพูดไม่พบความแตกต่าง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อยทุกทักษะ ส่วนนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก 2 ทักษะคือ ทักษะการฟังและการเขียน แต่ทักษะการพูดและการอ่านอยู่ในระดับน้อย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.83 ผลการเปรียบเทียบความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ข้อความ	นักเรียนช่วงชั้นที่ 3			นักเรียนช่วงชั้นที่ 4			t-test
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
3. ท่านต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด							
1. การฟัง	2.10	0.69	มาก	2.33	0.68	มาก	6.157**
2. การพูด	2.19	0.74	มาก	2.43	0.67	มาก	6.540**
3. การอ่าน	2.16	0.74	มาก	2.37	0.66	มาก	5.458**
4. การเขียน	2.16	0.74	มาก	2.39	0.67	มาก	5.973**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.83 สรุปได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษในทุก ๆ ทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในทุก ๆ ทักษะ แต่นักเรียนของทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความต้องการปรับปรุงทุกทักษะในระดับมากเหมือนกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.84 ผลการเปรียบเทียบความสำคัญของไวยากรณ์ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ข้อความ	นักเรียนช่วงชั้นที่ 3			นักเรียนช่วงชั้นที่ 4			t-test
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
4. ท่านคิดว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด	2.07	0.66	มาก	2.33	0.62	มาก	7.648**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.84 สรุปได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นเห็นความสำคัญของไวยากรณ์ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากเหมือนกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตาราง 4.85 ผลการเปรียบเทียบความจำเป็นของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนช่วง
ชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ข้อความ	นักเรียนช่วงชั้นที่ 3			นักเรียนช่วงชั้นที่ 4			t-test
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
5. ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในชีวิตของท่านมากน้อยเพียงใด	2.12	0.67	มาก	2.31	0.66	มาก	5.357**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.85 สรุปได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นเห็นความจำเป็นของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับมากเหมือนกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.86 ผลการเปรียบเทียบความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ข้อความ	นักเรียนช่วงชั้นที่ 3			นักเรียนช่วงชั้นที่ 4			t-test
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
6. ท่านต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด	1.66	0.73	มาก	1.93	0.74	มาก	6.758**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.86 สรุปได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากเหมือนกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.87 ผลการเปรียบเทียบกิจกรรมในชั้นเรียนที่ช่วยทำให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ข้อความ	นักเรียนช่วงชั้นที่ 3			นักเรียนช่วงชั้นที่ 4			t-test
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
7. กิจกรรมในชั้นเรียนต่อไปนี้ ช่วยทำให้ท่านมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น อย่างน้อยเพียงใด							
1. การทำแบบฝึกหัด	1.79	0.54	มาก	1.87	0.59	มาก	2.477**
2. การทำข้อสอบ ในชั้นเรียน	1.68	0.59	มาก	1.76	0.63	มาก	2.389*
3. การใช้สถานการณ์ จำลอง	1.56	0.69	มาก	1.89	0.77	มาก	8.681**
4. การใช้บทบาทสมมุติ	1.59	0.70	มาก	1.92	0.73	มาก	8.795**
5. การเล่นเกมปริศนา คำทาย	1.64	0.69	มาก	1.81	0.71	มาก	4.643**
6. การทำกิจกรรมกลุ่ม	1.73	0.68	มาก	1.83	0.71	มาก	2.657**

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.87 สรุปได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่าการทำกิจกรรมในชั้นเรียนทุกกิจกรรมช่วยให้นักเรียนมีทักษะภาษาอังกฤษดีขึ้นในเกือบทุกกิจกรรมพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นกิจกรรมการทำข้อสอบในชั้นเรียนพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยในทุกกิจกรรมนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 และนักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความเห็นอยู่ในระดับมากในทุกกิจกรรมเหมือนกัน

ตาราง 4.88 ผลการเปรียบเทียบกิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ข้อความ	นักเรียนช่วงชั้นที่ 3			นักเรียนช่วงชั้นที่ 4			t-test
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
8. กิจกรรมนอกชั้นเรียนต่อไปนี้ ช่วยทำให้ท่านมีทักษะใน การใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น อย่างน้อยเพียงใด							
1. กิจกรรมเข้าค่ายอบรม	1.52	0.80	มาก	1.74	0.76	มาก	5.321**
2. การอ่านตำราเรียน	1.70	0.67	มาก	1.76	0.68	มาก	1.623
3. การอ่านหนังสือพิมพ์ ต่างประเทศ	1.24	0.75	น้อย	1.51	0.78	มาก	6.506**
4. การฟังเพลง	1.69	0.68	มาก	1.88	0.68	มาก	5.145**
5. การดูภาพยนตร์	1.69	0.71	มาก	1.84	0.69	มาก	4.126**
6. การฟังรายการวิทยุ	1.41	0.69	น้อย	1.64	0.72	มาก	6.337**
7. การดูรายการโทรทัศน์	1.71	0.68	มาก	1.88	0.70	มาก	4.602**
8. การใช้อินเทอร์เน็ต	1.93	0.75	มาก	2.03	0.71	มาก	2.625**
9. การสนทนากับ ชาวต่างประเทศ	1.61	0.95	มาก	2.04	0.91	มาก	8.729**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.88 สรุปได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่างิจกรรมนอกชั้นเรียนช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้นในเกือบทุกกิจกรรมพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ยกเว้นกิจกรรมการอ่านตำราเรียนเท่านั้นที่ไม่พบความแตกต่าง โดยในทุกกิจกรรมนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 จะมีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความเห็นอยู่ในระดับมากเกือบทุกกิจกรรม ยกเว้นกิจกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ และการฟังรายการวิทยุ ที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความเห็นอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 4.89 ผลการเปรียบเทียบต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ข้อความ	นักเรียนช่วงชั้นที่ 3			นักเรียนช่วงชั้นที่ 4			t-test
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
9. ท่านได้ต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษ							
1. ครูชาวไทย	2.27	0.64	มาก	2.21	0.65	มาก	1.849
2. ครูชาวต่างประเทศ	1.13	0.80	น้อย	1.42	0.86	น้อย	6.698**
3. กิจกรรมภาษาอังกฤษที่โรงเรียน	1.59	0.64	มาก	1.54	0.66	มาก	1.475
4. รายการวิทยุ	1.17	0.66	น้อย	1.26	0.70	น้อย	2.676**
5. รายการโทรทัศน์	1.45	0.68	น้อย	1.56	0.75	มาก	2.943**
6. ภาพยนตร์	1.44	0.72	น้อย	1.56	0.77	มาก	3.022**
7. โปรแกรมคอมพิวเตอร์	1.81	0.77	มาก	1.76	0.77	มาก	1.270

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.89 สรุปได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีการใช้ต้นแบบภาษาอังกฤษที่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือต้นแบบครูชาวต่างประเทศ รายการวิทยุ รายการโทรทัศน์ และภาพยนตร์ โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 นอกนั้นอีก 3 ต้นแบบคือ ครูชาวไทย กิจกรรมภาษาอังกฤษที่โรงเรียน และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ไม่พบความแตกต่างระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 และนักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความเห็นในระดับมากเหมือนกัน

ตาราง 4.90 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

ข้อความ	นักเรียนช่วงชั้นที่ 3			นักเรียนช่วงชั้นที่ 4			t-test
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
10. พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน							
1. เข้าเรียนสม่ำเสมอ	2.33	0.67	มาก	2.34	0.66	มาก	0.413
2. ทบทวนบทเรียน	1.43	0.58	น้อย	1.43	0.63	น้อย	0.100
3. ส่งการบ้านตรงเวลา	1.60	0.68	มาก	1.74	0.67	มาก	4.023**
4. ค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด	1.24	0.62	น้อย	1.29	0.66	น้อย	1.359
5. ค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต	1.49	0.76	มาก	1.50	0.76	มาก	0.343
6. ค้นคว้าเพิ่มเติมจากสื่ออื่น ๆ	1.37	0.70	น้อย	1.43	0.70	น้อย	1.488
7. ปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียน	1.62	0.71	มาก	1.67	0.68	มาก	1.308
8. ปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียน	1.58	0.72	มาก	1.60	0.72	มาก	0.553

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.90 สรุปได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษใน 7 กิจกรรมไม่พบความแตกต่างกันคือ เข้าเรียนสม่ำเสมอ ส่งการบ้านตรงเวลา ค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต ปรึกษาเพื่อนและปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียน ซึ่งมีความเห็นอยู่ในระดับมากเหมือนกัน แต่มีพฤติกรรมการทบทวนบทเรียน การค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุดและจากสื่ออื่น ๆ อยู่ในระดับน้อย ในระหว่าง 2 ช่วงชั้นนี้มีเพียงพฤติกรรมเดียวเท่านั้นที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ การส่งการบ้านตรงเวลา โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3

จากตาราง 4.81 – 4.90 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความชอบวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า แต่นักเรียน 2 ช่วงชั้นมีความชอบอยู่ในระดับมาก เหมือนกัน

2. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะภาษาอังกฤษ แตกต่างกันใน 3 ทักษะคือ ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีค่าเฉลี่ย สูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในทักษะการฟังและการเขียน ส่วนการอ่าน นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ย สูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นในระดับน้อยในทุก ๆ ทักษะ แต่นักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 มีความเห็นในระดับน้อยใน 2 ทักษะคือ การพูดและการอ่าน

3. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ ในทุก ๆ ทักษะแตกต่างกัน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียน ทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความต้องการปรับปรุงทักษะในระดับมากเหมือนกัน

4. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อ การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่ นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นเห็นความสำคัญอยู่ในระดับมากเหมือนกัน

5. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีความจำเป็น ในชีวิตประจำวันแตกต่างกัน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่ นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นเห็นความจำเป็นอยู่ในระดับมากเหมือนกัน

6. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากเหมือนกัน

7. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่า กิจกรรมในชั้นเรียนช่วยให้ นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้นในเกือบทุกกิจกรรม โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ย สูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีเห็นความอยู่ในระดับมากในทุกกิจกรรม เหมือนกัน

8. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่า กิจกรรมนอกชั้นเรียนช่วยให้ นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้นในเกือบทุกกิจกรรมพบความแตกต่าง โดยทุกกิจกรรม นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความเห็นอยู่ใน

ระดับมากเกือบทุกกิจกรรมเช่นเดียวกัน ยกเว้นกิจกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเทศและการฟัง
รายการวิทยุ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความเห็นอยู่ในระดับน้อย

9. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีการใช้ต้นแบบแตกต่างกันใน 4 กิจกรรม
คือ ต้นแบบครูชาวต่างประเทศ รายการวิทยุ รายการโทรทัศน์และภาพยนตร์ โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความเห็นในระดับมากเหมือนกัน

10. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษใน 7
กิจกรรมไม่พบความแตกต่างกัน มีเพียงกิจกรรมเดียวที่พบความแตกต่างคือ การส่งการบ้านตรง
เวลา โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 และในทุกกิจกรรมนักเรียนทั้ง 2
ช่วงชั้นมีความเห็นในระดับมากเหมือนกันหรือระดับน้อยเหมือนกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ 2) เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 จำแนกตามขนาดโรงเรียน และ 3) เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาตอนต้น) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาตอนปลาย) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนและครู ช่วงชั้นที่ 3 – 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (stratified random sampling) ได้กลุ่มตัวอย่าง 1,430 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 15,059 คน ส่วนครูกลุ่มตัวอย่างได้จากการเลือกแบบเจาะจง จากครูสอนภาษาอังกฤษช่วงชั้นที่ 3 – 4 จำนวน 91 คน ได้ตัวอย่างครูจำนวน 58 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามลักษณะปลายเปิดและปลายปิด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติและการพรรณนาวิเคราะห์ การวิจัยครั้งนี้ใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การทดสอบค่าที (t - test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (one – way ANOVA หรือ F – test) และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe's test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. สภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่

1.1 ด้านผู้เรียน

1. ข้อมูลทั่วไปและสภาพการจัดการเรียนการสอน

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง บิดามารดามีอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ไม่น้อยกว่า 10,000 บาทต่อเดือน เริ่มเรียนภาษาอังกฤษครั้งแรกในระดับประถมศึกษา ไม่เคยเข้าร่วม

กิจกรรมภาษาอังกฤษ มีครูสอนภาษาอังกฤษเป็นชาวไทย ไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในเทศกาลต่าง ๆ

2. ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 3 อันดับแรกของนักเรียนคือ วิธีการสอนของครู การขาดความรู้ทางไวยากรณ์ และเวลาในการฝึกทักษะ นอกจากนั้นนักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นได้ระบุปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เหมือนกันและต่างกันในแต่ละด้านดังนี้คือ

- 1) ด้านวิธีสอนของครู ปัญหาที่เหมือนกันคือ ครูสอนเข้าใจยาก ตามไม่ทัน ครูไม่มีความชัดเจนในเนื้อหา พูดวกวน ทำให้อธิบายไม่รู้เรื่อง ปัญหาที่ต่างกันคือ ครูไม่ค่อยทบทวนเรื่องเดิมก่อนขึ้นเรื่องใหม่ ไม่มีแผนการสอน สอนไปเรื่อยไม่น่าสนใจ เวลาสั่งงานอธิบายไม่ชัดเจน
- 2) ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน ปัญหาที่เหมือนกันคือ ครูผู้สอนพูดเร็ว มีสำเนียงพูดภาษาอังกฤษที่ผิดเพี้ยน ปัญหาที่ต่างกันคือ ครูดู ตีนักเรียน พูดเสียงเบาทำให้ฟังไม่ชัดเจน
- 3) ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ปัญหาที่เหมือนกันคือ เพื่อน ๆ มักไม่ตั้งใจเรียน คุยเล่นกันทำให้มีเสียงดังรบกวน ไม่กล้าแสดงออก รู้สึกเครียดกลัวพูดผิด ปัญหาที่ต่างกันไม่ได้มีการระบุไว้
- 4) ด้านเวลาในการฝึกทักษะ ปัญหาที่เหมือนกันคือ มีการฝึกทักษะต่าง ๆ น้อย ปัญหาที่ต่างกันคือ นักเรียนไม่ค่อยเข้าใจเรื่องที่ครูกำลังให้ฝึก เวลาน้อยทำให้ฝึกทักษะต่าง ๆ ไม่ทัน
- 5) ด้านการจัดคาบเรียนตามตารางสอน ปัญหาที่เหมือนกันคือ มีเวลาเรียนน้อย เรียนได้ไม่เต็มที่ ปัญหาที่ต่างกันคือ ครูเข้า-ออกห้องเรียนช้า อายกรเรียนในภาคเช้า
- 6) ด้านสื่อการเรียนการสอน ปัญหาที่เหมือนกันคือ มีการใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนแต่อธิบายไม่เข้าใจ และการขาดสื่อการเรียนการสอน ปัญหาที่ต่างกันคือ สื่อไม่ค่อยทันสมัย ไม่น่าสนใจ มีการใช้สื่อประกอบการสอนน้อย ไม่มีภาษาไทยบรรยายประกอบสื่อ
- 7) ด้านหนังสือประกอบการเรียน ปัญหาที่เหมือนกันคือ หนังสือประกอบการเรียนมีน้อย มีไม่ครบ ปัญหาที่ต่างกันคือ คำศัพท์ยาก อ่านไม่ออก ไม่มีภาษาไทยประกอบ บางเนื้อหายาก มักใช้เนื้อหานอกบทเรียน
- 8) ด้านแหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียน ปัญหาที่เหมือนกันคือ ไม่มีการพานักเรียนไปเรียนนอกชั้นเรียน ปัญหาที่ต่างกันคือ นักเรียนไม่รู้จะฝึกสื่อสารภาษาอังกฤษกับใครและขาดแหล่งเรียนรู้นอกโรงเรียน

9) ด้านการขาดความรู้ทางไวยากรณ์ ปัญหาที่เหมือนกันคือ ครูไม่เน้นการสอนไวยากรณ์ นักเรียนจากภู่วิทยากรณ์ไม่ค่อยได้ ปัญหาที่ต่างกันคือ ไม่รู้จะใช้ไวยากรณ์อย่างไรในการพูดและเขียนสื่อความหมาย และขาดเทคนิคการจำ

1.2 ด้านครูผู้สอน

1. ข้อมูลทั่วไปและสภาพการจัดการเรียนการสอน

ครูกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 41 – 50 ปี มีประสบการณ์ในการสอน 21 – 30 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ ส่วนใหญ่เข้ารับการอบรมเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษ สอนมากกว่า 1 วิชา มีจำนวนนักเรียน 31 – 40 คนต่อห้องเรียน ครูมีภาระงานสอนภาษาอังกฤษ 16 – 20 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ครูมีการผลิตเอกสารประกอบการสอนร้อยละ 61 – 67 และมีการทำวิจัยร้อยละ 18 – 30 ส่วนการผลิตสื่อการเรียนการสอนมีเพียงร้อยละ 5 – 8 ครูมีปัญหาภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับภาระงานสอนอยู่ในระดับปานกลางถึงระดับน้อย ส่วนขวัญและกำลังใจของครูในโรงเรียนขนาดเล็กอยู่ในระดับปานกลาง ครูในโรงเรียนขนาดกลางอยู่ในระดับน้อย แต่ครูโรงเรียนขนาดใหญ่อยู่ในระดับมาก สำหรับโอกาสที่ครูได้พัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษ ครูโรงเรียนขนาดใหญ่ขนาดกลาง และขนาดเล็กมีโอกาสพัฒนาในระดับมากที่สุด ระดับมาก และระดับปานกลางตามลำดับ

ในทุกขนาดโรงเรียน ครูมีความถนัดในการสอนไวยากรณ์อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับการสอนด้านการฟัง การสอนพูด และการสอนเขียน อยู่ในระดับปานกลางถึงน้อยที่สุด ส่วนการสอนอ่าน ครูในโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางมีความถนัดในการสอนอ่านในระดับมากถึงมากที่สุด แต่ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ครูมีความถนัดในการสอนอ่านในระดับน้อย

ครูในทุกขนาดโรงเรียนมีความเห็นว่า ความสามารถด้านการฟังและด้านการพูดมีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุดต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนไวยากรณ์และการอ่านมีความสำคัญในระดับปานกลางถึงน้อยที่สุด และด้านการเขียนนั้นมีความสำคัญในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

ในทุกขนาดโรงเรียน ครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและด้านการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับด้านไวยากรณ์และด้านการอ่าน มีความต้องการพัฒนาในระดับปานกลางถึงระดับน้อยที่สุด แต่ในด้านการเขียน ครูโรงเรียนขนาดเล็กต้องการพัฒนาในระดับมากที่สุด ส่วนครูในโรงเรียนขนาดกลางต้องการพัฒนาในระดับปานกลาง และครูโรงเรียนขนาดใหญ่ต้องการพัฒนาในระดับน้อย

โดยรวมครูใช้หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษตามที่กระทรวงกำหนด ปี 2544 มีการสอบถามความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษา และมีส่วนร่วมในการพัฒนาวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ครูใช้เครื่องมือวัดผลแบบข้อสอบปรนัย การออกข้อสอบอัตนัย การปฏิบัติจริง และการใช้ชิ้นงาน/แฟ้มสะสมในการวัดผลแล้ว ยังมีครูอีกจำนวนหนึ่งที่ใช้การวัดผลโดยการนำเสนอผลงาน การใช้บทบาทสมมติ และใช้สมุดงาน

ครูในทุกขนาดโรงเรียนมีความเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญร้อยละร้อย และเห็นว่าไวยากรณ์ช่วยให้การสื่อสารได้ถูกต้อง ชัดเจน และมีประสิทธิภาพ

2. ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ครูผู้สอนได้ระบุปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษตามประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านภาระงานสอน ต้องสอนหลายวิชา หลายคาบ ต้องทำกิจกรรมอื่นของโรงเรียน ทำให้มีเวลาในการเตรียมการสอนน้อย สอนไม่ทันตามหลักสูตร ข้อเสนอแนะ ขอให้เพิ่มอัตราครูและเพิ่มชั่วโมงสอนให้เหมาะสมตามหลักสูตรมากขึ้น

2. ด้านหลักสูตร ความมุ่งหวังของหลักสูตรอยู่ในสภาพที่เป็นอุดมคติและเป็นไปได้อย่าง เนื่องจากไม่มีการประเมินความพร้อมของหลักสูตร มาตรฐานของหลักสูตรเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนในเมือง หลักสูตรสถานศึกษาเน้นความเป็นท้องถิ่นมากเกินไป อาจทำให้นักเรียนด้อยศักยภาพในการแข่งขัน หลักสูตรไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน / ชุมชน และการแข่งขันเข้ามหาวิทยาลัย จัดเวลาให้เรียนน้อย ไม่สอดคล้องกับกิจกรรม และไม่มั่นใจในมาตรฐานของหลักสูตรที่สถานศึกษาสร้างขึ้นเอง ข้อเสนอแนะ ปรับมาตรฐานของหลักสูตรให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ ใช้หลักสูตรแกนกลางเป็นหลักและเสริมด้วยหลักสูตรท้องถิ่น ควรมีผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรมาร่วมสร้างหลักสูตร ปรับเวลาที่ใช้และกิจกรรมให้เหมาะสมมากขึ้น ควรมีการนิเทศติดตามและประเมินผลการบริหารหลักสูตรอย่างจริงจัง

3. ด้านผู้เรียน พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนมีน้อยและแตกต่างกัน นักเรียนไม่มีนิสัยรักการอ่านและการค้นคว้า ขาดความรับผิดชอบ ไม่กล้าแสดงออก ไม่เห็น

ความสำคัญของภาษาอังกฤษ จำนวนนักเรียนต่อห้องเรียนมีมากเกินไป ข้อเสนอแนะ ควรมีการปรับปรุงพื้นฐานภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน มีการนำรุ่นพี่ที่ประสบความสำเร็จมาพูดคุยแนะนำการเรียนให้รุ่นน้อง ให้มีการจัดกิจกรรมเสริมการเรียน เช่น การแสดงละครหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นควรจัดให้มีนักเรียน 25 – 30 คนต่อห้องเรียน

4. ด้านสื่อประกอบการสอน ขาดงบประมาณสนับสนุน ทำให้สื่อมีจำนวนน้อย ไม่เพียงพอ เช่น มีคอมพิวเตอร์ไม่เพียงพอ ห้องสมุดไม่ทันสมัย การสร้างสื่อประกอบการสอน

ใช้เวลามาก ราคาแพงและสร้างยาก บางสื่อการสอนไม่สอดคล้องกับสาระของหลักสูตร ข้อเสนอแนะ จัดสรรงบประมาณให้เพียงพอและทั่วถึง ปรับปรุงห้องสมุดและ internet ให้เอื้อต่อการเรียนรู้และให้มีจำนวนที่เพียงพอ มีการใช้เอกสารคำสอนที่เป็นมาตรฐานแกนกลางเดียวกัน ลดภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอน จะได้มีเวลาเตรียมสื่อการสอน

5. ด้านแหล่งการเรียนรู้ มีโอกาสใช้น้อยเนื่องจากอยู่ห่างไกล ไม่มีงบประมาณสนับสนุน การใช้แหล่งการเรียนรู้เสียเวลามาก กระทบต่อเวลาเรียนของรายวิชาหรือกิจกรรมอื่น ๆ มาก ข้อเสนอแนะ สนับสนุนงบประมาณการเดินทางเพื่อไปใช้แหล่งเรียนรู้ภายนอก ให้นุรณาการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเข้ากับกิจกรรมในรายวิชาต่าง ๆ ประสานขอความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกเพื่อสร้างและพัฒนาแหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียนที่อยู่ใกล้โรงเรียนให้เอื้อต่อการเรียนมากที่สุด

6. ด้านวิธีสอน สอนแบบเดิม ไม่มีวิธีสอนที่หลากหลาย ครูบางท่านใช้การสอนแบบใหม่ที่เน้นการปฏิบัติ นักเรียนให้ความร่วมมือน้อย ทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่บรรลุผล ไม่มีโอกาสในการไปฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเท่าที่ควร ข้อเสนอแนะ อบรมเทคนิคการสอนแบบใหม่ให้กับครูผู้สอน ปรับใช้วิธีการสอนจากแนวตั้งเดิมเป็นการสอนแนวใหม่ และกระตุ้นนักเรียนเป็นระยะ ๆ ให้มีพฤติกรรมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ควรมีแผนสำเร็จรูปให้ใช้อย่างหลากหลาย

7. ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นเป็นกิจกรรมที่ทำขึ้นแบบพอผ่านไปที ไม่ได้เป็นกิจกรรมที่เสริมหลักสูตรอย่างแท้จริง ขาดความต่อเนื่องในการจัดกิจกรรม มีงบประมาณน้อย กิจกรรมไม่สอดคล้องกับผู้เรียนและชุมชน ข้อเสนอแนะ ควรมีการนิเทศ ติดตาม และประเมินผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้เกิดความเป็นรูปธรรมมากขึ้น เพิ่มครูและงบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรม ลดชั่วโมง meeting แล้วจัดเวลาเพิ่มให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าอย่างอิสระ

8. ด้านการวัดและประเมินผล ใช้เวลาในการประเมินนาน ทำให้นักเรียนขาดความกระตือรือร้น จำนวนนักเรียนต่อห้องเรียนมีมาก ทำให้การประเมินนักเรียนในชั่วโมงเรียนทำได้ยาก ขาดเครื่องมือในการประเมินที่มีคุณภาพ นักเรียนขาดความรับผิดชอบต่อกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้การวัดและประเมินผลขาดประสิทธิภาพ ข้อเสนอแนะ ควรปรับวิธีการวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับข้อจำกัดด้านเวลาและนักเรียน เช่น ใช้ระบบกลุ่ม โครงการ ชิ้นงาน มีการประชุมเชิงปฏิบัติการในการสร้างเครื่องมือวัดผลที่มีคุณภาพ ควรตัดสินผลการเรียนของนักเรียนแบบเดิม คือให้มีการสอบตกซ้ำชั้นได้

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 – 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6) จำแนกตามขนาดโรงเรียน สรุปได้ดังนี้คือ

1. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความชอบวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากพอ ๆ กัน
2. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนอยู่ในระดับน้อย ยกเว้นโรงเรียนขนาดใหญ่เท่านั้นที่นักเรียนประเมินทักษะการเขียนของตนเองในระดับมาก และในทุกทักษะโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า แต่ระหว่างโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนขนาดเล็ก ไม่พบความแตกต่าง
3. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษในระดับมากทุกทักษะ แต่ระหว่างขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ในทุกทักษะ โดยนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางมีความต้องการปรับปรุงในทุกทักษะสูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่
4. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียน ภาษาอังกฤษในระดับมากพอ ๆ กัน
5. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันในระดับมาก โดยโรงเรียนขนาดกลางมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดใหญ่
6. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความต้องการทำงานในสถานที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมาก โดยโรงเรียนขนาดกลางมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดใหญ่
7. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความเห็นว่ากิจกรรมในชั้นเรียนทุกกิจกรรมช่วยทำให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นในระดับมากพอ ๆ กัน มีเพียง 2 กิจกรรมคือ การเล่นเกมปริศนาคำทายและการทำกิจกรรมกลุ่มเท่านั้นที่โรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก
8. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีความเห็นว่ากิจกรรมนอกชั้นเรียนส่วนใหญ่ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นในระดับมาก และโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า ยกเว้นกิจกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเทศเท่านั้นที่อยู่ในระดับน้อย
9. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนเห็นว่าได้ต้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษจากครูชาวไทยและจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในระดับมาก ส่วนต้นแบบที่เหลือมีความเห็นอยู่ในระดับน้อยเกือบทุกรายการ โดยโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าทุกรายการ
10. ทุกขนาดโรงเรียน นักเรียนมีพฤติกรรมการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ส่งการบ้านตรงเวลา ปรีกษาเพื่อนและปรีกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียนอยู่ในระดับมาก ส่วนพฤติกรรมการ

พบทวนบทเรียนและการค้นคว้าเพิ่มเติมอยู่ในระดับน้อยในทุกพฤติกรรม โดยนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า

3. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาตอนต้น) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาตอนปลาย) สรุปได้ดังนี้คือ

1. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความชอบวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า แต่นักเรียน 2 ช่วงชั้นมีความชอบอยู่ในระดับมากเหมือนกัน
2. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีทักษะภาษาอังกฤษแตกต่างกันใน 3 ทักษะคือ ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในทักษะการฟังและการเขียน ส่วนการอ่าน นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นในระดับน้อยในทุก ๆ ทักษะ แต่นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความเห็นในระดับน้อยใน 2 ทักษะคือ การพูดและการอ่าน
3. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษทุก ๆ ทักษะแตกต่างกัน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความต้องการปรับปรุงทักษะในระดับมากเหมือนกัน
4. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นเห็นความสำคัญอยู่ในระดับมากเหมือนกัน
5. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันแตกต่างกัน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นเห็นความจำเป็นในระดับมากเหมือนกัน
6. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความต้องการทำงานในสถานที่มีการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากเหมือนกัน
7. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่ากิจกรรมในชั้นเรียนช่วยให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้นในเกือบทุกกิจกรรม โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความเห็นอยู่ในระดับมากทุกกิจกรรมเหมือนกัน

8. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความเห็นว่า กิจกรรมนอกชั้นเรียนช่วยให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้นในเกือบทุกกิจกรรมพบความแตกต่าง โดยทุกกิจกรรมนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความเห็นอยู่ในระดับมากเกือบทุกกิจกรรมเช่นเดียวกัน ยกเว้นกิจกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเทศและการฟังรายการวิทยุ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความเห็นอยู่ในระดับน้อย

9. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีการใช้ต้นแบบแตกต่างกันใน 4 กิจกรรมคือ ต้นแบบจากครูชาวต่างประเทศ รายการวิทยุ รายการโทรทัศน์และภาพยนตร์ โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แต่นักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความเห็นในระดับมากเหมือนกัน

10. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษใน 7 กิจกรรมไม่พบความแตกต่างกัน มีเพียงกิจกรรมเดียวที่พบความแตกต่างคือ การส่งการบ้านตรงเวลา โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 และในทุกกิจกรรมนักเรียนทั้ง 2 ช่วงชั้นมีความเห็นในระดับมากเหมือนกันหรือระดับน้อยเหมือนกัน

อภิปรายผล

จากการศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 คือ หลักสูตรมีความเป็นอุดมคติสูง ปฏิบัติได้ยาก ซึ่งสอดคล้องกันกับความเห็นของประพาศน์ พงษ์ธิประภา (2548, หน้า 15) ที่สรุปว่า ทุกวันนี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในเมืองไทยไม่ประสบความสำเร็จ เด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษจากระดับอนุบาลถึงประถมศึกษาและมหาวิทยาลัยเป็นเวลานานถึง 16 ปี ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ เป็นเพราะการสอนของครูเน้นเรื่องวิธีสอน แต่ไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องหลักสูตร ทำให้การเรียนการสอนมีปัญหา เนื่องจากหลักสูตรกำหนดกว้างเกินไป ทำให้บรรลุมิติวัตถุประสงค์ยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน 2544 ที่แต่ละโรงเรียนใช้ยังไม่ได้มีการปรับให้เข้ากับผู้เรียน สภาพแวดล้อมในท้องถิ่น ส่วนใหญ่หลักสูตรแกนกลางกำหนดมาอย่างไรก็สอนไปตามที่หลักสูตรแกนกลางกำหนดมาให้ นอกจากนั้นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้ลดคาบเวลาเรียนภาษาอังกฤษลงจากเดิม 4 คาบต่อสัปดาห์เหลือเป็น 2 คาบต่อสัปดาห์ ทำให้นักเรียนไม่มีเวลาเรียนและฝึกการใช้ภาษาอังกฤษเท่าที่ควร ส่งผลให้ประสิทธิภาพการเรียนของนักเรียนลดลง

2. ผลการวิจัยพบว่า ครูต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดระดับมากถึงมากที่สุด แสดงว่าความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของครูมีน้อย ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานเพื่อการสื่อสาร จึงทำให้ไม่สามารถสอนนักเรียนให้มีทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารบรรลุตาม จุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศได้ นอกจากนั้นผลจากการทดสอบวัดความรู้ความสามารถของครู 9 พันคนใน 30 จังหวัดที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีครูสอนภาษาอังกฤษร้อยละ 75 สอบไม่ผ่าน (วีรบุษ ปิณฑวนิช, 2547, หน้า 14) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าครูไม่ได้ขาดเพียงทักษะการฟังและการพูดเท่านั้น แต่ยังขาดทักษะ ภาษาอังกฤษด้านอื่น ๆ เช่น การอ่าน การเขียน รวมทั้งไวยากรณ์ การที่มีครูสอนภาษาอังกฤษที่ด้วย คุณภาพส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ด้วยคุณภาพตามไปด้วย ทำให้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานโลก ส่งผลถึงความสามารถ ในการพัฒนาและการแข่งขันของประเทศในเศรษฐกิจโลกยุคไร้พรมแดน

3. ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษน้อยและมีพื้นฐานความรู้เดิมของ ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ไม่มีนิสัยรักการอ่านและการค้นคว้า การที่ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษ น้อยและแตกต่างกันเนื่องจากผู้สอนในระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่มุ่งสอนหลายวิชา ดังนั้นครูที่ สอนภาษาอังกฤษอาจสำเร็จการศึกษาทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือภาษาไทย ทำให้ครูไม่มี ความรู้ภาษาอังกฤษแน่นพอที่จะสอนนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์ (2548, หน้า 27) ได้ทำการวิจัยพบว่า มีครูสอนไม่ตรงสาขาวิชาเฉลี่ย 10 – 40 % ซึ่งเป็นการทำลาย การศึกษาของชาติ นอกจากนั้นคุณภาพของโรงเรียนในเมืองและชนบทไม่เท่ากัน ส่งผลให้เด็ก นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษต่างกัน คือเด็กส่วนใหญ่ที่เรียนระดับประถมศึกษาในเขตเมืองจะ มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษดีกว่าเด็กที่เรียนระดับประถมศึกษาจากโรงเรียนในเขตนอกเมือง

นอกจากนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า เด็กนักเรียนไม่มีนิสัยรักการอ่านและการค้นคว้า ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติที่ระบุว่า เด็กนักเรียนกลุ่มอายุ 10 – 14 ปี เป็น กลุ่มที่อ่านหนังสือน้อยที่สุด คิดเป็น 1.28 นาทีต่อปี (มนตรี โคตรคันทา, 2546, หน้า 1) การที่เด็กไม่มี นิสัยรักการอ่านและการค้นคว้ามิได้เป็นอุปสรรคแต่เฉพาะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ยังเป็น อุปสรรคต่อการเรียนวิชาอื่นด้วย ถ้าเด็กมีนิสัยรักการอ่านและการค้นคว้า เด็กสามารถจะศึกษาหา ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับการศึกษาดูตลอดชีวิต เป็นไปตามหลักการจัด การศึกษาของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่ระบุว่าให้ส่งเสริมผู้เรียนได้พัฒนา และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 4)

4. ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ทั้งผู้เรียนและผู้สอนเห็นความสำคัญของการเรียนการสอน โครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งตรงข้ามกับนักการศึกษาบางท่านและกระทรวงศึกษาธิการ ที่ไม่ค่อยเห็น

ความสำคัญของโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ดังคำกล่าวของจาตุรนต์ ฉายแสง (2547, หน้า 15) ที่ระบุว่า ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยอยู่ที่การเน้นโครงสร้างไวยากรณ์มากเกินไป และต้องการให้เปลี่ยนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเน้นเรื่องการสื่อสารแทน แต่โดยความเป็นจริงแล้วการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสามารถทำได้ไปพร้อมกับการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) Weaver (1979, p. 3) กล่าวว่า การที่ได้ศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์จะช่วยทำให้เป็นผู้ใช้ภาษาได้ดีขึ้น ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งสอดคล้องกับ Dickins และคณะ (1988, p. 636) ที่สรุปว่า ไวยากรณ์นั้นไม่สามารถทำหน้าที่โดยตัวของมันเองได้ แต่จะทำหน้าที่เป็นเครื่องมือช่วยให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ ในการที่จะเข้าใจและสื่อความหมายในระดับสูงได้ ถ้าผู้เรียนขาดความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสม

นอกจากนั้น Finocchiaro (1989, p. 3) กล่าวว่า ครูผู้สอนไม่จำเป็นจะต้องเลือกใช้วิธีหนึ่งวิธีใดเท่านั้น เนื่องจากการที่จะใช้วิธีสอนแบบไหนต้องคำนึงถึง 1) วัตถุประสงค์ของการสอน 2) ทักษะและความต้องการของผู้เรียน 3) เวลาที่ใช้สอน 4) บุคลิกภาพของผู้สอน และ 5) การเตรียมตัวในการสอนของผู้สอนแต่ละครั้ง ดังนั้นวิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ควรเน้นวิธีการสอนที่ผสมผสาน (Eclectic method) ที่เป็นการเลือกอย่างระมัดระวังจากหลากหลายวิธีการสอนแล้วรวมกันเข้าเป็นกระบวนการสอน ซึ่งต้องกลมกลืนไปกับบุคลิกภาพของครูผู้สอนและความต้องการของผู้เรียน การสอนภาษาอังกฤษในเมืองไทยจึงตามกระแส วิธีไหนเป็นที่นิยมก็ใช้วิธีนั้นวิธีเดียว ซึ่งเป็นการไม่ถูกต้อง

5. ผลการวิจัยพบว่า ครูมีการทำวิจัยน้อย ในมาตรฐานด้านครูของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) มาตรฐานที่ 10 ตัวบ่งชี้ที่ 10.7 ระบุว่า ครูมีการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนและนำไปพัฒนาผู้เรียน ดังนั้นจึงควรเร่งจัดการอบรมให้ความรู้แก่ครูเกี่ยวกับการทำวิจัยเพื่อให้ครูสามารถทำวิจัยได้ เพราะการวิจัยเป็นการแสวงหาความรู้ ทำให้ครูมีวิธีการสอนที่ทันสมัย สามารถศึกษาหาความรู้ได้ด้วยตนเอง และสามารถปรับปรุงวิธีสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งครูสามารถใช้การวิจัยในชั้นเรียนค้นหาวิธีสอนที่เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียนและธรรมชาติของนักเรียนที่ครูสอนอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการจัดการศึกษาตาม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตราที่ 22 ที่ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมมนตรี, 2545ข, หน้า 13)

6. ผลการวิจัยพบว่า ครูมีการผลิตสื่อน้อย แต่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 65 ได้ระบุว่า "ให้มีการพัฒนาบุคลากรทั้งด้านผู้ผลิต ผู้ใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เพื่อให้มีความรู้ความสามารถและทักษะในการผลิต รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม มีคุณภาพและประสิทธิภาพ" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานรัฐมนตรี, 2545ข, หน้า 37) ดังนั้นจึงจำเป็นต้องอบรมครูให้มีความรู้เกี่ยวกับสื่อและการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ครูจะสามารถผลิตสื่อเองได้ ทั้งนี้เพราะโรงเรียนต้องจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาในชุมชน สังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณสมบัติอันพึงประสงค์ รวมถึงจัดให้สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด และความสนใจของแต่ละกลุ่มเป้าหมาย (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 2) ฉะนั้นครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรมีบทบาทในการพัฒนาและผลิตสื่อการเรียนรู้ เพื่อให้ได้สื่อที่มีความสอดคล้องกับกลุ่มสาระวิชาภาษาอังกฤษของหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียน ทั้งนี้เพราะสื่อการเรียนรู้เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การจัดการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์ สื่อเป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้ ความคิด เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมและประสบการณ์ให้กับผู้เรียน (ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ, 2545, หน้า 32) ถ้าครูสามารถผลิตสื่อเองได้ จะได้สื่อที่เหมาะสมกับเนื้อหาของบทเรียนและธรรมชาติของผู้เรียน ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

7. ครูมีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด ปกติครูต้องทำงานอื่นนอกเหนืองานสอน เช่น งานธุรการ งานวิชาการ และกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ ของโรงเรียน หลังจากคณะกรรมการปฏิรูประบบราชการได้เสนอมาตรการปรับขนาดกำลังคนภาครัฐโดยไม่ได้เพิ่มอัตราใหม่ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2541 (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2542, หน้า 126) ทำให้โรงเรียนไม่ได้อัตราคืนเพื่อบรรจุครูใหม่หลังจากมีข้าราชการครูเกษียณอายุ ผนวกเข้ากับโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต: เกษียณก่อนกำหนด เพื่อส่งเสริมให้คนออกจากราชการและไปประกอบอาชีพใหม่ ทำให้ขณะนี้ครูขาดแคลนอยู่ 94,870 อัตราทั่วประเทศ (สพฐ. ขอเงินเดือนเกษียณจ้างครู ต่ออายุราชการวิชาที่ขาดแคลน, 2549) เมื่อจำนวนครูลดลงจึงทำให้ภาระงานของครูเพิ่มขึ้นทั้งภาระงานสอนและภาระอื่นนอกเหนืองานสอน ควรลดภาระงานอื่นลงเพื่อครูจะได้มีเวลาเตรียมการสอนและผลิตสื่อการสอนมากขึ้น

8. ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทุกทักษะมากกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพความพร้อมของโรงเรียนด้านงบประมาณ คุณภาพของครูผู้สอน และความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่ดีกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินของ สมศ. ปี พ.ศ. 2544 – 2548 ที่ระบุว่า โรงเรียนกว่า 20,000 โรง คิดเป็น 2 ใน 3 ของ

โรงเรียนทั่วประเทศไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินของ สมศ. ซึ่งโรงเรียนเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนขนาดเล็ก โรงเรียนขยายโอกาสและอยู่ห่างไกล (นร. 4.5 ล้านคนรับชะตากรรมหลัง ร.ร. กว่า 2 หมื่น โรงตกมาตรฐาน, 2549)

9. ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โดยทั่วไปนักเรียนที่จบการศึกษาช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีส่วนใหญ่จะศึกษาต่อระดับช่วงชั้นที่ 4 ส่วนนักเรียนที่มีผลการเรียนรองลงมาจะศึกษาต่อทางด้านสายอาชีพ นักเรียนที่เลือกเรียนต่อช่วงชั้นที่ 4 มักมุ่งศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัยและระดับที่สูงต่อไป นักเรียนกลุ่มนี้ตระหนักถึงบทบาทสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 และเข้าใจว่าความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษมีผลต่อการศึกษาต่อระดับสูง เช่น คะแนนวิชาภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกคณะหรือมหาวิทยาลัยที่นักเรียนต้องการสอบเข้าไปศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา หรือการที่จะศึกษาต่อในระดับปริญญาโทต้องผ่านการทดสอบภาษาอังกฤษก่อน เพราะถือว่าผู้ที่ศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาน่าจะมีความสามารถภาษาอังกฤษพอที่จะอ่านตำราหรือบทความภาษาอังกฤษได้เพื่อประโยชน์ในการทำวิจัยต่อไป

10. ผลการวิจัยพบว่า ครูบางส่วนมีความเห็นว่านักเรียนไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ ซึ่งตรงกันข้ามกับความเห็นของนักเรียนที่ระบุว่า ชอบวิชาภาษาอังกฤษและเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันในระดับมาก แสดงว่ามีครูผู้สอนบางท่านยังค้นไม่พบความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียน การที่ครูมีความเห็นว่านักเรียนไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษอาจทำให้ครูผู้สอนมีความคาดหวังต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับต่ำ อาจขาดกำลังใจ ไม่ทุ่มเทในการสอน ทำให้ในที่สุดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำ แต่หากครูผู้สอนได้ทราบว่าแท้จริงแล้วนักเรียนเห็นความสำคัญและชอบเรียนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนจะมีความคาดหวังต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูง พร้อมทุ่มเทให้กับการสอน ผลที่ได้รับทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงตามไปด้วย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องพยายามค้นหาความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียนเพื่อให้เป็นไปตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักผู้เรียนสำคัญที่สุด (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 3)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากข้อค้นพบ

1. ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษให้มีความเป็นไปได้ในเชิงปฏิบัติ ไม่ให้หลักสูตรกว้างเกินไป และควรมีความสอดคล้องกับท้องถิ่น รวมทั้งมีการเพิ่มคาบเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ให้นักเรียนมีเวลาในการเรียนและฝึกฝนมากขึ้น
2. ควรจัดอบรมให้ความรู้ด้านภาษาอังกฤษให้กับครูผู้สอน ทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และความรู้ทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์เป็นระยะ ๆ อย่างต่อเนื่อง
3. ควรจัดให้มีการอบรมครูสอนภาษาอังกฤษในเรื่องเกี่ยวกับเทคนิคการสอน การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ การทำสื่อการสอน การวิจัย และการวัดและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง เพื่อครูจะได้นำความรู้เหล่านี้มาปรับเปลี่ยนวิธีสอนของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
4. ควรส่งเสริมให้ครูมีการผลิตสื่อการเรียนการสอนเอง เพื่อให้ได้สื่อที่เหมาะสมกับบทเรียน และธรรมชาติของผู้เรียน
5. ควรมีการส่งเสริมให้ครูทำวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เพื่อครูจะได้นำความรู้ที่ได้จากการทำวิจัยมาปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
6. ควรมีการบูรณาการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเข้ากับวิชาอื่น ๆ และกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน
7. ควรมีการสนับสนุนเรื่องงบประมาณเพื่ออำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น การพานักเรียนออกไปใช้แหล่งเรียนรู้ภายนอกโรงเรียน การเพิ่มสื่อการเรียนการสอน การเพิ่มจำนวนคอมพิวเตอร์ หรือการให้บริการอินเทอร์เน็ตที่โรงเรียน เป็นต้น
8. ควรจ้างครูชาวต่างประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และสำเร็จการศึกษาทางการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมาสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อยกมาตรฐานการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของเด็กไทย
9. ควรบรรจุครูระดับชั้นประถมศึกษาให้สอนตรงกับวิชาเอกที่สำเร็จการศึกษา เช่น วิชาภาษาอังกฤษ ควรบรรจุครูที่จบเอกวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อครูผู้สอนจะได้มีความแน่นในเนื้อหาวิชาที่สอน เพราะความรู้ระดับชั้นประถมศึกษาเป็นความรู้พื้นฐานและมีความสำคัญต่อการศึกษาในระดับที่สูงต่อไปของผู้เรียน
10. ควรเพิ่มค่าตอบแทนให้กับบุคคลที่อยู่ในอาชีพครูเพื่อเอื้อให้ผู้ที่มีความรู้ความสามารถเข้าสู่อาชีพครูมากขึ้น โดยเฉพาะผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกภาษาอังกฤษ เพื่อมิให้บุคคลเหล่านี้ไปประกอบอาชีพอื่นที่ให้รายได้ดีกว่าอาชีพครูอย่างที่เห็นเป็นอยู่ในปัจจุบัน

11. ควรมีการคืนอัตราครูที่เกษียณอายุหรือจ้างครูที่เกษียณอายุไปแล้วแต่ยังมีความสามารถให้กลับมาช่วยสอนในวิชาที่ขาดแคลนหรือจำเป็น เช่น วิชาภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และนักเรียนเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้นเรียน
2. ควรมีการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาอังกฤษ
3. ควรมีการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเป็นระยะ ๆ เช่น 3 ปีครั้ง หรือ 5 ปีครั้ง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2525). **หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524**. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2534). **หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)**. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). **หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539**. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าพอสต์ภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545 ก). **คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าพอสต์ภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545 ข). **แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา**. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546 ก). **การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าพอสต์ภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546 ข). **การประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ (National Test)**. ม.ป.ท.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546 ค). **ผังมโนทัศน์และสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่ม สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). **นโยบายและแผนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี**. กรุงเทพฯ: การศาสนา กรมการศาสนา.
- กาญจนา ปราบพาล. (2545, 8 สิงหาคม). การศึกษาไทยอ่อนอังกฤษ. *เดลินิวส์*. 1, 10.
- กานดา ณ ถลาง. (2515). **วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา**. กรุงเทพฯ: พระจันทร์.
- เกื้อ วงศ์บุญสิน และสุภาณี สุรเสียงสังข์. (2547). **ทักษะแรงงานไทยในอนาคตที่พึงประสงค์**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จาตุรนต์ ฉายแสง. (2547, 29 สิงหาคม). **จาตุรนต์ สั่งยกเลิกโครงการเรียนภาษาอังกฤษ. ไทยรัฐ**.
- 15.
- จินตนา สุขจามันท์. (2543). **การเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ**. เชียงใหม่: นพบุรีการพิมพ์.

จินตนา สุจจันันท์ (2546, มกราคม - มิถุนายน). การกลับมามีบทบาทอีกครั้งหนึ่งของการเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21. ศึกษาศาสตร์สาร 30(1), 40 - 43.

จิราพร ขุนนะ (2539). องค์ประกอบบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สงขลา.

ชมรมกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน (ชกฐ.). ม.ป.ป. แนวทางการจัดทำสาระการเรียนรู้หลักสูตรสถานศึกษา. กรุงเทพฯ: บัคพอยท์.

ชัยรัตน์ ไซตีสัทธิเมธา (2539). ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ชัยวัน พรประสิทธิ์ (2539). การศึกษาปัญหาและความต้องการทางด้านการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนเอกชน จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ชูศรี สุวรรณโชติ. (2544). หลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: ทิซซิ่งเอด.

ทรงศรี สรณสถาพร (2536). การสำรวจความจำเป็นและปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษและความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลในสังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

ทิพวัลย์ มาแสง. (2532). การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. กรุงเทพฯ: ทิพย์อักษร.

นร. 4.5 ล้านคนรับชะตากรรมหลัง ร.ร.กว่า 2 หมื่นโรงตกมาตรฐาน. (2549). [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา [http://www.manager.co.th/asp-bin/PrintNews.aspx?NewsID=](http://www.manager.co.th/asp-bin/PrintNews.aspx?NewsID=9490000107014)

9490000107014. (23 สิงหาคม, 2549).

บุษราภรณ์ ทับทิมงาม. (2542). การศึกษาปัญหา ความต้องการ และวิธีการพัฒนาสมรรถภาพทางการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ของครูประถมศึกษาในเขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ประทุม เจริญผล. (2536). องค์ประกอบบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับที่ 5 ในเขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี นครราชสีมา.
- ประพาศน์ พงษ์ประภา. (2548, 22 สิงหาคม). ชี้อายุเด็กไทยพูดอังกฤษไม่ได้เพราะสื่อไทยไม่พัฒนา. *ไทยรัฐ*. 15.
- ประไพ กลิ่นขจร (2536). การสำรวจปัญหาและแนวทางปฏิบัติที่เป็นอยู่ในห้องเรียนขนาดใหญ่. *ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์)*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปั้นเด็กไทยคุณภาพ. (2549, 1 สิงหาคม). *ไทยรัฐ*. 15.
- ปานตา ใช้เทียมวงศ์. (2536). Five Steps ของการสอนภาษาอังกฤษ ใน แรมสมร อยู่สถาพร (บรรณาธิการ) *เทคนิคและวิธีสอนในระดับประถมศึกษา*. 153 – 158.
- พฤทธิ์ ศิริบรรณพิทักษ์. (2548). ชี้อายุสอนไม่ตรงสาขาที่เรียนทำลายการศึกษา. *เดลินิวส์*. 27.
- พัชรินทร์พร ชูรัตน์. (2539). พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตการศึกษา (ภาษาอังกฤษ) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มนตรี โคตรคันหา. (2546). รวมพลังรักการอ่านแก้วิกฤตคนไทยไม่รักการอ่านหนังสือ. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://www.Krumontree.com/26march03>. (13 ธันวาคม, 2546).
- "แมว" จี๋ ศธ. ไรต์แม่ปฏิรูปการศึกษา. (2548, 19 เมษายน). *ข่าวสด*. 33.
- รัชณี แสนมีนา. (2536). ปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษของครูในสาขาโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 10. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- รุ่งทิพย์ พรหมศิริ. (2539). การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการในการอบรมการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 12. *ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)* บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ลม เปลี่ยนทิศ. (2547, 29 มิถุนายน). *คุณภาพคนไทยถดถอย*. *ไทยรัฐ*. 5.
- วันชัย วัฒนชัยวิทย์. (2526). การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: เจริญกิจ.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2537). *กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- วิภาดา เกตุกล้ายา. (2541). การศึกษาสมการที่เหมาะสมในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วีรบุช ปิณฑวนิช. (2547, มิถุนายน). ทำไมครูสอนภาษาอังกฤษสอบตก 70%. สานปฏิรูป. 14 – 19.
- ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ. (2545). คู่มือพัฒนาสื่อการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: ศูนย์ลาดพร้าว.
- สพฐ. ขอเงินเดือนเกษียณจ้างครูต่ออายุราชการวิชาที่ขาดแคลน. (2549). [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://www.siamrath.co.th/Education.asp?ReviewID=148548>. (3 กันยายน, 2549).
- สยาม บุตรศรี. (2541). ความพร้อม ปัญหาและความต้องการในการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี. (2545 ก). แผนการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมแห่งชาติ (พ.ศ. 2545 – 2549).
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี. (2545 ข). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545).
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. (2542). การปฏิรูประบบราชการ: ทางออกของการแก้ปัญหาและฟันฝ่าวิกฤต. กรุงเทพฯ: กราฟิคฟอร์แมท.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี. (2545). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่เก้า พ.ศ. 2545 – 2549.
- สุมาลี ชีโนกุล. (2546, มีนาคม - มิถุนายน). มุมมองที่เปลี่ยนไปในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย วารสารครุศาสตร์. 31(3). 42-51.
- สุมิตร คุณานุกร. (2520). หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.
- เสริมศรี ไชยศร. (2526). ระบบหลักสูตรและการสอน. เชียงใหม่: พระสิงห์การพิมพ์.
- อรวรรณ จำปาแก้ว. (2538). การศึกษาความต้องการครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตครุศาสตร์ (การสอนภาษาอังกฤษ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไอคิว. (2547, 19 มิถุนายน). มติชนรายวัน. 5.

- Baugh, Albert C. and Cable, Thomas. (2003). *A History of the English Language*. London: Routledge.
- Brown, H. Douglas. (1994). *Principles of Language Learning and Teaching*. Englewood Cliffs: Prentice Hall Regents.
- Bt 2 billion for English teaching. (2006, August 23). *The Nation*. 4A.
- Carter, Ronald and Nunan, David (eds). 2002. *The Cambridge Guide to Teaching English to Speakers of Other Languages*. Cambridge: University Press.
- Dickins, Pauline M., Rea and Edward G. Woods. (1988, December) Some Criteria for the Development of Communicative Grammar Tasks, *TESOL Quarterly* 22(4), 623 – 646.
- Finocchiaro, M. (1974). *English as a Second Language: From Theory to Practice*. New York: Regent Publishing Company.
- Finocchiaro, Mary. (1989). *English as a Second/Foreign Language: From Theory to Practice*. (4th ed.). Englewood Cliffs: Prentice Hall Regents.
- Gardner, R. C. and Lambert W. E. (1972). *Attitudes and Motivation in Second Language Learning*. Rowley: Newbury House.
- Good, Carter V. (1959). *Dictionary of Education*. New York: McGraws – Hill.
- Hsu, Li-wei. (2004). The issues and problems of English education at the elementary level in Taiwan and the factor that affect Taiwanese elementary school students' English learning. [Online]. Available: <http://proquest.umi.com/pqdweb?did=775155601&sid=4&fmt=2&clientid=44651&RQT=309&VName=PQD> [August 19, 2005].
- Irvin, John. (2000). Perspective: teaching English abroad. [Online]. Available: [http://www.thingsasia.com/goto article/article.848.html](http://www.thingsasia.com/goto%20article/article.848.html).
- Isaac, Stephen and Michael, William B. (1995). *Handbook in Research and Evaluation*. San Diego: EdITS/Educational and Industrial Testing Services.
- Kelly, A. V. (1999). *The Curriculum: Theory and Practice*. London: Paul Chapman.
- Larsen Freeman, Diane. (2002). *Techniques and Principles in Language Teaching*. Oxford: University Press.
- Posner, George J. (1992). *Analyzing the Curriculum*. New York: McGraw – Hill, Inc.

- Richards, Jack C. and Rodgers, Theodore S. (1986). *Approaches and Methods in Language Teaching: A descriptive and analysis*. Cambridge: Cambridge Press.
- Richmond, W. Kenneth. (1971). *The School Curriculum*. London: Methuen & Co.LTD.
- Taba, Hilda. (1962). *Curriculum Development: Theory and Practice*. New York: Harcourt, Brace & World, INC.
- The next society. (2005 March 14th). [Online]. Available: <http://economist.com/displayStory.cfm?story-id=770819>.
- Weaver, Constance. (1979). *Grammar for Teachers*. Illinois: National Council of Teachers of English.
- Xu, Zhichang (2001). *Problems and strategies of teaching English in large classes in the People's Republic of China*. [Online]. Available: <http://www.isn.curtin.edu.au/tlf/tlf2001/xu.html>.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก ก.
 รายนามผู้เชี่ยวชาญ
 รายนามผู้เชี่ยวชาญการตรวจสอบเครื่องมือ

1. อาจารย์สายแซ่ สรรพกิจจำนง อาจารย์ระดับ 7
 ภาควิชาภาษาอังกฤษ
 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
2. อาจารย์พยอมศรี วุฒนวนารักษ์ คีษานิเทศก์ชำนาญการ
 ดำเนินงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1
 จังหวัดเชียงใหม่
3. อาจารย์นพรัตน์ ไชยศรี ครู คศ.2
 โรงเรียนเทศบาลสันป่าายางหนอง
 จังหวัดลำพูน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ภาคผนวก ข

ที่ ศร0515(010)/

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

239 ถนนห้วยแก้ว อำเภอเมือง

จังหวัดเชียงใหม่ 50200

มกราคม 2548

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน

ด้วยข้าพเจ้า นางสาวจินตนา สุจจามันท์ ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กำลังดำเนินการวิจัย เรื่อง “สภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 – 4 โรงเรียนแกนนำการใช้ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่” ในการครั้งนี้ ข้าพเจ้าต้องอาศัยความร่วมมือจากครูผู้สอนภาษาอังกฤษและนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 – 4 จากโรงเรียนของท่านในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ข้าพเจ้าในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จินตนา สุจจามันท์)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษา

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์ (053) 944238

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

สภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 - 4
โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
จังหวัดเชียงใหม่

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 - 4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่ ขอความอนุเคราะห์ท่านในการตอบแบบสอบถามให้ครบทุกตอนและทุกข้อตามความเป็นจริงและตามความคิดเห็นของท่าน คำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ ข้อมูลจากท่านจะเป็นประโยชน์ต่อการเสริมสร้างองค์ความรู้ทางการศึกษาต่อไป

ขอขอบพระคุณท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จินตนา สุจจันนท์)

กรรมการบริหารหลักสูตรและการสอนบัณฑิตศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
สำหรับผู้เรียน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง และเติมข้อความในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. กำลังศึกษาอยู่ชั้น

1. มัธยมศึกษาปีที่ 1 4. มัธยมศึกษาปีที่ 4
 2. มัธยมศึกษาปีที่ 2 5. มัธยมศึกษาปีที่ 5
 3. มัธยมศึกษาปีที่ 3 6. มัธยมศึกษาปีที่ 6

3. อาชีพบิดาหรือผู้ปกครอง

1. รับจ้าง 5. รับราชการ
 2. เกษตรกร 6. รัฐวิสาหกิจ
 3. ค้าขาย 7. อื่น ๆ

4. อาชีพมารดาหรือผู้ปกครอง

1. รับจ้าง 5. รับราชการ
 2. เกษตรกร 6. รัฐวิสาหกิจ
 3. ค้าขาย 7. อื่น ๆ

5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครอง

1. ต่ำกว่า 10,000 บาท 3. 20,001- 30,000 บาท
 2. 10,001-20,000 บาท 4. มากกว่า 30,000 บาท

ตอนที่ 2 สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1. ท่านเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรกเมื่อเรียนอยู่ในระดับ

1. อนุบาล 3. มัธยมศึกษา
 2. ประถมศึกษา 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

2. ท่านเคยร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นหรือไม่

1. เคย

1.1 เข้าค่ายอบรมภาษาอังกฤษ

1.2 เรียนพิเศษภาษาอังกฤษ

1.3 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

2. ไม่เคย

3. ในปีการศึกษานี้ ท่านได้เรียนภาษาอังกฤษกับผู้สอนที่เป็น

1. ชาวไทย

2. ชาวต่างประเทศ

3. ชาวไทยและชาวต่างประเทศ

4. ท่านมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในการร่วมกิจกรรมของชุมชน

1. มี

1.1 เทศกาลสงกรานต์.....

1.2 เทศกาลลอยกระทง.....

1.3 เทศกาลปีใหม่สากล.....

1.4 เทศกาลหรือกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ.....

2. ไม่มี

5. ท่านมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศตามสถานที่ท่องเที่ยว (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. มี

1.1 เป็นมัคคุเทศก์

1.2 จำหน่ายของที่ระลึก

1.3 จำหน่ายอาหาร

1.4 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

2. ไม่มี

ลิขสิทธิ์ในเอกสารนี้โดย Chiang Mai University

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

ตอนที่ 3 ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามความคิดเห็นของท่าน

ข้อความ	ไม่มี	มี	ระบุปัญหา
ท่านมีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ ถ้ามี โปรดระบายรายละเอียดของปัญหา			
1. จากวิธีการสอนของครู.....
2. จากบุคลิกภาพของครู.....
3. จากบรรยากาศในชั้นเรียน.....
4. จากเวลาในการฝึกทักษะ.....
5. จากการจัดคาบเรียนตามตารางสอน.....
6. จากสื่อการเรียนการสอน.....
7. จากหนังสือประกอบการเรียน.....
8. จากแหล่งการเรียนรู้ นอกชั้นเรียน.....
9. จากการขาดความรู้ทางไวยากรณ์.....
10. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามความคิดเห็นของท่าน

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	มาก	มากที่สุด
1. ท่านชอบวิชาภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด
2. ท่านมีทักษะภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด				
2.1 การฟัง
2.2 การพูด
2.3 การอ่าน
2.4 การเขียน
3. ท่านต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด				
3.1 การฟัง
3.2 การพูด
3.3 การอ่าน
3.4 การเขียน
4. ท่านคิดว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด
5. ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในชีวิตของท่านมากน้อยเพียงใด
6. ท่านต้องการทำงานในสถานที่ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด
7. กิจกรรมในชั้นเรียนต่อไปนี้ช่วยทำให้ท่านมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นมากน้อยเพียงใด				
7.1 การทำแบบฝึกหัด
7.2 การทำข้อสอบในชั้นเรียน
7.3 การใช้สถานการณ์จำลอง
7.4 การใช้บทบาทสมมติ
7.5 การเล่นเกมปริศนาคำทาย
7.6 การทำกิจกรรมกลุ่ม
7.7 อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ข้อความ	ไม่เคย	น้อย	มาก	มากที่สุด
8. กิจกรรมนอกชั้นเรียนต่อไปนี้จะช่วยให้ท่านมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นมากน้อยเพียงใด				
8.1 กิจกรรมเข้าค่ายอบรม
8.2 การอ่านตำราเรียน
8.3 การอ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ
8.4 การฟังเพลง
8.5 การดูภาพยนตร์
8.6 การฟังรายการวิทยุ
8.7 การดูรายการโทรทัศน์
8.8 การใช้อินเทอร์เน็ต
8.9 การสนทนากับชาวต่างประเทศ
8.10 อื่น ๆ (โปรดระบุ)
9. ท่านได้ค้นแบบการใช้ภาษาอังกฤษจาก				
9.1 ครูชาวไทย
9.2 ครูชาวต่างประเทศ
9.3 กิจกรรมภาษาอังกฤษที่โรงเรียน
9.4 รายการวิทยุ
9.5 รายการโทรทัศน์
9.6 ภาพยนตร์
9.7 โปรแกรมคอมพิวเตอร์
9.8 อื่น ๆ (โปรดระบุ)
10. พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน				
10.1 เข้าเรียนสม่ำเสมอ
10.2 ทบทวนบทเรียน
10.3 ส่งการบ้านตรงเวลา
10.4 ค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด
10.5 ค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต
10.6 ค้นคว้าเพิ่มเติมจากสื่ออื่น ๆ
10.7 ปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียน
10.8 ปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียน
10.9 อื่น ๆ (โปรดระบุ)

แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
สำหรับผู้สอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง □ และเติมข้อความในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. เพศ 1. ชาย 2. หญิง
2. อายุ ปี
3. ประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ..... ปี
4. คุณวุฒิการศึกษาสูงสุด
 - 1.ปริญญา
 - 2.ปริญญาโท
 - 3.ปริญญาเอก

ตอนที่ 2 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1. ระดับชั้นที่สอน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. มัธยมศึกษาปีที่ 1	☐ 4. มัธยมศึกษาปีที่ 4
☐ 2. มัธยมศึกษาปีที่ 2	☐ 5. มัธยมศึกษาปีที่ 5
☐ 3. มัธยมศึกษาปีที่ 3	☐ 6. มัธยมศึกษาปีที่ 6

2. ท่านมีความถนัดในการสอนด้านใด (โปรดจัดลำดับ โดย 1 = ถนัดที่สุด)

1. ไวยากรณ์	4. การอ่าน
2. การฟัง	5. การเขียน
3. การพูด	6. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

3. ท่านคิดว่า ความสามารถด้านใดมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (โปรดจัดลำดับ โดย 1 = สำคัญที่สุด)

1. ไวยากรณ์	4. การอ่าน
2. การฟัง	5. การเขียน
3. การพูด	6. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4. ท่านเคยเดินทางไปต่างประเทศหรือไม่

☐ 1. เคย	☐ 2. ไม่เคย

5. ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา ท่านเคยไปอบรม / สัมมนาเพิ่มพูนความรู้หรือไม่

1. เคย
 2. ไม่เคย

6. ภาระงานการสอนภาษาอังกฤษและการสอนวิชาอื่น

วิชา	จำนวน รายวิชา ต่อภาคเรียน	จำนวน ชั่วโมง ต่อสัปดาห์	จำนวนนักเรียน ต่อห้องเรียน (เฉลี่ย)
ภาษาอังกฤษ			
วิชาอื่น (โปรดระบุ).....			

7. ภาระงานประจำที่ได้รับมอบหมายนอกเหนือจากงานสอน (โปรดระบุงานและจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์)

1. มี (โปรดระบุ)

.....

.....

2. ไม่มี

8. ท่านได้ผลิตผลงานในวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่

1. ผลิต (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. เอกสารประกอบการสอน

4. บทความทางวิชาการ

2. ทำวิจัย

5. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

3. งานแปล

2. ไม่ผลิต

9. ท่านต้องการพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษในด้านใด (โปรดจัดลำดับ โดย 1 = ต้องการมากที่สุด)

..... 1. ไวยากรณ์

..... 4. การอ่าน

..... 2. การฟัง

..... 5. การเขียน

..... 3. การพูด

..... 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

10. ท่านมีปัญหาในเรื่องต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด (โปรดจัดลำดับ โดย 1 = มีปัญหามากที่สุด)
- 1. ภาระงานสอน
 2. ภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอน
 3. ขวัญและกำลังใจ
 4. โอกาสที่จะพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษ
 5. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
11. ท่านใช้หลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
1. ตามที่กระทรวงกำหนดใช้ ฉบับปี พ.ศ.
2. กำหนดหลักสูตรเองโดยใช้สาระการเรียนรู้และมาตรฐานที่กำหนดไว้ในหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 เป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตร และเริ่มใช้หลักสูตรนี้เมื่อ พ.ศ.
- ถ้ากำหนดหลักสูตรเอง 1. มีการสอบถามความต้องการของชุมชน ผู้เรียน ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษา
2. มีการสอบถามความต้องการของสถานประกอบการ
3. ไม่มี
12. ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษในโรงเรียนของท่านหรือไม่
1. มี (โปรดระบุงานที่ทำหรือการมีส่วนร่วม)
-
-
2. ไม่มี
13. หนังสือที่ท่านใช้ประกอบการสอน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
1. โรงเรียนกำหนด 3. ครูผลิตเอง
2. ครูเป็นคนเลือกเอง 4. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือก
14. ลักษณะของเอกสารประกอบการเรียน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
1. หนังสือเรียนที่ผลิตในประเทศ
2. หนังสือเรียนจากต่างประเทศ
3. เอกสารที่ท่านเรียบเรียงเอง
4. เอกสารที่มีผู้รวบรวมไว้

15. ท่านใช้เครื่องมือวัดผลต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด (โปรดจัดลำดับ โดย 1 = ใช้มากที่สุด)

-1. ข้อสอบปรนัย4. ชิ้นงาน / แฟ้มสะสมงาน
 2. ข้อสอบอัตนัย5. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
 3. สอบปฏิบัติจริง

16. ท่านคิดว่า การเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีความสำคัญหรือไม่

1. มี (โปรดระบุเหตุผล).....
 2. ไม่มี

ตอนที่ 3 ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

โปรดระบุปัญหาการเรียนการสอนและข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 ในชั้นเรียนในประเด็นต่อไปนี้

ปัญหา	ข้อเสนอแนะ
1. ภาระงานสอน.....	ภาระงานสอน.....
2. หลักสูตร.....	หลักสูตร.....
3. ผู้เรียน.....	ผู้เรียน.....
4. สื่อประกอบการสอน.....	สื่อประกอบการสอน.....

ปัญหา	ข้อเสนอแนะ
5. แหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน.....	แหล่งการเรียนรู้นอกชั้นเรียน.....
6. วิธีสอน.....	วิธีสอน.....
7. กิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	กิจกรรมเสริมหลักสูตร.....
8. การวัดและประเมินผล.....	การวัดและประเมินผล.....
9. อื่น ๆ (โปรดระบุ)	อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - สกุล

จินตนา สุจจันนท์

ประวัติการศึกษา

- 2518 ศศ.บ. (วิชาเอก ภาษาเยอรมัน และวิชาโท บริหารธุรกิจ)
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- 2521 M.A. (in Business) Southeastern Oklahoma State University
- 2522 M.Ed (in English) Southeastern Oklahoma State University
- 2530 Ph.D. (major in Adult/Continuing Education and minor in
Linguistics) University of North Texas

ประวัติการทำงาน

- 2519 – 2520 อาจารย์ประจำศูนย์ปฏิบัติการทางภาษา (Center Sound Lab)
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- 2523 อาสาสมัครช่วยสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กชาวอเมริกัน
ที่มีความบกพร่องทางภาษา ที่ Dyslexia Center ในเมือง Durant
รัฐ Oklahoma ประเทศสหรัฐอเมริกา
- 2527 อาสาสมัครช่วยสอนภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาผู้ใหญ่
ซึ่งอพยพมาจากประเทศอื่นเพื่อเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา
ที่ศูนย์การศึกษาผู้ใหญ่ในเมือง Denton รัฐ Texas ประเทศสหรัฐอเมริกา
- 2530 – 2534 อาจารย์ประจำภาควิชามัธยมศึกษา สาขาการสอนภาษาอังกฤษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- 2531 – 2534 กรรมการสอบสัมภาษณ์หลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสาร (Follow me) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- 2535 อาจารย์ประจำภาควิชาส่งเสริมการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- 2546 กรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว และสาขาวิชาการศึกษานอกระบบ
- 2547 ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตร
และการสอน